

Hấp Lực Thần Công

Hồi 1

Những kẻ ăn mình

Đêm hôm đó thật tối đen, trăng sao bị mây che phủ. Ánh đèn trong phố đã tắt hết. Xung quanh tĩnh mịch đến rợn người.

Bỗng trên đường có một người đàn bà mang bầu khập khiễng, loạng choạng rảo chạy về phía trước. Cái bụng của bà to lớn nặng nề, làm cho bà chạy càng khó khăn, lảo đảo như sắp té, mắt thẳng băng, sàng qua bên này lạng qua bên kia. Đầu tóc bà rối tung, ướt rịn vào nhau, sợi ngắn sợi dài xỏa lòng thòng che cả khuôn mặt ướt đầm mồ hôi. Quần áo tả tơi, rách nát. Lâu lâu bà ta lại nhăn mặt khẽ rên lên một tiếng như đau đớn lắm, vì hình như đứa nhỏ trong bụng bị động, hoảng sợ đập tứ tung. Nhưng người đàn bà chỉ rên chứ không dám dừng chân.

Sau lưng người đàn bà đó, xa xa, có một đám người cầm đuốc sáng rực, gây gộc giờ lên tua tủa, la hét vang động một góc phố. Họ chạy rầm rầm, càng lúc càng tiến gần người đàn bà mang bầu hơn, miệng la lối :

- Ăn trộm, hãy bắt lấy tên trộm gà, đừng để nó chạy thoát.

Chẳng mấy chốc, họ rượt gần tới, chỉ còn hai ba bước nhảy nữa là tóm cổ được người đàn bà mang thai mà họ gọi là ăn trộm kia. Bất chợt một cơn gió mạnh thổi ào ào đến, thổi tắt hết tất cả ngọn đuốc trên tay họ, bụi cát bay mù mịt. Bọn người rượt đuổi hoảng sợ, vội vàng giờ tay che lấy đầu lấy mặt, tránh né làn bụi bay kia. Họ vì lo cho bản thân nên không còn mắt đâu để chú ý tới người đàn bà mang thai kia. Bà ta cứ nhắm mắt nhắm mũi chạy về phía trước, không cần biết phía trước có những gì đang chờ đón.

Cơn gió chưa kịp dứt, thì một cơn gió khác lại nổi lên. Cứ như thế ba bốn cơn gió bay qua đầu họ liên tục. Gió ngừng thổi thì họ lại nghe có tiếng người la hét, tiếng áo bay phùng phụt, tiếng kim khí chạm nhau vang lên choang choang từng hồi. Rõ ràng là tiếng người đang đánh nhau. Bọn người rượt đuổi tò mò nheo mắt nhìn về hướng có tiếng la hét. Họ không thấy gì rõ ràng, vì đêm quá tối. Lâu lâu chỉ thấy giữa màn đêm đen có một luồng sáng lóe lên.

Bỗng có tiếng người hét lên the thé :

- Phía Đông có người, hãy chặn họ lại.

Rồi từ trong màn đêm vọt ra một bóng người đen đen, không rõ mặt mày bay ra, đứng chắn ngay trước đám người rượt đuổi. Người đó với tay ra sau lưng rút một khúc bạc sáng chói, kéo dài hai đầu ra thành một cây gậy bạc dài quá đầu người. Người đàn ông giờ cao khúc gậy bạc, xoay tít như chong chóng quay. Một luồng sáng rực hình tròn tỏa ra trước mặt, che kín bọn dân đen kia vào một góc. Người đang múa gậy bạc đứng xoay lưng về phía họ, mặt hướng vào màn đêm đen kịt. Đám dân đen trở mắt ngạc nhiên không biết người đó sẽ làm gì với họ. Nhưng tuyệt nhiên người đó cứ đứng xoay tít cây gậy bạc, tạo thành hình tròn tỏa ánh bạc sáng ngời bao trùm lấy họ.

Chiếc gậy màu bạc cứ quay vù vù trong tay người kia, chói lòa lên, nhìn muốn đau hai con mắt. Đám dân lại bỏ ngỡ sợ hãi, không biết chuyện gì đang xảy ra, cứ lùi bước dần tới chân tường, ép vào một góc.

Một tiếng hét the thé vang lên :

- Mạnh tay lên nào.

Tức thì người kia ra sức quay chiếc gậy nhanh hơn, tiếng vù vù kêu to hơn, ánh bạc tỏa ra sáng hơn, chiếu rõ một đám ba người khác đang đánh nhau gần đó. Một người mặt áo dài luộm thuộm như giẻ rách. Áo có mũ dính liền trùm qua đầu không thấy rõ mặt mũi, chỉ thấy khuôn mặt là một cái bóng đen đen. Người đó múa may ông tay áo tơi tả, rộng thùng thình, xuất chương lệ không thể tưởng, phát ra tiếng phùng phụt, vù vù, đang cố gắng chống trả lại những đòn chí mạng phát ra từ hai cao thủ trước mặt. Nhưng hai cao thủ đang tấn công hẳn cũng không chậm chạp gì. Người phía bên tay trái vung một thứ vũ khí có hình dáng giống thanh kiếm, màu đen đen chứ không lóe sáng lên như màu thép, phất ngang vào bụng người mặc áo quần luộm thuộm kia một nhát. Tên đồng bọn phía bên tay phải cũng đồng thời vung hữu thủ đánh thẳng vào ngực của người ăn mặc luộm thuộm.

Tuy bị hai người tấn công một lượt, người mặc áo luộm thuộm không hề nao núng, vung một tay ông tay áo hất thanh kiếm đi lệch hướng, còn tay kia mở ra, năm ngón cong lại như móc câu chụp vào hữu thủ của người bên phải.

Cao thủ phía bên tay phải thấy vậy vội rút hữu về thật nhanh, tránh né cú chụp, nhưng chỉ mới nửa chừng thì lại tổng ra tiếp, nhưng lần này nhắm thẳng vào mặt, chứ không đánh vào ngực nữa.

Người áo luộm thuộm vội đưa tay lên đón đỡ hữu thủ, ngờ đâu tả thủ của cao thủ bên phải tiếp nối cú đánh vừa rồi đập vào ngực. Hai tay đánh vào hai vị trí khác nhau, người mặc quần áo luộm thuộm chỉ còn một tay đỡ gạt với người đứng bên phải thì làm sao có đủ thời giờ rút tay về đỡ trước ngực. Còn nếu giờ tay kia đỡ thì sẽ bị thanh kiếm của cao thủ bên trái chém trúng. Do đó, hắn nhận luôn một cú thoi son ngay chính tâm.

Nhưng lạ thay, tên cao thủ bên phải cảm thấy như đụng phải một túi bông mềm mại. Tuy hắn đánh một cú thật mạnh trúng đích, nhưng người mặc quần áo luộm thuộm như giẻ rách kia không lùi lại một bước, và cũng không có gì lộ vẻ đau đớn cả.

Cao thủ bên phải vội vàng thu quyền về, vận nội công lấy sức đẩy ra hai chưởng đánh thẳng vào người mặc quần áo luộm thuộm. Đất đá, cát bụi bay lên tứ tung, không còn thấy đâu là địch đâu là người phe mình.

Bỗng đâu cái tiếng the thé lúc đầu lại vang lên :

- Đồ vô dụng.

Rồi có một tiếng rít như côn trùng vang lên :

- Giết...

Tức thì tiếng gió ào ào lại vang lên dữ dội, đất đá bị bay tứ tung vì hai chưởng của tên cao thủ đứng bên phải, chưa kịp rơi xuống đã bay lên xoay tít, làm xung quanh trở nên tối tăm mịt mù như lúc này. Ánh sáng tỏa ra từ cây gậy bạc đang không còn đủ sáng chiếu xuyên qua đám bụi đất đá kia gì.

Tiếng the thé lại vang lên :

- Chết! Tránh mau...

Người đó chưa kịp nói hết câu thì một vệt sáng xanh lè xẹt lên giữa màn đêm, tiếp đó một tiếng nổ bùng vang lên.

Tiếng nổ vang rền trong đêm, một hồi lâu mới dứt.

Xung quanh trở nên im lặng lạ thường, bụi cát vẫn còn mù mịt.

Ánh sáng từ cây gậy bạc không còn tỏa ra nữa. Chiếc gậy rớt ngay trên đất, người chủ của nó đang lồm cồm ráng đứng dậy, nhưng cũng khuỵu ngã xuống, nằm bẹp trên mặt đất. Đằng sau là đám dân đen nằm sóng soài một đồng, không người nào nhúc nhích.

Thì ra con người mặc quần áo luộm thuộm kia không đánh trả lại hai người đang tấn công hắn, mà vận khí bao bọc lấy thân, rồi tung chưởng nhắm vào người đang múa gậy tỏa ánh sáng bạc kia.

Người múa gậy bạc bao bọc đám dân đen, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, bị đánh trúng, tuy không bị chết nhưng có vẻ đã bị thương. Còn đám dân đen thì không có chút võ công, chẳng tài nào chống nổi, nên ngã chệt chòng lên nhau thành một đồng. Mặt người nào cũng bị nhấn nhúm lại như là bị già đi cả chục tuổi. Quần áo tả tơi như ăn mày.

Giữa lúc đó thì cái bóng luộm thuộm kia bay vọt lên không, phi thân phóng đi. Nhưng có một lần vàng vàng ngoằn ngoèo như con rắn lửa bám theo, cuộn vào chân hắn kéo xuống.

Rõ ràng là chân hắn bị lần vàng đó cuốn vào kéo xuống được một khoảng, nhưng người đó không tiếp tục rớt xuống mà lại bay lên, vọt đi, để lại một miếng vải phất phơ như chiếc lá vàng rơi giữa bầu trời đen.

Từ đâu một ánh chớp loé lên, nhắm cái bóng đen luộm thuộm đó xẹt tới. Tia sáng nhắm trúng giữa tim cái bóng, xuyên qua người rồi biến mất, nhưng cái bóng vẫn bay lên cao vọt đi như không hề bị gì.

Đám cao thủ dưới đất vội vàng vọt lên cao tính đuổi theo. Nhưng người họ còn lơ lửng trên không thì cái bóng đã bay đi mất hút, không thấy tăm hơi đâu. Quả thật khinh công của cái bóng luộm thuộm kia quá cao, họ biết chắc mình không tài nào rượt đuổi kịp, nên từ từ đáp người xuống đất.

Lúc này cát bụi không còn mù mịt nữa. Ánh trăng bạc từ từ chui ra từ đám mây đen, soi lờ mờ trên mặt đất. Trong bóng tối bước ra bốn người đi về hướng người múa gậy đang nằm thở thoi thóp. Đi đầu là một bà già khoảng sáu mươi. Sau lưng bà là ba người đàn ông tuổi độ gần ba mươi. Người đàn ông thứ nhất có khuôn mặt trắng xanh trong bóng tối nhìn chẳng khác gì như một xác chết biết đi. Nhờ ánh trăng soi lờ mờ, khuôn mặt người đàn ông thứ hai có màu vàng vàng như bị bệnh lâu ngày mới dậy. Cuối cùng là người đàn ông thứ ba thì chẳng thấy mặt mũi đâu. Nhìn kỹ lắm mới biết hắn có nước da đen đen, hòa lẫn vào màu đen của bóng đêm. Ánh trăng lại yếu ớt, chỉ chiếu lờ mờ, cho nên người thứ ba nhìn chẳng khác

nào là một cái bóng ma quý lúc ẩn lúc hiện. Bà già cúi xuống xem xét người cầm gậy một hồi, rồi vỗ mạnh vào lưng hắn nói :

- Ngân Thiết! Người đừng giờ trò lười nữa. Đứng dậy đi.

Rồi bà ta đứng lên chỉ vào đám người nằm ngổn ngang kia nói :

- Ta nhờ người bảo vệ cho chúng mà người cũng làm không xong.

Người mặt vàng đứng đằng sau cười hì hì nói :

- Hắn cảm thấy vô dụng nên mới giả bộ thương nặng để khỏi bị quở trách.

Người đang nằm dưới đất được gọi là Ngân Thiết vọt đứng dậy, không có gì ra vẻ bị thương cả, hét lên :

- Ta bị hắn đánh trúng một chưởng đau muốn mất cả hồn đây này. Ai thêm giã vờ.

Cả ba người đứng đằng sau bà già lại cười ồ lên, ra vẻ giễu cợt.

Bà già hừ lên một tiếng, nghiêm mặt nói :

- Cả lũ đều vô dụng! Đi thôi!

Không cần đám đàn ông kia trả lời, ba già quay gót đi liền. Bốn người đàn ông cũng nổi gót theo sau.

Họ nối đuôi nhau thành hình chữ nhất từ từ lặng lẽ bước đi.

Cách đây không lâu họ đánh nhau, bay ào ào như gió. Nhưng bây giờ thì họ lại dùng hai chân bước đi một nhọc nặng nề như người bình thường, không có vẻ gì là có võ nghệ hay biết khinh công gì cả.

Họ đi được một quãng khá xa, bỗng nghe có tiếng trẻ con khóc oe oe đứt quãng vang vọng tới. Cả đám đều dừng lại, giống tai chú ý lắng nghe. Tiếng trẻ thơ phát ra từ cục trường lúc nãy. Bà già dăm chiêu suy nghĩ một hồi, rồi thoăn thoắt bước về phía phát ra tiếng oe oe của trẻ con. Dáng điệu của bà ta lúc này không có vẻ gì là già nua cả, lanh lẹ vô cùng. Bốn người đàn ông kia cũng vội bám theo sát gót.

Họ tìm kiếm một hồi thì bắt gặp một đứa trẻ mới sinh, bụng còn cuộn rún đang nằm khóc tím cả người. Bên cạnh đứa nhỏ là xác của người mẹ đã chết từ lâu. Chỗ người đàn bà nằm cách đám dân đen nằm chết không xa lắm.

Lão bà trong đám người mặt mày lạ lùng kia chợt nheo mày, nhãn mặt như suy nghĩ mông lung.

Người đàn ông mặt vàng bước nhanh lên phía trước, đến xem mặt đứa trẻ. Chưa kịp cúi xuống ngó cho kỹ, chàng ta đã giật lùi quay trở lại. Vừa đi người đó vừa nói :

- Trên đời ta đã gặp nhiều kẻ xấu, nhưng ta chưa gặp người nào xấu xí như đứa trẻ này.

Những người còn lại nghe thế, tính tò mò lại nổi lên, vội rào bước đến xem. Quả thật đứa bé mới sinh da nhẵn nheo đỏ hồng, lại còn có một vết bớt màu đen thật lớn vắt xéo giữa mặt, môi cong vếu, mũi hếch như heo, xấu xí không thể tưởng nổi. Thường thường con nít mới sinh ra tất phải dễ thương xinh xắn, nhưng đứa trẻ này thì có lẽ ngược lại. Nó xấu đến nỗi người đàn ông mặt vàng thoát trông thấy đã muốn nôn ọe. Mặt đứa nhỏ cứ nhắm tít lại, miệng há thật to, gào lên từng chập. Tiếng khóc của đứa bé sang sảng vang rất to và xa. Bởi vì tiếng khóc nó quá to, cho nên tuy đã đi được một đoạn đường thật dài, mà họ vẫn còn nghe thấy mà quay trở lại đây.

Một người trong bọn có khuôn mặt đen, liếc mắt nhìn đứa bé một cái rồi nói :

- Chúng ta đừng nên nhiều chuyện, cứ để nó lại đây. Chắc chắn khi trời sáng sẽ có người phát hiện và mang nó về nuôi. Bộ dạng như nó chỉ tốt cho cái việc làm công, hoặc làm trò cười cho người ta mà thôi.

Người múa gậy bạc Ngân Thiết đứng kế bên nói :

- Hừ, lỡ họ cũng chê nó xấu quá không dám mang về nuôi thì sao? Đến lúc đó, đứa trẻ mới chào đời này cũng phải từ già đời ngay lập tức.

Người mặt đen đáp lại :

- Ta đã nói rồi, nó tuy có mặt xấu xí, nhưng vẫn được việc. Nhỏ thì sai vặt, khi lớn lên thì có thể đi làm công hầu hạ kẻ khác. Trong một trăm người cũng phải có một người tốt bụng xách nó về nuôi chứ.

Người mặt vàng lúc này cũng lên tiếng xen vào cuộc bàn luận :

- Nó xấu như vậy, ai dám nhìn mặt nó. Còn lâu họ mới mượn, mà họ có thể trêu chọc nó nữa là khác. Sống mà suốt đời bị trêu chọc thì thà để nó từ già cõi trần ô trọc này càng sớm càng tốt.

Từ lúc bốn người đàn ông bàn luận về đứa trẻ, bà lão chưa lên tiếng. Bà ta vẫn dăm chiêu suy nghĩ rất lâu, cân nhắc thật kỹ lưỡng. Cuối cùng bà cất cái giọng nói cộc lốc như ra lệnh :

- Mang nó về!

Cả bốn người đàn ông đồng giật mình, quay mặt nhìn bà trân trối :

- Cái gì? Đem nó về à? Bà bà không nói đùa chứ.

Bà lão vẫn lặp lại câu nói lúc nãy :

- Mang nó về!

Bốn chàng trai trợn mắt ngạc nhiên, lưỡng lự một hồi rồi đưa mắt nhìn nhau như muốn đẩy đưa cái công việc đó cho người khác. Họ cứ đứng nhìn nhau nhưng không ai chịu nhúc nhích tiến đến bế đứa nhỏ lên.

Bà lão thấy vậy chỉ người mặt đen nói :

- Người, bế đứa nhỏ.

Rồi bà quay sang ba người còn lại nói :

- Các người đi lục soát trong người mẹ nó, xem có kỷ vật gì để lại cho nó được không?

Người mặt vàng nhăn nhó hỏi :

- Sao? Chúng tôi phải đi lục soát một xác chết à?

Bà lão hừ lên một tiếng không nói gì.

Ba người đàn ông không dám nói thêm, tiu nghỉu đi lại phía xác người đàn bà xem xét, lục lọi.

Người mặt đen thập thò sợ hãi bước lại gần đứa nhỏ, phân vân không biết bế đứa bé lên bằng cách nào.

Đứa trẻ vừa mới lọt lòng, máu me dính đầy người, cuộn rún chưa cắt dài lòng thông, đã vậy toàn thân nó còn bị cát bụi bám vào nhìn thật ghê gớm. Chàng mặt đen không muốn đụng ngón tay của mình vào, nên cứ quay qua quay lại mà không biết làm sao.

Bà lão rút trong bọc ra một miếng vải, thả tới cho người mặt đen :

- Dùng miếng vải bọc đứa nhỏ lại.

Người mặt đen chụp lấy miếng vải, trùm lên người đứa nhỏ, rồi túm lại như một cái bọc hành lý. Chàng ta không dám ôm cái bọc có đứa nhỏ vào mình, mà xách lên như mấy cô mấy bà xách giỏ đi chợ.

Đứa nhỏ thấy có người động tới nó thì không khóc nữa, nhưng chỉ được một hồi thì nó lại gào lên dữ dội.

Người mặt đen bực mình quát tháo :

- Có im không nào! Khóc nữa ta đá cho một phát bây giờ.

Đứa nhỏ vẫn cứ khóc. Người đàn ông mặt đen tức mình vội co chân lên tính đá vào bọc vải trên tay.

Bà lão đứng kế đó thấy vậy quát lên :

- Nó đói nó khóc! Người đừng đưa tay ru nó ngủ đi.

Người mặt đen liền làm theo lời bà ta nói, khẽ đụng đưa cánh tay. Đứa nhỏ thấy động lại im, nhưng chỉ được một hồi rồi lại khóc rống lên như cũ. Người mặt đen tức khí, không thèm đụng đưa nhẹ nữa, mà hất tay vung cái bọc có đứa nhỏ thật cao như muốn quăng nó đi, hết đường trước tới lại ngược ra sau lưng. Quả nhiên đứa nhỏ nín ngay không khóc nữa.

Về phần ba người đàn ông kia lục lọi xác người mẹ đứa nhỏ không thấy gì, họ quay lại lắc đầu nói như than thở :

- Người đàn bà này nghèo quá, trong mình không có gì. Cả cái áo cũng rách nát tả tơi, chẳng đáng làm vật kỷ niệm. Vả lại, không nên để bà ta chết mà không một mảnh vải che thân.

Bỗng người sử dụng gậy bạc Ngân Thiết reo lên :

- A! Có mấy khúc xương gà trong túi bà ta.

Bà lão nện cây trượng xuống đất nói :

- Vậy cũng được! Đi thôi! Trời sắp sáng rồi.

Thế là đám đàn ông nhón lấy mấy khúc xương gà gói lại, rồi nối bước đi theo bà lão. Người mặt đen tay xách đứa nhỏ, đi sau cùng. Hắn cứ phải tung cái bọc lên cao để làm cho đứa nhỏ nín khóc. Nhưng hắn đâu có thể làm như thế mãi, một hồi rồi hắn cũng mệt, mà mỗi lần hắn dừng tay nghỉ mệt thì đứa bé lại khóc oe oe, làm hắn nhúc nhích đầu điếc tai.

Vừa mệt vừa tức, người mặt đen cầu nhàu :

- Tại sao phải đeo cái của nợ này chứ.

Người múa gậy bạc hòa theo :

- Đúng rồi! Bà bà, tại sao chúng ta không sử dụng khinh công mà lại phải đi bộ cho mỏi chân, tốn thời giờ nữa.

Bà lão đi đằng trước không quay đầu lại, từ tốn nói :

- Người muốn làm gì thì làm, đâu có ai cản người.

Nghe thế, người múa gậy bạc vội tung người bay lên, nhưng mới được nửa chừng, chân hắn bị người mặt xanh kéo giắt xuống, ngã lăn quay ra giữa mặt đất. Người mặt đen đi sau đang tung hứng đứa bé, suýt nữa bị người múa gậy bạc rút té cản đường làm vấp ngã. Hắn bực mình la lên :

- Ê, người té cũng phải coi chỗ để té chứ. Muốn giết người ta hay sao?

Tên múa gậy bạc Ngân Thiết bị kéo ngã, lại bị kẻ khác chửi bới nữa, hắn tức giận chồm dậy, chạy tới túm cổ người mặt xanh, hét lên :

- Người muốn giết ta sao? Tại sao lại túm cổ chân cho ta ngã lăn ra như vậy?

Trong đám, người mặt xanh là có vẻ im lặng nghiêm nghị hơn những người kia. Từ nãy đến giờ hắn chưa lên tiếng, dù một câu cãi lộn hay hòa đồng với những người kia cũng không có. Bây giờ hắn lại ra tay kéo đồng bọn xuống, không cho hắn trở tài khinh công để được đi về nhanh chóng, dĩ nhiên là hắn phải có mục đích gì đó.

Nghe thấy tên đồng bạn vặn hỏi, đe dọa, hắn cũng không đáp, chỉ đưa tay gỡ tay của người múa gậy bạc khỏi cổ áo của mình. Tên múa gậy bạc tức mình hơn nữa, nhào vào tính đánh cho người mặt xanh một trận.

Bỗng bà lão đi đầu hét lên :

- Nếu người muốn yên thân thì đừng có làm bậy.

Lúc này người mặt xanh mới lên tiếng, ôn tồn bảo người múa gậy bạc :

- Trời sắp sáng, người không nên dùng khinh công gây sự chú ý cho người khác.

Người múa gậy bạc ngẩng mặt nhìn lên, thấy trời cũng đang lơ mờ sáng giống như lời người mặt xanh nói. Hắn không còn hùng hổ nữa, lùi thui đi theo đồng bọn về nhà.

Họ cứ đi như thế tới khi trời sáng hẳn thì về đến một gian nhà tranh ba gian cất theo kiểu nông dân quê mùa, nằm bên bìa rừng, xung quanh hoang vắng ít người qua lại. Trước nhà có một cái giếng nước, một bên hông nhà có chuồng gia súc, nào gà nào vịt nào heo và còn có vài con bò đang đứng thong thả gặm cỏ, còn bên kia là một khu vườn trồng đủ loại rau cỏ.

Căn nhà tuy không lớn lắm, nhưng cũng rộng rãi, đơn sơ và sạch sẽ.

Bốn người đi trước bước thẳng vào trong nhà. Riêng người mặt đen đi sau cùng, dừng lại ngay giếng nước. Hắn thả cái bọc có chứa nhỏ xuống đất phịch một cái. Chứa nhỏ đang ngủ chợt giật mình thức dậy khóc ré lên làm rung động cả không gian vắng lặng xung quanh căn nhà. Ba người đàn ông kia cũng phải giật mình, vội vàng quay người lại chạy ra xem có chuyện gì.

Họ chạy tới lớn tiếng mắng nhiếc người mặt đen :

- Người làm cái gì thế, sao không đem nó vào nhà, mà thả nó ở đây.

Người mặt đen vẫn bình thản, kéo nước lên, vốc nước hắt vào mặt mấy cái rồi quay sang nói :

- Ta muốn rửa mặt cho tỉnh táo, như vậy cũng không được sao? Ba người các người chỉ xách mấy cọng xương gà, còn ta phải xách đứa nhỏ, dĩ nhiên là mệt hơn các người nhiều rồi.

Đột nhiên, người mặt xanh xách đứa nhỏ lên nhúng vào thùng nước kế bên giếng. Đứa bé bị nhúng xuống nước không khóc được, chỉ ọc ọc mấy cái, đến khi người mặt xanh lôi ra thì nó lại ré lên to hơn trước. Cứ thế người áo xanh nhúng đứa nhỏ mấy lần vào nước mấy lượt như là tắm rửa sạch sẽ cho nó. Sau đó chàng ta lại cởi áo mình ra bọc nó lại cho khỏi lạnh. Đứa nhỏ vẫn gào vẫn khóc càng ngày càng to, làm những người đứng xung quanh nhẵn mặt nhẵn mày khó chịu.

Ba người còn lại thấy người mặt xanh nhúng đứa bé vào nước, tưởng rằng chàng ta tính cho nó về bồn lai tiên cảnh, thì có vẻ thích thú lắm. Ai dè người mặt xanh cứ nhúng vào lại lôi ra, đứa trẻ vẫn còn sống, khóc gào còn to hơn lúc trước, đã vậy hắn còn lấy áo bọc đứa trẻ lại. Ba người đồng bạn xì lên một tiếng, bực mình không thèm đứng ngó coi nữa, rào bước đi vào trong nhà mặc kệ người mặt xanh muốn làm gì thì làm.

Chàng mặt xanh không để ý tới thái độ của đồng bọn, xách đứa nhỏ tới gần con bò cái, kê miệng nó vào vú bò, cho nó uống sữa. Đứa bé thấy có đồ ăn vào miệng thì mút liên tục, phát ra những tiếng chụt chụt không ngớt.

Đứa nhỏ ăn no, lại nhắm mắt thiu thiu ngủ, nhưng miệng vẫn còn mút sữa bò. Một chập thì tiếng mút của nó chậm hẳn lại, người mặt xanh liền rút ra, bồng nó vào nhà đặt lên một chiếc giường trong một căn phòng tối đen, không cửa sổ. Ngoài trừ một ánh sáng nhỏ xíu như đầu cọng tóc nơi nóc nhà, còn những chỗ còn lại đều bị che kín, bịt hết. Cả cánh cửa ra vào phòng cũng bị che mấy lớp bên ngoài, không cho ánh sáng chiếu vào.

Người mặt xanh đặt đứa nhỏ trong đó cho nó ngủ, rồi lặng lẽ đi ra ngoài sảnh đường hội họp cùng mọi người trong nhà.

Lão bà đang ngồi oai nghiêm trên một chiếc ghế bành bằng gỗ, có chạm trổ tỉ mỉ, tay trái cầm cây trượng đầu rồng. Tay phải của bà ta chống cằm, ra chiều suy nghĩ một việc gì khó khăn lắm. Còn ba người đàn ông kia thì đang nằm sổng sượt trên sàn nhà kế đó ngủ khò khò như ba tên hành khất ngủ lê la ngoài đường.

Bà lão thấy người mặt xanh bước ra thì liền đưa mắt hỏi :

- Nó ngủ rồi sao?

Người mặt xanh gật đầu :

- Thừa bà bà, nó ngủ rồi.

Bà lão ngồi gật gù, không đáp. Lung bà ta trông có vẻ gù hơn, già hơn và mệt mỏi hơn. Người mặt xanh nheo mày, lo lắng, khẽ hỏi :

- Bà bà không sao chứ?

Bà lão nhếch miệng cười méo mó, đáp :

- Ta ư? Ta không sao.

Rồi bà lại nhướn cặp lông mày hỏi lại :

- Người thấy đáng điệu đám người bị chết kia rồi chứ?

Người mặt xanh đứng suy nghĩ nhớ lại cảnh đánh nhau lúc đêm qua một lúc, rồi chợt gật đầu nói :

- Họ có vẻ đau đớn lắm. Mặt người nào cũng nhăn nhó có vẻ sợ hãi.

Bà lão lại gật gù nói :

- Đúng, sinh lực của họ đã bị hút hết.

Người mặt xanh lại giật mình, đưa mắt ngó lão bà trân trân. Hắn nghĩ tới một điều gì đó, nhưng không dám mở miệng nói ra. Hắn ngó lão bà một lúc lâu, rồi lại đưa mắt nhìn đồng bọn đang nằm vắt ngang ngửa trên mặt đất.

Bình thường họ là những người có võ nghệ, mạnh khỏe vô cùng. Nhưng tại sao chỉ qua một đêm đánh nhau, họ lại mệt phờ ngủ say như chết. Họ bị kiệt sức hay sao?

Còn hắn? Hắn có bị kiệt sức hay không? Và bà bà thì sao?

Người mặt xanh vội hít vào một hơi khí thật đầy lồng ngực, tụ khí ngưng thần xem xét mình có bị thương hay bị gì không.

Mọi huyết đạo đều bình thường, không có chỗ nào có vẻ khó chịu hay đau đớn gì hết.

Người mặt xanh lại đưa mắt nhìn lão bà như dò xét.

Lão bà vẫn cứ gật gù đều đều như bị động kinh.

Người mặt xanh cứ đứng ngây ra ngó, không biết phải nên nói làm sao, hoặc nên làm gì. Hắn vốn là con người ít lời, nói năng vụng về. Gặp tình huống như thế này hắn càng không biết nói gì được, nên hắn chỉ đứng nhìn.

Một hồi lâu, lão bà từ từ ngẩng đầu lên nói :

- Ta đã quá già rồi.

Lời nói của bà lão có vẻ bi ai, than thở, nhưng cũng có vẻ tự an ủi lấy mình. Cuộc chiến đấu tối hôm qua không dành được thắng lợi có lẽ vì lý do bà đã già, không đủ sức đánh lại cái bóng ấy.

Rồi bà lại thở dài, đưa mắt nhìn người mặt xanh nói :

- Thanh Diện Nhân! Bây giờ ta chỉ còn trông cậy vào ngươi.

Người mặt xanh có biệt hiệu là Thanh Diện Nhân, tên Thạch Quân vội lắc đầu lên tiếng đáp :

- Bà bà.... tôi chỉ sợ làm bà bà thất vọng.

Lão bà lắc đầu nói :

- Chỉ cần ngươi từ đây cố gắng hết sức mình là được.

Không đợi cho Thanh Diện Nhân ứng đáp, lão bà tiếp luôn :

- Tạm thời chúng ta chưa bị phát hiện ra, nhưng ngày mai hay ngày mốt lão già đó cũng sẽ tìm đến đây.

Tới lúc đó thì năm người chúng ta không thể nào chống lại được.

Thanh Diện Nhân Thạch Quân bậm môi suy nghĩ. Tuy lão bà không nói ra, nhưng hắn cũng đoán được là bà ta muốn cả bọn lẫn trốn tránh mặt một lần nữa. Còn bản thân hắn thì không muốn trốn chút nào. Hắn đã chán ngán cái cảnh sống lo sợ có người săn đuổi, tìm đến giết. Chính hắn và ba người kia đã cố gắng rèn luyện võ nghệ bao nhiêu năm cũng chỉ vì muốn có được một ngày sống thanh thoi, an nhàn, tự do và không phải bận tâm lo lắng gì cả.

Tối hôm qua nếu đánh thắng được cái bóng ma tà toại kia, thì có lẽ bọn họ không bị phát giác ra. Nhưng họ lại để cái bóng đó thoát đi, chắc chắn nó sẽ về báo cho ông chủ biết nơi hạ lạc của bọn họ.

Nhìn thấy khuôn mặt đăm chiêu của Thanh Diện Nhân Thạch Quân, lão bà đoán biết được phần nào ý nghĩ của hắn. Bà ta liền nói :

- Bây giờ tuy ta không thắng, nhưng sau này nếu cố gắng luyện thêm thì có lẽ sẽ thắng. Chúng ta không thể sống chui rúc, lo sợ mãi như thế này được.

Thạch Quân liền ngẩng đầu lên nhìn bà lão hỏi :

- Chúng tôi còn phải luyện tới đâu mới thắng được lão già ấy?

Lão bà thở dài nói :

- Tới lúc tâm trí đều hợp nhất.

Thạch Quân lại ngăn người suy nghĩ. Hắn nghĩ là mình đã luyện thành thạo lắm rồi. Ngọn kiếm của hắn phóng ra tới hôm qua rõ ràng là xuyên qua ngực cái bóng đen kia, không sai một li, nhưng cái bóng vẫn thoát đi như thường. Hắn thắc mắc tự hỏi không biết phải luyện làm sao mới là tâm trí hợp nhất. Tâm trí của ai? Hắn lại liếc mắt nhìn ba người sư huynh đệ. Có phải bà bà muốn nói bốn người phải luyện đến mức tâm đầu ý hợp mới có thể đánh thắng kẻ đang săn đuổi chúng.

Lão bà nhìn những vết nhằn xuất hiện trên trán Thanh Diện Nhân, thì đoán biết hắn đang suy nghĩ mông lung lắm. Bà ta liền an ủi :

- Người hãy đi ngủ đi, để đêm nay có sức mà lên đường.

Thanh Diện Nhân Thạch Quân ngược mắt lên nhìn lão bà hỏi :

- Còn đứa bé thì sao? Chúng ta đi trốn, tôi nghĩ mang theo đứa nhỏ là một gánh nặng.

Lão bà lại trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi đáp :

- Nó ăn no còn khóc không?

Thanh Diện Nhân lắc đầu :

- Ăn no rồi nó lại ngủ như chết.

Lão bà lại gật gù nói :

- Như vậy thì nó không phải là gánh nặng.

Lão bà chưa nói dứt câu thì bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại. Mây đen giăng đầy, giống như trời sắp có giông bão.

Chỉ cách mấy giây trước, bầu trời còn quang đãng nắng chói chang, tự nhiên lại tối sầm một cách nhanh chóng như vậy. Thấy điều lạ, bà lão cũng nhượng mày lộ vẻ ngạc nhiên. Bà liền giờ tay tính toán như người bấm độn một hồi rồi kêu lên hoảng hốt :

- Chết rồi, lão ta đang đến.

Thanh Diện Nhân ngạc nhiên hỏi lại :

- Lão ta đang tới à? Nhanh quá.

Bà lão không trả lời, mà chỉ lớn tiếng ra lệnh cho Thanh Diện Nhân như là ra lệnh một đám người đông đảo :

- Hãy cải trang mau. Chúng ta phải rời khỏi nơi này ngay bây giờ.

Hình như họ làm cái trò cải trang chạy trốn thành thạo lắm rồi, bà lão chưa nói xong, tức thì Thanh Diện Nhân chạy ra chuẩn bị một cỗ xe bò, thấy ba tên sư huynh đệ đang ngủ mê mệt vào thùng xe, rồi lấy rom phủ kín. Ba người đó vẫn nằm ngủ ngon lành như không biết trời trăng mây gió gì hết. Còn bà lão thì chạy vào bế đứa nhỏ, sửa lại cái tướng đi cho khòm hơn, già yếu hơn. Họ lấy đất bôi lên mặt cho có vẻ giống đám dân đen, lam lũ.

Bà lão ôm đứa nhỏ vào lòng ngồi trước thùng xe, còn Thanh Diện Nhân lại đi bộ, tay cầm dây dắt cỗ điều khiển hai con bò kéo xe đi vào khu rừng đằng sau nhà.

Họ đi chậm chạp, không có gì ra vẻ vội vã cả. Như thế cũng đủ biết họ rất tin tưởng vào cái tài hóa trang, đóng kịch giả đồ của họ.

Đứa nhỏ vừa ăn no, nằm ngủ li bì trong lòng bà lão. Ba người kia vẫn chưa tỉnh.

Khi họ vừa ra khỏi rừng, thì bỗng dưng trước có một bóng người đàn ông trung niên mặc quần áo bằng thứ vải thô, đứng chắn lối đi. Người đó quay lưng về phía họ, hai tay chắp sau lưng, dáng vẻ khoan thai. Khi cỗ xe cách ông ta khoảng mười lăm thước, bất chợt người đó vụt quay người lại đẩy tay về phía họ nhanh lẹ không thể tưởng, tức thì một luồng khí ào ào bay tới đánh ập vào cỗ xe. Bà lão và Thanh Diện Nhân không chống đỡ, cứ ngồi chịu trận. Lão bà thì cúi cong người ôm chặt đứa nhỏ, còn Thanh Diện Nhân thì nghiêng người như là né cát bụi bay vào mắt thôi.

Thật sự mà nói thì sức của hai người có thể đánh bật chưởng phong kia. Nhưng hiện tại họ là những kẻ đang chạy trốn, không biết người kia là loại gì, nên không muốn phô trương võ nghệ gây sự chú ý, mà chỉ gồng lưng chịu đau.

Khi chưởng phong đã tan, Thanh Diện Nhân cũng ước lượng được sức mạnh của lực chưởng phong, hắn phỏng đoán nếu đánh trúng vào người dân bình thường thế nào cũng gây thương tích. Thế là hắn giả đồ lẫn dưng ra đất, co rúm người lại ra vẻ đau đớn lắm. Miệng rên rỉ :

- Xin ông tha cho chúng tôi! Xin tha mạng. Chúng tôi chỉ là thứ dân bần cùng, ngu si đâu biết gì. Xin tha mạng.... Xin tha mạng...

Giọng nói của hắn càng về sau càng nhỏ và đứt quãng, yếu ớt lắm.

Người đàn ông nhượng mày, liếc mắt nhìn lão bà trên xe. Thấy bà ta đang nằm vật ra chết giấc, còn thăm hại hơn cái tên đang rên rỉ dưới đất. Trước mặt bà ta có cái bọc to to. Lòng tò mò chột nổi lên, hắn liền

bước tới hắt bà lão ra một bên, mở cái bọc ra xem thử đó có phải châu báu hay bảo vật gì mà bà lão ôm ấp trong lòng. Thì ra trong đó là một đứa trẻ nhăn nhoe, da xám đỏ, mặt còn có vằn như ngựa, nhìn xấu xí vô cùng. Đứa trẻ xấu đến độ mà người đàn ông cản đường hừ lên một tiếng khinh mạn ghê tởm, rồi vung tay một cái thật mạnh, quăng luôn cái bọc có đứa nhỏ trở về hướng khu rừng.

Có lẽ bị hình dạng của đứa nhỏ làm gồm mắt, người đàn ông không thèm xem xét thùng xe, mà tung người phóng đi mất dạng.

Một lúc sau, sau khi chắc chắn không còn ai để ý theo dõi, lão bà và Thanh Diện Nhân vội vùng dậy chạy tới xem xét đứa nhỏ, coi nó còn sống hay đã chết sau khi bị quăng mạnh như thế. Họ chạy tới bìa rừng thì thấy cái bọc có đứa nhỏ treo tòng teng trên một nhánh cây.

Trong bọc đứa bé vẫn nằm nhắm mắt như đang ngủ lúc trước, thân thể không có máu me gì cả. Một vết bầm cũng không có.

Lão bà vội đưa tay lên mũi xem xét nó còn sống hay không. Ngón tay của bà chợt cảm thấy một luồng hơi mát nhẹ từ mũi đứa nhỏ bay ra. Bà ta mừng rỡ, khẽ nói :

- A! Nó còn sống.

Bà lão nhẹ tay gỡ bọc vải ra khỏi cành cây, trao đứa nhỏ cho Thanh Diện Nhân bồng, rồi đưa mắt nhìn quanh một hồi.

Quan sát địa thế, động tĩnh xung quanh xong, bà lão lại nói :

- Chừng mười dặm chúng ta sẽ vào một thị trấn. Ở đây đông người, dễ dàng lẫn tránh. Chúng ta sẽ nghỉ ở đó tới sáng mai mới lên đường.

Nói rồi, bà ta quay bước trở lại cỗ xe bò. Thanh Diện Nhân Thạch Quân bồng đứa bé leo đèo theo sau, miệng lầm bầm nói :

- Nếu giết tên kia chắc mình không bị lộ tung tích.

Lão bà nghe thế liền đáp :

- Giết hắn thì càng bị lộ. Đó chỉ là một tên gia nhân. Không đáng giết.

Cả hai đều leo lên xe chiếc xe bò ngồi, lần này chính tay bà lão điều khiển cỗ xe bò chậm chạp lăn bánh.

* * * * *

Trở lại căn nhà tranh cạnh bìa rừng. Sau khi bọn người trong nhà lên xe chạy trốn, khoảng một lúc sau có một bóng người bay ào vào, rồi đứng sừng sững giữa sảnh đường. Người này là một lão nhân râu tóc bạc trắng, râu dài tới rốn. Lão nhân đưa cặp mắt sáng như luồng điện nhìn khắp mọi nơi. Lão đi vào căn phòng kín không cửa sổ, gật gù cái đầu bạc mấy cái rồi bước ra xem xét nơi khác.

Lão đi một vòng quanh nhà, sờ mó, xem xét mọi thứ kỹ càng, rồi quay trở lại sảnh đường, thả người ngồi trên chiếc ghế bành bằng gỗ có chạm trổ hình rồng hai bên. Đằng sau lưng lão có hai cái bóng đứng đó từ bao giờ. Hai cái bóng áo quần lam lũ, luộm thuộm, đầu che kín bởi cái mũ dính liền với áo, mặt mũi không rõ, chẳng khác gì hai cái bóng ma giữa ban ngày.

Lão nhân ngồi đó một lúc lâu thì có một người bận quần áo bằng loại vải thô chạy vào quỳ mọp trước mặt, bẩm báo :

- Dạ thưa quân gia, tôi không tìm thấy chúng.

Đôi mắt lão nhân vẫn nhìn ra ngoài khoảng không trước nhà như đang suy tính điều gì. Một hồi lâu, lão hừ lên một tiếng rồi trầm giọng nói :

- Đồ vô dụng! Người đã bị chúng lừa rồi!

Người mới vào sợ hãi vấp đầu xuống sàn nhà xin tha tội :

- Tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân đáng chết! Xin quân gia niệm tình tha thứ.

Lão già được gọi là quân gia không thèm để ý đến lời nói của tên thuộc hạ, nhếch mép nở một nụ cười mỉa, sau đó lại há miệng cười ha hả có vẻ thỏa mãn lắm :

- Nhưng thôi, bây giờ chúng không còn khả năng chống trả được nữa. Cái tâm của chúng đã phân tán, đến nỗi phải dùng đến phòng luyện tâm thì làm sao chống chọi lại với ta. Tạm thời ta không cần đuổi theo chúng. Hãy để cái tâm chúng hành hạ chúng thay ta. Ha ha ha...

Lão quân gia cười ha hả như kẻ cuồng dại. Căn nhà ba gian nhỏ bé như muốn bốc tung.

Thái độ quái gở của lão già làm người bộ hạ của lão đang phủ phục dưới đất kinh hãi. Hắn đập đầu bốp bốp trên sàn nhà, miệng lớn tiếng nài nỉ van xin :

- Tiểu nhân đáng chết... Tiểu nhân đáng chết...

Lão già trợn mắt hừ một tiếng, vung tay phẩy ống tay áo phạch một cái rồi đi thẳng ra ngoài.

Hai cái bóng luộm thuộm cũng là đi theo sau lão. Khi đi ngang qua con người đang quỳ kia, một trong hai cái bóng phất tay một cái tức thì người đó ngã lăn ra, tay chân co rúm lại, mặt lộ vẻ khiếp sợ, chết tại chỗ.

Một âm thanh rít lên như loài côn trùng vang lên :

- Đúng, người đáng chết.

Hồi 2

Giai nhân trong cổ miếu

Năm năm sau.

Tại trấn Sơn Đông.

Ngoài đường mưa tầm tã, không một bóng người qua lại. Mọi căn nhà trong trấn đều đã đóng cửa cài then cẩn thận. Lâu lâu một cơn gió thổi ào qua như muốn bốc một mái nhà nào đó tung lên.

Trong một căn nhà nhỏ nằm về phía Đông trấn, có bốn người đàn ông và một bà lão khòm lưng đang đứng nhìn trừng trừng vào một đứa bé có bộ mặt xấu xí. Không những mặt nó đã xấu, mà thân hình nó loắt choắt, yếu đuối như những đứa trẻ bị bệnh lâu ngày. Cả đám người nhìn nó, thế mà đứa bé chỉ đưa mắt nhìn vào khoảng không trước mặt không chớp. Mắt nó to tròn mở to ra như kẻ không hồn. Người ta nhìn nó mà nó cứ nhìn vào khoảng không, như là trong khoảng không đó có cái gì hấp dẫn lắm.

Một người đàn ông lên tiếng :

- Nhóc con, bây giờ ngươi phải nên luyện tập võ công, và bắt đầu bằng môn khinh công nghe chưa.

Đứa nhỏ không trả lời, mà cũng không nhúc nhích, mắt nó vẫn to tròn nhìn không chớp.

Người đàn ông lại trầm giọng quát :

- Mày có nghe tao nói gì không hả?

Vẫn không chớp mắt, đứa bé chẳng thèm để ý gì đến việc đang xảy ra với nó.

Người đàn ông tức khí, nhào tới túm áo đứa nhỏ nhấc bổng lên.

Lão bà thấy thế vội quát :

- Hắc Diện Nhân, thả nó xuống.

Hắc Diện Nhân lập tức làm theo lời bà lão nói, buông tay thả đứa nhỏ xuống. Đứa nhỏ rớt xuống đất bịch một cái, không ngã lăn ra, mà lại ngồi phịch xuống trong tư thế xếp bằng như những nhà sư ngồi thiền, bàn tọa của nó chẳng khác gì có dính keo dán chặt trên nền đất.

Hắc Diện Nhân không thèm liếc nhìn xem đứa nhỏ có bị gì không, hậm hực quay về chỗ cũ đứng.

Lão bà ôn tồn nói :

- Tiểu Kê, ngươi có nghe ta nói gì không. Chúng ta là những kẻ lẩn trốn. Nếu ngươi không học khinh công để chạy theo bọn ta thì ngươi sẽ trở thành gánh nặng. Ngươi có hiểu không?

Cặp mắt đứa nhỏ khẽ chớp một cái, nhưng rồi lại nhìn vào khoảng hư không như cũ.

Hắc Diện Nhân thấy vậy khế hừ lên một tiếng, tỏ vẻ bức bối.

Lão bà cố tình làm lơ, bắt đầu đọc khẩu quyết cho đứa nhỏ để tập luyện khinh công.

Đọc xong, bà ta lại chỉ vẽ từng li từng tí. Đứa nhỏ cứ ngồi đó tuyệt nhiên không cử động, mắt vẫn nhìn vào hư không.

Chỉ vẽ xong, bà lão liền bảo Thanh Diện Nhân biểu diễn cho nó xem. Thanh Diện Nhân vâng lệnh bước ra làm từng động tác thật chập chạp mấy lượt trước mặt đứa nhỏ. Dù đã làm rất chậm, nhưng thân ảnh của Thanh Diện Nhân vẫn chập chờn như quỷ ma, lúc hiện lúc ẩn, lúc ở góc nhà phía này khi thì xuất hiện ở góc kia.

Một lúc sau bà ta ra lệnh cho Thanh Diện Nhân dừng lại, rồi bảo đứa nhỏ đứng lên thực tập cho bà ta coi. Đứa nhỏ vẫn ngồi im, không nhúc nhích. Thái độ của nó thật đáng ghét. Những người đàn ông đứng xung quanh muốn nhào tới đá cho nó một phát bay ra ngoài trời mưa. Nhưng họ chỉ rục rịch rồi lại đứng im. Bởi lẽ đứa nhỏ đã như vậy năm năm nay. Cái ngày đầu tiên họ đem nó về nuôi, thì nó khóc gào diếc tai nhức óc, nhưng sau đó thì nó lại giống như kẻ bị câm, không hề hé môi nói một lời. Lúc nhỏ thì cứ nằm một đống. Tới lúc biết ngồi thì cứ ngồi xếp bằng một chỗ, ngó vào khoảng hư không. Khi biết đi, thì chỉ thần thờ quanh quẩn xó nhà rồi cũng lại ngồi ì một chỗ.

Cứ tới bữa ăn thì họ phải để trước mặt nó một chút đồ ăn, khoảng một canh giờ sau thì quay lại thu dọn. Tuy đứa bé không phải là tù nhân, nhưng cái vẻ bất động thất thần của nó thì chẳng khác một kẻ bại liệt, bị giam cầm bởi chính nó.

Trừ Thanh Diện Nhân ra, những người đàn ông kia nhiều lần bàn bạc tìm cách bỏ đứa nhỏ ra ngoài phố, mặc cho nó sống chết ra sao thì ra. Nhưng cũng đã nhiều lần lão bà cứ ra tay cản trở. Không biết bà ta có mục đích gì, hay là bà ta đã già nên nhìn thấy con nít lại thích. Thường thường người càng già thì lại càng yêu thích trẻ con hơn. Nhưng nuôi đứa trẻ này chẳng khác gì là đeo vào một gánh nặng trên lưng. Họ là

những con người đang lẩn tránh kẻ thù, thì đeo theo món nợ này càng thêm rắc rối, thêm nguy hiểm. Ngược lại, nếu bỏ rơi nó thì họ trút được một gánh nặng rất lớn. Thế mà họ lại không bỏ rơi nó.

Đã năm năm rồi, họ cố gắng nuôi nó, cố dần những sự bức tức trong lòng với hy vọng ngày sau nó sẽ giúp ích gì được cho họ. Nhưng càng nhìn nó thì càng bức mình. Nó đã xấu xí không có gì đáng nhìn, đã vậy cái thái độ thất thần của nó càng làm họ tức giận thêm.

Nhưng họ vẫn cứ giữ nó trong nhà, vẫn ôm ấp cái hy vọng là có một ngày nào đó nó sẽ thay đổi, trở thành một đứa trẻ bình thường và hữu dụng.

Trong lúc này, mặc dù lão bà tốn bao nhiêu nước miếng dạy bảo, giảng giải cho nó nghe về cách luyện tập võ công, nó vẫn cứ nhìn vào khoảng hư vô như không thèm để ý tới lời bà ta nói. Một sự nhúc nhích cũng không. Thiệt là khinh miệt người già quá đáng.

Hắc Diện Nhân đứng gần đó tức khí, không còn kiềm chế được bản thân, co giò đá vào mông đứa nhỏ một cái thật mạnh. Đứa nhỏ bé loắt choắt ốm yếu, bị đá một cái vào mông, liền như trái banh bay vèo ra ngoài cửa, lộn mấy vòng, rồi lại ngồi một đống như đang nhập thiền giữa trời mưa bão.

Nó vẫn ngồi xếp bằng, vẫn lì lợm, mắt vẫn nhìn trừng trừng khoảng không. Mà khoảng không bây giờ lại là khoảng không trong nhà, nơi bọn người kia đang đứng. Hiện tại, đứa nhỏ chẳng khác gì đang ngồi ngoài trời mưa trừng mắt nhìn vào trong nhà. Bọn người trong nhà thấy vậy tự nhiên có cảm giác ghét nó đến cực điểm, ý nghĩ muốn giết quách nó đi cho rảnh nợ có lẽ cũng lóe lên trong đầu óc một vài người trong bọn họ. Hắc Diện Nhân tính lao ra ngoài đá cho nó một cú nữa, thì lão bà giơ tay cản lại.

Lão bà thở dài nói :

- Ta nghĩ chắc nó ngồi trong nhà lâu ngày, không trông thấy cảnh sinh hoạt bên ngoài, nên mới sanh ra bất động như vậy. Từ nay về sau các người đi đâu nên mang nó theo để nó thấy được cảnh thiên nhiên mà đổi thay tâm tính.

Nói rồi lão bà liếc nhìn đứa nhỏ một cái, lắc đầu chán nản đi vào nhà trong, nhìn tướng đi của bà ai cũng cảm khái, thương cho thân già phải lo lắng nhiều. Lão bà nhìn có vẻ mệt mỏi, già lại càng già thêm. Tóc đã bạc trắng, da nhăn nheo như là không còn chỗ nào có thể nhăn thêm. Lời nói cũng không còn sang sảng như ngày trước.

Hắc Diện Nhân, Ngân Thiết, Kim Diện Nhân cũng từ từ đi theo bà ta vào trong. Họ không thèm để ý đến đứa nhỏ đang ngồi lì ngoài trời mưa gió lạnh buốt kia.

Khi họ đi hết rồi, Thanh Diện Nhân đưa mắt ngó đứa trẻ, thở dài một tiếng, rồi từ từ đi ra xách nó vào trong nhà. Chàng lấy khăn lau khô mình cho nó đỡ lạnh.

Từ trước đến giờ vẫn vậy, Thanh Diện Nhân lúc nào cũng âm thầm đối xử tốt với nó. Bên ngoài thì chàng lạnh nhạt như giá băng, nhưng khi không có ai xung quanh thì chàng lại chăm sóc nó như chính đứa con ruột của mình.

Thanh Diện Nhân xoa cái đầu ướt nhẹp của đứa nhỏ, rầu rầu nói :

- Người đừng làm buồn nữa. Người hãy cố gắng học võ công để tự bảo vệ lấy chính mình. Ta e rằng sẽ có một lúc nào đó chúng ta không còn bên người để chăm sóc bảo vệ cho người. Người đời hiểm trá, người phải cẩn thận mới được.

Không biết đứa nhỏ có để ý nghe lời chàng nói không, nhưng khi chàng vừa quay đầu bước đi vào trong thì đứa nhỏ khẽ chớp mắt. Cặp mắt to tròn của nó chớp một cái, rồi lại nhắm lại, không còn nhìn vào khoảng không nữa.

* * * * *

Người xưa có nói “sau cơn mưa thì trời lại sáng”.

Quả đúng như vậy, hôm qua trời mưa tầm tã, hôm nay tại trấn Sơn Đông bầu trời sáng rực. Ánh nắng chan hòa, chiếu rọi khắp nơi. Đúng là một ngày đẹp trời để dạo phố, ngắm cảnh thiên nhiên.

Ánh sáng cũng len lỏi chiếu vào căn nhà nhỏ phía Đông thị trấn. Ánh nắng chiếu sáng cả một gian nhà, vài cụm nắng còn chiếu thẳng vào mặt một đứa nhỏ đang ngủ gật ở một góc nhà, lưng nó dựa vào vách, hai chân gầy đan vào nhau theo kiểu ngồi nhập thiền.

Từ phía bên phải, một người đàn ông uể oải vươn vai bước ra. Người đó là Ngân Thiết, có tài sử dụng cây gậy bạc. Chàng còn đang há miệng ngáp dài vài cái, thì chợt dừng lại vì bắt gặp đứa nhỏ đang ngồi dựa vách ngủ gà ngủ gật. Mắt nó không còn mở trừng trừng đáng ghét nữa, mà có một nét gì đó trông rất tội nghiệp. Ngân Thiết lại nhớ lại câu chuyện năm năm về trước, khi đánh nhau với con người mặc quần áo rách nát, nhìn không rõ mặt rõ dạng kia. Bọn người của chàng đã phát hiện ra nó như thế nào. Mẹ nó chết, cha nó không biết là ai. Nó quả là một kẻ mồ côi bơ vơ đáng thương hơn là đáng ghét.

Ngân Thiết vốn có tính thích đùa giỡn. Chàng thấy đứa bé ngủ co ro ở một xó thì liền rón rén lại gần, béo má, nhéo chân, rồi thì thảo vào tai đứa nhỏ :

- Ê, nhóc con, thức dậy chưa?

Đứa bé vẫn gật gù ngủ say sưa.

Ngân Thiết biết chắc nó chưa tỉnh, bèn rón rén đi ra ngoài.

Bất chợt từ đâu lão bà xuất hiện, nói :

- Ngân Thiết, người đi ra ngoài nhớ dẫn Tiểu Kê theo cho nó biết đây biết đó.

Nghe vậy, Ngân Thiết liền xịu mặt, méo mó miệng nói :

- Nhưng... nó còn đang ngủ. Bà bà cũng biết, con nít cần phải ngủ nhiều. Chúng ta không nên phá giấc ngủ của nó.

Lão bà vẫn một mực nói như ra lệnh :

- Mang nó theo.

Ngân Thiết hậm hực nói với đứa nhỏ, nhưng lại nói oang oang cho lão bà nghe thấy :

- Ta ra ngoài chộc gái, người có muốn theo học không?

Quả thật trong bốn người đàn ông, Ngân Thiết có khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai nhất. Hắn thường là kẻ ra ngoài đi đây đi đó, giao du nhiều hơn ba người đàn ông kia. Còn ba người kia phần nhiều họ ở nhà luyện võ vào ban ngày, ít khi ra ngoài chỉ vì sắc mặt kỳ dị của họ, không giống như người thường. Đến đêm họ mới lộ diện để thi hành những việc được giao phó.

Ngân Thiết cố ý nói lớn như vậy để lão bà dỗi ý không bắt hắn dẫn theo đứa nhỏ ra ngoài.

Nào ngờ, lão bà vẫn tròn mắt nhìn hắn như đang chờ đợi hắn thi hành mệnh lệnh của mình.

Không dám cãi lời lão bà, Ngân Thiết vội túm lấy áo đứa nhỏ đang ngủ xách lên. Chàng kẹp nó dưới nách, hần học bước ra ngoài.

Đứa nhỏ vẫn chưa mở mắt, đeo lưng lẳng như con gà chết bên hông Ngân Thiết.

Anh chàng sử dụng gậy bạc phi thân ra ngoài nhanh như chớp, hòa lẫn vào dòng người đông đúc trong trấn. Chẳng bao lâu Ngân Thiết đã ra ngoài trấn, lao mình tiến lên một ngọn núi nhỏ phía Tây. Một lúc sau hai người đến một ngôi miếu cổ. Ngân Thiết không bước vào miếu mà chỉ ẩn mình trong một bụi rậm gần đó. Chàng thả đứa nhỏ xuống đất, rồi đưa mắt nhìn vào trong miếu.

Đứa nhỏ vẫn nhắm mắt thiếp ngủ như không biết gì.

Ngân Thiết thì thầm nói chuyện với nó :

- Người biết không! Con gái ở trong trấn có nhiều nhưng toàn lại loại gái tầm thường, nhìn lâu thấy chán. Ở đây tuy vắng vẻ hoang sơ, nhưng lại có một giai nhân tuyệt sắc đang sống, càng nhìn càng thấy mê. Chiêu đầu tiên ta dạy cho người là phải tìm ra chỗ có gái đẹp mà ngắm.

Nói tới đây, Ngân Thiết lại cười hi hi kể chuyện :

- Ba năm trước, khi chúng ta chạy trốn tới thị trấn dưới núi ẩn náu. Một hôm ta chán cái cảnh sống trốn chui trốn nhủi, lúc nào cũng lo sợ có người tới bắt tới giết. Ta lang thang một mình tới đây ngồi buồn bã, thì tự nhiên trong miếu xuất hiện một giai nhân tuyệt sắc. Sắc đẹp của nàng làm ta ăn không ngon ngủ không yên, từ đó trở đi ngày nào cũng tới đây ngắm nàng một lúc.

Ngân Thiết ngừng lại, ngồi suy nghĩ một hồi lâu mới nói tiếp :

- Nhưng một điều ta không hiểu là người có sắc đẹp như nàng lẽ ra phải sống trong lầu son gác vàng mới đúng. Tại sao nàng lại chui vào cái miếu mục nát này sống chỉ cho khổ...

Chưa kịp nói hết, thì văng vẳng vang lên tiếng gõ mõ. Hình như có người đang tụng kinh trong miếu.

Ngân Thiết chép miệng than :

- Có lẽ nàng định qui y cửa Phật. Thật đáng tiếc. Ta đã ngồi đây ba năm để ngắm một ni cô sao.

Tiếng gõ mõ vừa vang lên đó đã ngưng bật.

Ngân Thiết chau mày ngạc nhiên, không hiểu tại sao. Chàng nghi ngờ có chuyện gì xảy ra với người con gái bên trong miếu, vội lom khom lặn mò vào xem có chuyện gì xảy ra.

Chàng mò tới cửa, hé mắt dòm vào, thấy bên trong miếu có một nữ nhân trong bộ bạch y đang quỳ trước bàn thờ Phật tổ, lưng nàng quay về hướng chàng. Chỉ nhìn vóc dáng, lưng ong, eo thon và mái tóc đen huyền cũng đủ biết nàng là một trang giai nhưng tuyệt sắc. Nhưng bây giờ nàng có vẻ đang trong tư thế sững sờ bất động nhìn về phía bàn thờ. Ngân Thiết vội đưa mắt nhìn theo hướng nữ nhân đang trở mắt ngó sững, thì thấy đứa nhỏ mình xách theo lúc nãy đang đứng ngay bên bàn thờ, mặt nó xấu xí như quỷ, mắt lại trừng trừng nhìn vào nữ nhân.

Ngân Thiết giật mình, cuống quýt vẩy tay ra dấu cho đứa nhỏ đi ra. Nhưng dù cho chàng có vẩy tới đâu đứa nhỏ vẫn không nhúc nhích. Một hồi lâu, nữ nhân run run hỏi :

- Ngươi... ngươi là người hay là ma?

Đứa bé không nhúc nhích, vẫn trơ mắt nhìn nàng.

Nữ nhân lại lấy hết can đảm, cất tiếng hỏi :

- Ngươi... đến đây có ý gì?

Đứa bé chợt nhón miệng cười. Nụ cười của nó méo mó kỳ quái. Nữ nhân nhìn thấy nụ cười thì hồn như muốn lìa khỏi xác, nàng hét lên một tiếng rồi ngã lăn ra bất tỉnh.

Ngân Thiết đảo mắt nhìn quanh, xem có ai nghe tiếng hét vừa rồi của giai nhân tìm đến hay không. Chỉ thấy bốn bề vắng vẻ, Ngân Thiết lắc đầu lẩm bẩm nói :

- Nữ nhi thật là yếu đuối. Nhìn cái mặt đứa nhỏ mà cũng ngã lăn ra. Như ta ngày nào cũng phải nhìn mặt hần.

Nói xong, chàng đứng lên toan bước vào trong dất đứa nhỏ ra.

Chưa kịp đứng thẳng người thì Ngân Thiết cảm giác được đằng sau lưng lạnh ngắt. Chàng biết có người đang tập kích, liền búng người lộn qua một bên trước mấy vòng. Tới khi cảm thấy mình đã ra khỏi vòng nguy hiểm, chàng liền quay mình lại nhìn thì thấy hai cô gái lăm le trường kiếm trong tay, mặt cô nào cũng đằng đằng sát khí. Cô gái mặc áo xanh chỉ mặt Ngân Thiết quát :

- Ngươi là ai? Tại sao đến đây hại tiểu thư của ta.

Ngân Thiết khoanh tay đứng thẳng người, cười hì hì nói :

- Nữ nhân ăn nói bậy bạ. Cô thấy ta hại tiểu thư của cô hồi nào. Nhưng ta thấy các cô đang có ý hại ta thì có.

Nữ nhân áo xanh nghe vậy tức tối hỏi lại :

- Nếu không phải đang làm chuyện mờ ám, vậy ngươi thập thò ở đây làm gì?

Ngân Thiết hừ một tiếng lạnh giọng nói :

- Ai thập thò? Nữ nhân quả là nữ nhân. Mở miệng ra là vu khống cho người khác. Không có chứng cứ thì đừng nói bậy.

Nghe những lời nói chế giễu đó, cô gái áo xanh tức khí, vung trường kiếm lên quát :

- Ta sẽ giết ngươi để thu thập chứng cứ.

Lời chưa dứt, trường kiếm trong tay nàng đã đâm thẳng vào người Ngân Thiết. Cô gái thứ hai mặc áo đỏ đứng gần đó thấy vậy cũng khoa tay múa kiếm xông vào trợ giúp. Ngân Thiết không thèm rút gậy bạc trả đòn, mà chỉ sử dụng thuật khinh công, chạy nhảy tránh né. Vừa tránh vừa cười hì hì như đang đùa giỡn với hai cô gái.

Càng đánh hai thiếu nữ càng hăng, trường kiếm trong tay múa tít chỉ thấy hai làn kiếm khí xanh lè thay phiên nhau bao bọc lấy người Ngân Thiết.

Lúc đầu Ngân Thiết còn cười luôn miệng, nhưng càng về sau tiếng cười nhỏ dần nhỏ dần, rồi tắt hẳn, vì chàng phải chú tâm tránh né những chiêu sát thủ do hai cô gái công tới.

Thật ra trong thâm tâm Ngân Thiết không có ý đã thương hai thiếu nữ nọ. Nhiều lúc chàng muốn rút gậy bạc ra phản công. Nhưng chàng lại sợ sẽ đã thương hai thiếu nữ nọ, rồi dẫn tới hiểu lầm. Do đó, trước sau chàng vẫn giữ tuyệt kỹ khinh công ra tránh né. Lâu lâu chàng liếc nhìn vào bên trong cổ miếu, xem chừng đứa nhỏ còn ở đó hay không, và cô gái mà hai nữ nhân đang đánh với chàng gọi là tiểu thư đã tỉnh chưa.

Đánh ra hơn trăm chiêu mà không làm gì được đối phương, trái lại đối phương không có ý phản chiêu, hai cô gái mới chợt hiểu ra chàng trai nọ không có ác ý. Hai cô liền thu trường kiếm, nhảy ra vòng chiến.

Cô áo xanh lên tiếng nói :

- Hồng muội, muội vào xem tiểu thư ra sao.

Rồi nàng quay lại Ngân Thiết hỏi :

- Ngươi là ai? Tại sao không phản chiêu?

Ngân Thiết thản nhiên nói :

- Ta là ta. Nếu ta phản chiêu hai cô hiểu lầm ta là kẻ xấu thì có ích gì.

Giọng nói của Ngân Thiết phách lối, cao ngạo làm nhiều người bực mình. Nhưng cô gái áo xanh chưa kịp nổi giận thì cô gái áo hồng từ bên trong miếu vọt ra hốt hải nói :

- Tiểu thư đã bị người ta bắt đi mất rồi.

Thanh y nữ và Ngân Thiết nghe vậy cùng vội vàng nhào vào trong cổ miếu. Ngân Thiết đưa mắt đảo đảo nhìn quanh, vừa tìm vừa gọi đứa nhỏ :

- Tiểu Kê, ngươi ở đâu?

Không có tiếng trả lời.

Sau khi đã chứng thực tiểu thư của họ đã mất tích, hai cô gái quay phắt người lại chia nhau ra hai hướng bao vây Ngân Thiết vào giữa. Cô áo xanh quát :

- Thì ra người ở ngoài gây chuyện với bọn ta để đồng bọn của người có đủ thời gian bắt tiểu thư.

Ngân Thiết nổi giận quát lại :

- Đồng bọn cái con khi, Tiểu Kê là sư đệ của ta, nó có năm tuổi làm sao vác được tiểu thư các người đi đâu. Đừng nói bậy nữa.

Rồi chàng lại hét gọi đứa nhỏ :

- Tiểu Kê, người ở đâu mau ra đây.

Không đợi cho chàng gọi thêm lần nữa, hai cô gái đồng vung trường kiếm công thẳng vào người Ngân Thiết. Hai thiếu nữ sử dụng toàn sát chiêu, chiêu nào cũng đòi thí mạng với đối phương.

Không thấy đứa em, lại bị người đồ oan đòi lấy mạng, Ngân Thiết tức giận rút gậy bạc múa nhanh một vòng. Chiếc gậy tỏa ra một luồng sáng chói lòa muốn làm mù mắt những ai đứng quanh trong vòng ba trượng.

Hai thiếu nữ thấy vậy phải vội lùi ra xa, múa kiếm bao phủ lấy thân để ngăn cản luồng sáng phát ra từ chiếc gậy bạc kia.

Ngân Thiết thấy hai người không còn tấn công mình nữa, liền quát lớn :

- Hai người đừng có hồ đồ, không mau đi tìm tiểu thư hai người đi. Nếu ta muốn hại người đâu cần phải đợi đến bây giờ mới ra tay.

Nói rồi chàng cũng phóng người đi tìm kiếm Tiểu Kê. Vừa đi chàng vừa gọi :

- Tiểu Kê, người đang ở đâu.

Hai cô gái kia cũng chia nhau ra đi tìm tiểu thư của họ.

Đi được một đoạn, bất chợt Ngân Thiết thấy dưới chân mình nhột nhột, như có ai đang níu quần mình. Chàng vội cúi xuống ngó, thì thấy Tiểu Kê đang trợn mắt nhìn chàng. Cái vẻ mặt xấu xí, lại trợn mắt nhìn người kia bây giờ đối với chàng không có gì đáng ghét cả. Ngân Thiết mừng quá nhắc bổng nó lên, cười nói :

- Người trốn ở đâu, sao bây giờ mới ra?

Rồi chàng lại cắp đứa nhỏ vào nách, lắc đầu nói :

- Người thật là khờ. Ở gần gái đẹp mà không chịu bảo vệ cho người đẹp, để kẻ gian bắt mất. Chiêu thứ hai ta dạy cho người là, nếu thấy gái đẹp bị người khác bắt phải tỏ ra mình là anh hùng cứu mỹ nhân nghe chưa.

Đứa nhỏ bị kẹp dưới nách Ngân Thiết liền giật giật áo chàng mấy cái. Ngân Thiết phui tay nó ra, nói :

- Người đừng làm phiền nữa. Chúng ta phải đi cứu giai nhân, không thời hai ả kia cứ đồ lỗi cho ta.

Tiểu Kê vẫn liên tay giật áo Ngân Thiết, làm chàng không còn làm ngơ với nó nữa. Ngân Thiết quát :

- Người muốn gì?

Tiểu Kê liền đưa tay chỉ về mé phải. Ngân Thiết đưa mắt nhìn theo, chàng phát giác có một chấm đen đang di chuyển thật nhanh. Ngân Thiết đoán chắc Tiểu Kê muốn chỉ cho mình thấy kẻ gian đã bắt lấy giai nhân trong lòng mình, liền thi triển tuyệt kỹ khinh công rượt theo cái chấm đen đó. Chẳng bao lâu chàng thấy trước mặt là một người vận y phục đen, trên vai có vác một người mặc đồ trắng. Tóc người bị bắt đó xõa đen mượt, phát phơ trong gió. Ngân Thiết nhìn qua cũng biết người trên vai kẻ kia là giai nhân mà mình vẫn lén tới miếu cổ nhìn trộm trong ba năm qua. Chàng liền tăng cường cước lực phóng tới. Một tay cắp Tiểu Kê, tay kia luồn ra sau lưng rút nhanh khúc gậy bạc. Chàng giữ một cái khúc gậy bạc dài ra. Khi tới gần con người mặc áo đen kia, Ngân Thiết búng người lên không, vung gậy bạc đánh một chiêu thật mạnh xuống đầu người nọ. Không ngờ người nọ lại đưa thân hình thiếu nữ áo trắng ra đỡ gậy chàng.

Ngân Thiết thấy vậy chỉ cười khi khi nói :

- Đồ ngu. Người dâng nữ nhân lên cho ta thì ta không dám từ chối.

Tức thì cây gậy bạc của chàng thu ngắn lại, không còn công tới nữa. Mà thân hình chàng là lướt tới cắp lấy thiếu nữ nọ. Khúc gậy ngắn lóe sáng lên trong tay.

Hành động của chàng quá nhanh lẹ, không biết chàng đã làm cách nào mà khi đáp xuống, một tay ôm nữ nhân một tay cắp đứa nhỏ, còn người mặc áo đen đang nằm sòng sọc trên mặt đất.

Ngân Thiết cười hì hì nói :

- Bản lãnh của ta thế nào? Có cao siêu không?

Nói rồi chàng lại cúi xuống nhìn nữ nhân trên tay, thì phát giác nàng bị người ta điểm huyệt đến bất động.

Ngân Thiết lại đưa mắt ngó Tiểu Kê lẩm bẩm nói :

- Kỳ lạ, thằng nhóc này đâu biết võ công đâu mà điểm huyệt người ta. Hay là nàng bị tên kia điểm huyệt.

Nói rồi chàng thả hai người xuống đất, đưa tay giải huyệt cho cô gái áo trắng.

Cô gái mở mắt ra ngó thấy đứa bé xấu xí đang tròn mắt nhìn mình, bên cạnh hẳn lại có một chàng trai tuấn tú khôi ngô. Nhìn thấy chàng trai cô gái cũng bớt sợ, nhưng nàng vẫn lăm lét liếc nhìn đứa nhỏ.

Ngân Thiết thấy vậy nói :

- Cô tỉnh rồi à. Cô đừng sợ, nó chỉ là một đứa nhỏ thôi.

Cô gái choàng ngồi dậy, chỉ Ngân Thiết hỏi :

- Người là ai?

Ngân Thiết mỉm cười nói :

- Tôi là Ngân Thiết, sống ở gần đây.

Cô gái lại chỉ đứa nhỏ, hỏi :

- Nó là ai?

Ngân Thiết đưa mắt nhìn đứa bé, ngập ngừng một hồi, rồi cười giả lả :

- Nó là Tiểu Kê... ờ... sư đệ của tôi.

Cô gái nghe vậy tròn mắt, hết ngó Ngân Thiết lại ngó đứa nhỏ. Hai người thật là một trời một vực. Kẻ thì trắng trẻo đẹp trai, người thì xấu xí dị hợm.

Ngân Thiết thấy vậy liền mỉm cười giải thích :

- Năm năm trước, bà bà của tôi đem nó về nuôi, dạy dỗ cho nó. Nó tuy xấu xí nhưng không phải là kẻ ác.

Cô không tin cứ thử đá nó một cái xem. Nó không làm gì được cô đâu.

Cô gái nghe vậy ồ lên một tiếng, bẽn lẽn cúi đầu nói :

- Tôi làm sao mà đá một đứa nhỏ được.

Ngân Thiết lại cười nói :

- Cô không đá thì để tôi đá cho cô xem.

Nói rồi Ngân Thiết co giò lên, toan đá vào mông đứa nhỏ.

Cô gái thấy vậy hốt hoảng la lên :

- Đứng. Đứng làm như vậy. Nó còn nhỏ quá.

Ngân Thiết lại cười hì hì nói :

- Tôi cũng không muốn đá nó. Chỉ có đại sư huynh thường làm chuyện đó thôi.

Sau vài câu trao đổi qua lại, cô gái thấy Ngân Thiết vui vẻ, không có vẻ gì là một kẻ ác ôn, vẻ sợ hãi trên mặt nàng đã giảm bớt phần nào. Ngân Thiết hỏi :

- Cô tên gì? Một cô gái có nhan sắc như cô tại sao lại sống trong hoang miếu để đến nỗi bị người ta bắt đi như vậy.

Tuy là kẻ thích đùa cợt, nhưng Ngân Thiết vốn là chàng trai ngay thẳng, thấy sao nói vậy.

Cô gái nghe Ngân Thiết khen mình có nhan sắc, liền đỏ bừng mặt, hồi lâu nàng mới lên tiếng :

- Tôi họ Tô tên Nguyệt. Tôi chỉ ở tạm nơi miếu hoang.

Ngân Thiết nghe vậy ngẩn người nghĩ thầm :

“Ồ tạm mà tới ba năm lận à?”

Nghĩ thế, nhưng chàng cũng chỉ hỏi :

- Ở trong miếu hoang cô không sợ sao?

Tô Nguyệt lắc đầu đáp :

- Tôi có vài tỳ nữ, người nào cũng biết võ công cả.

Ngân Thiết lại cười nói :

- Vậy à? Có phải hai ả áo hồng áo xanh là tỳ nữ của cô không?

Tô Nguyệt ngạc nhiên, gật đầu đáp nhanh :

- Phải rồi, ân nhân đã gặp họ à.

Ngân Thiết gật đầu :

- Đã gặp và đã đánh với nhau hơn trăm chiêu. Hai tỳ nữ của cô hơi hồ đồ đó, suýt nữa tôi bỏ mạng vì họ.

Nói rồi chàng sầm mặt chỉ về phía chỗ người áo đen bị chàng đánh ngã lúc nãy nói :

- Chính tên này bắt cô chứ không phải tôi.

Tô Nguyệt nhìn theo hướng ngón tay của Ngân Thiết chẳng thấy ai, nàng buộc miệng nói :

- Ai?

Ngân Thiết quay lại, không thấy người áo đen đâu, chàng thất kinh nói :

- Chết, để hắn chạy thoát rồi. Còn chưa kịp tra hỏi hắn là loại người nào.

Chàng vội cúi xuống cấp Tiểu Kê lên, nói với Tô Nguyệt :

- Tôi phải giao cô cho hai ả tỳ nữ kia, không thôi họ lại tưởng lầm tôi là kẻ đại dâm đại ác, bày mưu bắt cô.

Quả thật, Tô Nguyệt bị Tiểu Kê làm ngất xỉu, sau đó bị người bắt đi, nhưng nàng lại không biết. Lúc tỉnh dậy nàng lại thấy Ngân Thiết cùng với đứa nhỏ xấu xí. Ngoài hai người nàng không thấy kẻ mặc áo đen nào cả, nên trong lòng nàng cũng nghi ngờ mọi việc là do Ngân Thiết bày mưu. Bây giờ lại nghe chàng nói đem nàng giao cho tỳ nữ, thì nàng vội vàng đi liền, sợ gần Ngân Thiết càng lâu càng nguy hiểm.

Ngân Thiết dẫn Tô Nguyệt trở về ngôi miếu hoang kia.

Đi được nửa đường họ chợt nghe tiếng binh khí chạm nhau xoang xoảng đâu đây. Ngân Thiết liền kéo Tô Nguyệt vào một bụi rậm ẩn núp, chàng đặt Tiểu Kê xuống đất, rồi nói với nó :

- Người ở đây coi chừng, bảo vệ tiểu thư, nghe chưa!

Đứa nhỏ chỉ đưa mắt nhìn Ngân Thiết không đáp. Còn Tô Nguyệt thì trợn mắt kinh ngạc, không hiểu đứa nhỏ xấu xí này làm sao có thể bảo vệ được mình. Nàng toan cất tiếng hỏi thì Ngân Thiết đã phóng mình lao đi mất dạng.

Chàng lần theo tiếng người đang đánh nhau, tới xem có chuyện gì xảy ra. Với thuật khinh công cao siêu tuyệt kỹ, Ngân Thiết nhẹ nhàng như chiếc lá đáp xuống trên một cành cây, ngó xuống. Phía dưới, giữa khoảng trống giữa khu rừng, chàng thấy hai nữ tì của Tô Nguyệt đang đánh nhau với một đám người mặc áo đen. Hai nữ tì đang đánh hăng say, tay múa tít trường kiếm hết gạt đỡ, lại công tới đâm lui lạnh lẽo vô cùng. Một đám người khoảng chừng mười tên mà vẫn không sao thủ thắng được.

Ngân Thiết ngồi trên cành cây cười thầm :

“Cái lũ nào mà giữa ban ngày ban mặt lại ăn mặc toàn màu đen, rõ là làm chuyện mờ ám mà muốn người ta phát giác. Mà họ tới đây bắt Tô Nguyệt để làm gì?”

Tuy đang suy nghĩ, nhưng đôi mắt chàng không ngừng theo dõi các chiêu thức hai bên tung ra đánh với nhau. Hai cô gái tuy ít người nhưng nhờ có kiếm pháp nhanh lẹ nên đủ sức chống đỡ đám người kia. Nhưng nếu trận đấu kéo dài, chắc chắn hai nữ tì sẽ bị đuối sức vì địch quá đông. Họ có thể dùng kế liên hoàn đánh với hai tỳ nữ kia.

Ngân Thiết lại mỉm cười tủm tỉm, chàng muốn tìm hiểu bọn người kia đang tính giở trò gì, nên muốn ngồi chờ cho tới khi hai ả tỳ nữ đuối sức, sắp thua mới ra tay.

Trong khi đó, Tô Nguyệt ngồi ở bụi rậm với Tiểu Kê chờ Ngân Thiết quay lại. Nhưng chẳng bao lâu nàng lại trở chứng tò mò, muốn đi xem chuyện gì xảy ra. Nàng muốn biết tại sao tiếng binh khí khua vang không ngớt, và ai đánh với ai. Nàng liền đứng lên lần mò đi về hướng đó. Đứa nhỏ thấy vậy vội níu áo nàng ra vẻ không cho đi. Nàng vội quay lại nói :

- Ngân Thiết cũng ở đó, nhất định chàng sẽ ra tay bảo vệ chúng ta. Tới đó an toàn hơn là ngồi đây chờ, lỡ có kẻ gian tới đây thì ta và em làm sao chống đỡ nổi.

Vừa nói nàng vừa nắm tay đứa nhỏ kéo đi.

Tới nơi nàng nhẹ nhàng núp vào bụi cây, hé mắt dòm vào cuộc trường.

Nàng thấy giữa bãi trống có hai thiếu nữ áo xanh và áo hồng đang đấu nhau với một đám người vận y phục đen.

Nàng căng mắt nhìn kỹ hơn thì nhận ra hai cô gái kia là tỳ nữ của mình. Nàng hoảng hốt la khẽ :

- Trời, thì ra là Khả Thanh và Tiểu Hồng đang đánh nhau. Bọn kia là ai, tại sao lại muốn hại chúng?

Tuy nàng nói nhỏ với chính mình, nhưng hai nữ tì chợt nghe thấy liền reo lên :

- Tiểu thư.

Trong lúc vui mừng, hai người vô ý nói lỏng kiếm chiêu. Kiếm khí không còn mãnh liệt như lúc trước. Bọn người áo đen lợi dụng cơ hội đó, nhất tề xông tới hiệp lực tấn công hai cô gái làm cho hai người phải thối lui luôn năm, sáu bước.

Ngân Thiết ngồi trên cây thấy thế vội vung tay ném đá cứu nguy cho hai tỳ nữ của Tô Nguyệt.

Thấy có người cứu ra tay giúp hai cô gái, làm hỏng chuyện, cả bọn áo đen liền dừng tay ngó lên thì phát hiện ra một chàng trai anh tuấn ngồi vắt vẻo trên cây, miệng cười tủm tỉm như đùa cợt với chúng.

Bất chợt một tiếng nói trong trẻo vang lên :

- Đánh lén người khác xứng đáng làm nam nhi đại trượng phu hay sao.

Ngân Thiết giật mình quay đầu tìm người vừa phát ra tiếng nói vừa rồi.

Từ trong cánh rừng xuất hiện một chiếc kiệu hoa do bốn tên võ sĩ thân hình lực lưỡng khiêng như đang bay chạy vào.

Ngân Thiết cười cười nói lớn :

- Ta đâu có đánh lén. Chỉ là mấy hòn đá trên tay ta thấy bọn người kia ý đông hiệp đáp hai nữ nhi yếu đuối. Chúng bất bình nên mới bay ra làm việc nghĩa hiệp.

Người trong kiệu lại nói :

- Đàn ông mà nhiều mồm mép như vậy thường là những kẻ có tâm bất chánh.

Ngân Thiết lại cười :

- Ta là người thích sự an lành, không muốn động tay động chân, nên chiêu đầu tiên ta thường sử dụng là cái miệng. Cũng tốn khá nhiều công lực, võ nào cũng là võ, như vậy đâu có dính dáng gì tới tâm chánh hay không chánh.

Chiếc kiệu kia chạy đến bãi đất trống giữa rừng thì dừng lại. Một tên kiệu phu bước tới vén màn kiệu lên. Từ trong kiệu bước ra một mỹ phụ mặt hoa da phấn, dáng điệu khoan thai.

Mỹ phụ đưa mắt liếc Tô Nguyệt một cái, rồi lại ngẩng đầu lên nói với Ngân Thiết :

- Nếu là người đang hoàng ngay thẳng, hãy xuống đây nói chuyện với ta.

Ngân Thiết neho mày một cái, rồi phi thân bay xuống đứng ngay trước mặt mỹ phụ. Chàng gãi đầu, cười cười nói :

- Giữa ta với bà có chuyện gì đâu mà nói.

Mỹ phụ ôn tồn hỏi :

- Người có thể cho ta biết danh tánh, để xưng hô cho tiện được không?

Ngân Thiết chỉnh lại sắc mặt cho vẻ nghiêm trọng, rồi nói to :

- Ta là ta, vô danh tiểu tốt không dám xưng tên báo danh với một người cao quý như bà.

Thật ra Ngân Thiết và bốn người trong nhà là những kẻ đang lẩn tránh kẻ thù. Đối với giang hồ võ lâm, họ có thể nói là những kẻ có võ công cao siêu, nhưng đối với kẻ thù thì cả năm người hợp lại cũng chẳng phải là đối thủ. Chàng sợ nói ra danh tánh cho nhiều người biết sẽ bị bại lộ tung tích, nên cố tình tránh né câu hỏi của mỹ phụ.

Mỹ phụ mỉm cười, dịu dàng nói :

- Người sợ à?

Ngân Thiết cũng cười mỉm đáp lại :

- Phải, ta sợ. Ta sợ những người ngoài mặt ôn nhu, nhưng trong bụng nuôi đầy rắn độc.

Mỹ phụ không lấy thế làm tức giận, vẫn ôn hòa, mỉm cười nói :

- Nếu người sợ, tại sao lại xen vào việc của người khác.

Ngân Thiết hừ một tiếng, lên giọng nói :

- Đã nói rồi, ta đâu xen vào việc của người nào. Lúc này là do mấy hòn đá trong tay ta thấy chuyện bất bình mới tự động bay ra.

Mỹ phụ ồ lên một tiếng rồi nói :

- Ta quên, nếu vậy người hãy nói những hòn đá của người đừng xen vào chuyện người nữa được không? Nếu chúng cứ xen vào chuyện người thì hậu quả không lường được đó.

Không đợi cho Ngân Thiết lên tiếng trả lời, mỹ phụ đưa mắt nhìn về bụi rậm Tô Nguyệt đang núp nói lớn :

- Nguyệt nhi, tại sao còn chưa chịu lộ diện.

Không có tiếng trả lời. Tô Nguyệt lẩn Tiểu Kê không biết biến đâu mất.

Mỹ phụ liền phẩy tay một cái, mấy tên đại hán bạn y phục đen liền lao đến bụi rậm.

Tức thì hai nữ tì liền nhảy ra cản đường chúng.

Mỹ phụ liền quát lên :

- Khả Thanh, Tiểu Hồng, người dám.

Hai thiếu nữ áo xanh, áo hồng không đáp mà chỉ đứng thủ kiếm cản đường đám người áo đen.

Mỹ phụ khế hừ lên một tiếng, rồi vung tay một cái nhẹ, lập tức một luồng kinh phong ào ào bay tới bụi rậm có Tô Nguyệt và Tiểu Kê ẩn núp lúc này.

Hai nữ tì thấy thế vội la lên :

- Tiểu thư.

Hành động của mỹ phụ quá nhanh, Ngân Thiết và hai nữ tì chưa kịp trở tay ngăn trở thì bụi cây đã bị cơn kinh phong bùng tung cả rễ, bốc lên cao năm trượng rồi rớt xuống.

Ngân Thiết đứng kề bên mỹ phụ, trợn mắt sợ hãi lo cho tính mạng của Tô Nguyệt và Tiểu Kê. Nhưng sau đó chàng thở phào nhẹ nhõm, lấy lại bình tĩnh ngay, vì sau bụi cây không có một bóng người.

Ngân Thiết trầm giọng nói với mỹ phụ :

- Đã lên tiếng kêu gọi thân mật, tại sao lại ra tay quá mạnh như vậy.

Mỹ phụ đành mặt nói :

- Chuyện nhà ta không mắc mớ gì đến người. Ta đã có lòng tốt, khuyên người đừng xen vào. Nếu không nghe chớ trách ta độc ác.

Ngân Thiết hét toáng lên :

- Chuyện nhà bà ai thêm can vào, bà vừa ra tay ám toán thằng em nhỏ xú của tôi. May cho bà là nó không có ở đó, nếu không tôi phanh thây xé xác bà, băm nát cho chó ăn mới hả dạ.

Mỹ phụ cau mày hỏi lại :

- Còn có một thằng nhỏ nữa sao?

Ngân Thiết đáp cộc lốc :

- Phải.

Mỹ phụ bật cười khanh khách nói :

- Một thằng nhỏ thì có xá gì.

Rồi mụ quay sang nói với bọn tùy tùng :

- Hãy đi tìm Nguyệt nhi cho ta.

Tức thì bọn áo đen lẫn bọn võ sĩ nhích động thân hình. Hai tỳ nữ vội vàng lao tới ngăn cản, nhưng hai nàng chỉ chặn được vài tên áo đen, còn bọn võ sĩ khiêng kiệu thì không sao cản nổi. Ngân Thiết cũng nhích động thân mình, chàng vừa mới tiến lên được nửa bước đã bị mỹ phụ phát chươngng cản lại.

Trước tình thế cấp bách, Ngân Thiết không còn thời giờ suy nghĩ bèn vùng chươngng chống đỡ ngọn chươngng của mỹ phụ.

Một tiếng “ầm” vang lên. Hai người lùi lại hai bước. Ngân Thiết cảm thấy toàn thân rung động. Chàng trụ thân đứng vững lại, liếc mắt nhìn về phía mỹ phụ, thấy bà ta có vẻ biến sắc.

Luận về chiêu vừa rồi thì hai bên tương đồng, không ai thắng ai thua. Nhưng về phần Ngân Thiết, trong lòng chàng hơi lo, chàng không ngờ một người đàn bà lại có thể đấu chươngng ngang cơ với chàng như vậy. Từ trước tới giờ bà bà vẫn thường nói võ công của bốn huynh đệ chàng chỉ thua Ngô Khả Sinh, vì lão tã đã luyện được một loại thần công quái lạ dùng những bóng người ăn mặc luộm thuộm vô giác vô tử. Mà Ngô Khả Sinh lại là kẻ thù của họ, luôn phá những cái bóng luộm thuộm kỳ quái truy tầm đuổi giết họ. Họ đã từng dùng mọi cách để tiêu diệt chúng nhưng vẫn không thắng nổi một bóng. Về sau bà bà còn khám phá ra bóng luộm thuộm còn có thể hút sinh lực người sống làm sinh lực, sức mạnh của chúng. Như vậy, võ công kẻ thù càng ngày càng tăng tiến. Vừa rồi, sau khi đối chươngng với mỹ phụ kia, chàng không chiếm được tiên cơ, đâm ra chàng nghi ngờ khả năng của mình. Chàng nghi võ công của mình đã không tiến mà còn thụt lùi, đánh không thắng một nữ nhân. Nhưng chàng có biết đâu chiêu đối chươngng vừa rồi, chàng chỉ sử dụng sáu thành công lực, mà mỹ phụ ra chiêu đầu tiên đã sử dụng tới mười thành, vì cố ý muốn sát hại chàng nhanh chóng.

Đang trong lúc Ngân Thiết còn đang ngỡ ngàng, bối rối, bỗng một tiếng thét của một nữ tì vang lên. Một bóng hồng ngã xuống như cây đổ. Nữ tì mặc áo xanh trở nên cuống quýt vùng kiếm chống đỡ đám người áo đen và một tên võ sĩ.

Bọn võ sĩ đã trở về. Một tên đã vào giúp sức bọn áo đen. Còn ba tên đang đứng giữ chặt Tô Nguyệt. Chúng bất động như đang chờ lệnh của mỹ phụ. Tô Nguyệt đã bị bắt, vậy thì Tiểu Kê đang ở đâu?

Ngân Thiết trong lòng bất an. Chàng vội vàng chuyển mình đi tìm. Nào ngờ mỹ phụ lại phát chươngng ngăn cản.

Ngân Thiết vừa lo cho Tiểu Kê vừa bức tức mỹ phụ kia, chàng muốn ra tay hạ thủ với bà ta càng nhanh càng tốt, bèn rút khúc gậy bạc sau lưng ra vùng lên. Nên nhớ khúc gậy bạc của chàng có thể thu ngắn kéo dài tùy ý, lúc mới rút ra lúc nào cũng ngắn cùn khoảng hai tấc. Gậy càng dài thì ánh sáng tỏa ra càng chói mắt, và chiêu thế càng hiểm ác hơn.

Mỹ phụ vừa trông thấy ánh sáng lóe lên từ khúc gậy bạc liền lộ vẻ kinh ngạc kêu lên :

- Ngân bổng. Chẳng lẽ...

Nói rồi bà ta tung mình tránh né khúc gậy bạc của Ngân Thiết. Vừa tránh mụ vừa ra lệnh cho bọn thuộc hạ :

- Đi thôi!

Tiếng nói chưa dứt thì phía bên kia một tiếng rú vang lên, tiếp theo là một bóng ảnh màu xanh bị bắn tung lên như điều đứt dây, bay thẳng vào một gốc cây.

Ngân Thiết tai nghe mỹ phụ ra lệnh cho thuộc hạ rút lui, còn mắt thấy một nữ tì của Tô Nguyệt sắp tuyệt mạng.

Chàng không kịp suy nghĩ, thuận đà phóng người tới đón bắt ả tỳ nữ kia, ngăn cản không cho nàng đập vào thân cây.

Chụp được nữ tì áo xanh, chàng vội đặt ả xuống đất, ngẩng đầu ngó lên thì mỹ phụ cùng Tô Nguyệt và bọn thuộc đã biến đâu hết. Ngân Thiết vội tung người lên toan rượt theo, nhưng chàng sức nhớ đến Tiểu Kê. Chàng lại quay người gọi vang :

- Tiểu Kê, ngươi ở đâu.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng gọi của chàng dội vào cây vào vách đá vang lại.

Ngân Thiết bực mình rửa :

- Tiểu quý, ngươi trốn ở đâu? Sao không lòi mặt ra cho ta thấy.

Vừa gọi vừa rửa, Ngân Thiết vừa sục sạo khắp bụi cây, lùm cỏ xung quanh đó, chợt chàng thấy một cái bóng nhỏ xíu ngồi xếp bằng như mấy nhà sư đang ngồi thiền nhập định trong một bụi cây, hai con mắt mở thao láo.

Không những mắt nó thất thần, mà sắc mặt nó cũng hơi tái tái xám xám, nhìn đứa nhỏ càng quái dị làm sao. Ngân Thiết mừng rỡ chạy đến, xốc nó lên nói :

- Hừ, ta đi tìm ngươi mà ngươi núp ở đây. Tại sao ngươi không chạy ra cho ta khỏi mất công tìm kiếm.

Bỗng Ngân Thiết cảm thấy tay mình sờ trúng một thứ gì nhòn nhọt, vội đưa mắt ngó xuống thì thấy một vết đỏ như máu đang nhỏ tong tong từ chân đứa nhỏ. Thì ra Tiểu Kê đã bị thương.

Chàng trai gầm lên tức giận quát :

- Bọn khốn nạn, một đứa nhỏ mà cũng không tha. Rồi tụi bây sẽ biết tay ta. Khôn hồn thì lo mà trốn, nếu để ta gặp được tên nào ta xé xác tên đó.

Miệng thì la nhưng tay chàng lại hấp tấp xé áo băng bó cho Tiểu Kê.

Băng bó cho đứa nhỏ xong, chàng lại chạy đến xem xét hai ả tỳ nữ. ả áo hồng thì đã tắt thở từ lâu. Còn ả áo xanh thì bị thương nặng, chỉ còn thoi thóp thở.

Ngân Thiết ngược mặt nhìn trời thấy ông mặt trời sắp lặn, bóng tối cũng đang chuẩn bị kéo đến. Chàng vội vác nữ tì áo xanh lên vai, còn tay kia kẹp Tiểu Kê dưới nách, phi thân chạy xuống núi trở về trấn Sơn Đông. Chàng không quên đưa mắt ngó xung quanh, lắng tai nghe để ý xem có kẻ nào lén theo dõi mình. Tới gần trấn chàng không dám xông thẳng vào, mà đợi đến khi trời tối mới trở hết bản lĩnh khinh công chuyên từ mái nhà này qua mái nhà khác như một bóng quỷ chập chờn trong không gian. Chàng sợ nếu vác ả nữ tì đang bị thương gục gặc như xác chết đi thẳng vào sẽ có người tò mò hoặc nghi ngờ mà đi báo quan.

Ngân Thiết về tới nhà, nhẹ nhàng đáp xuống sân trước nhà.

Thình lình từ đâu một bóng người nhảy ra lao thẳng vào chàng nhanh như chớp. Hai tay đang vươn bện ôm giữ hai người, Ngân Thiết không còn tay nào khác để rút gậy hoặc xuất chưởng ra chống đỡ, chàng vội lắc mình tránh né. Cái bóng kia mất mục tiêu, vội quay người lại tiếp tục ào ào lao tới càng lúc càng nhanh. Trong khi đó Ngân Thiết không thể trở hết tài khinh công của mình ra mà tránh né được. Chàng càng lo chạy thì càng cảm thấy hai người trên vai trở nên nặng nề, mồ hôi tuôn ra như tắm, ướt đầm người. Bất chợt, Ngân Thiết thấy chân nhói lên một cái đau điếng. Chàng chỉ kịp kêu lên một tiếng “ôi”, toàn thân té xuống. Trong lúc nhất thời, Ngân Thiết vội tung bổng Khả Thanh và Tiểu Kê lên cao, rồi sau đó sẽ tìm cách chụp lại, để tránh gây thương tích thêm cho hai người.

Nào ngờ, cái bóng kia không thêm lao vào chàng nữa mà đổi mục tiêu, bay lên bắt lấy Khả Thanh, cùng lúc đó một bóng khác từ trong nhà bay ra như sao xẹt ôm gọn Tiểu Kê vào lòng.

Một giọng ồm ồm cất lên :

- Chà, người đi ra ngoài chộc gái rồi còn bắt được một ả đem về nữa. Ta không ngờ người lại tòi bại đến thế.

Nghe giọng nói quen quen, Ngân Thiết biết đó là đại sư huynh Hắc Diện Nhân của mình, chàng cong mồm lên cười :

- Ả bị thương đệ mới đem về đây nhờ bà bà cứu giúp. Đại sư huynh xem đệ mặt mũi như vậy mà đi ưa ả đó sao.

Hắc Diện Nhân hừ một tiếng rồi cúi xuống nhìn, thì thấy quả nhiên cô gái trong tay mình chỉ còn thở thoi thóp. Chàng liền vội đem vào nhà. Vừa bước vào gian đại sảnh, Ngân Thiết đã nghe tiếng bà bà hét lên :

- Có phải người đã ra ngoài gây sự hay không? Tại sao Tiểu Kê lại bị thương như thế này?

Ngân Thiết lúng túng chưa biết trả lời ra sao, thì bà bà của chàng lại nói :

- Người suốt ngày chỉ lo chơi, không lo luyện tập võ công, để đến nỗi bảo vệ một đứa nhỏ cũng không xong.

Bị la mắng, Ngân Thiết muốn nói lại, nhưng chàng lại thôi vì nghĩ rằng chàng có lẽ vô dụng thật. Vừa rồi trong rừng giao chưởng với một mỹ phụ, chàng còn không thắng thì làm sao đủ sức bảo vệ kẻ khác được. Nghĩ đến mỹ phụ kia, Ngân Thiết lại tò mò, muốn biết bà ta là ai.

Ngân Thiết nhỏ giọng hỏi bà bà của mình :

- Bà bà, liệu bà bà có chữa được cho cô gái trẻ kia tỉnh lại không?

Tuy mới lớn tiếng la mắng Ngân Thiết, nhưng khi nghe chàng hỏi, lão bà liền cúi xuống xem mạch cho cô gái. Một hồi lâu bỗng lão bà quay phắt lại, mặt biến sắc hỏi Ngân Thiết :

- Người đã gặp những ai?

Ngân Thiết chỉ cô gái áo xanh đang thoi thóp thở nói :

- Chỉ có cô ta mới biết được câu trả lời. Tôi chỉ đánh nhau với họ, nhưng không biết họ là ai.

Rồi chàng lặp lại câu hỏi của mình :

- Bà bà có thể cứu cô ta tỉnh lại được không?

Lão bà khẽ gật đầu :

- Tỉnh lại thì cứu được, nhưng có bình phục như trước hay không thì ta không dám chắc.

Ngân Thiết lẩm bẩm :

- Vậy cũng được.

Lão bà lại lắc đầu như đang than thầm, rồi bà ngẩng đầu lên nói như ra lệnh :

- Hắc Diện Nhân và Kim Diện Nhân, hai đứa ra ngoài dò la tin tức, xem có kẻ nào mò tới đây hỏi thăm về chúng ta. Thanh Diện Nhân, người hãy bảo vệ cho Tiểu Kê.

Bà ta lại quay sang Ngân Thiết nói :

- Người phải ở lại đây, không được lộ diện ra ngoài, và cũng để bảo vệ cho ta và cô gái này trong lúc ta điều công cứu ả.

Lão bà vừa dứt lời, bọn họ liền vâng dạ thi hành mệnh lệnh ngay.

Ngân Thiết thủ sẵn gậy bạc trong tay đứng trước cửa nhà. Hắc, Kim Diện Nhân tung người bay ra khỏi nhà, lao vào trong bóng đêm dò la tin tức. Với diện mạo quái dị của hai người này, bóng đêm là người bằng hữu tốt nhất của họ, vì họ có thể hòa nhập, ẩn mình trong bóng đêm một cách dễ dàng. Dù họ có ở ngay bên cạnh một người, không vật gì che chắn, người đó cũng khó mà thấy được họ.

Còn Thanh Diện Nhân thì ôm lấy đứa nhỏ cũng đi vào trong phòng. Chàng ngồi nhìn đứa nhỏ đang mở tròn đôi mắt của nó nhìn lại chàng. Thanh Diện Nhân hỏi khẽ :

- Người đi theo Ngân Thiết vậy người có biết bọn người kia là ai không?

Đứa nhỏ chỉ nhìn chàng không chớp.

Thanh Diện Nhân lại thở dài, đứng lên đi đi lại lại trong phòng có vẻ lo lắng, miệng lầm bầm :

- Chúng ta đã sống được năm năm yên ổn, bây giờ chúng lại mò đến.

Chàng quay lại nhìn đứa nhỏ ngơ ngáo kia một lúc, bỗng chàng xốc nó lên, vượt ngỏ sau ra khỏi căn nhà nhắm hướng ngọn núi ngoài trần mà đi tới. Chẳng bao lâu hai người đứng trước một dòng suối uốn lượn, mặt nước lấp lánh ánh lên những điểm sáng dưới bầu trời đêm đầy sao. Thanh Diện Nhân chỉ dòng suối nói :

- Công lực của ta chỉ mạnh khi ở cạnh nước. Mà trong trần kia chỉ người là nhiều, nước ít, ta đã trở thành một kẻ vô dụng. Vừa rồi, người có nghe bà bà nói gì không? Bà bà muốn Ngân Thiết ở lại, còn ta chỉ được bảo vệ cho người.

Đứa nhỏ từ từ ngẩng đầu nhìn Thanh Diện Nhân. Cử động của nó làm Thanh Diện Nhân phải ngừng nói, cau mày ngạc nhiên. Một lúc sau chàng như vừa thấu hiểu một điều gì, thở hắt ra nói :

- Ta không ghen với Ngân Thiết đâu. Bảo vệ người cũng tốt thôi. Suốt đời ta, lo sợ có kẻ đến giết, ngày nào cũng khổ công luyện võ. Nhưng môn công phu ta học lại không hữu dụng, không giúp gì được cho ai. Nỗi buồn đó chắc không ai hiểu nổi cho ta.

Nói rồi chàng tung một chưởng đánh vào dòng suối, tạo thành một cột nước cao bắn lên ngang đầu.

Thanh Diện Nhân nói lớn :

- Người hãy coi đây.

Bất ngờ thân ảnh của chàng từ từ hòa vào cột nước, như tàn hình trong đó. Một lúc sau khi cột nước rơi xuống thì thân ảnh chàng cũng hiện ra, mình mẩy không hề có một dấu vết nước. Khắp thân khô ráo, chẳng có vẻ gì là người mới chui vào cột nước rồi chui ra.

Đứa nhỏ đã mở tròn đôi mắt thật to, bây giờ mắt nó càng to hơn, miệng có vẻ hơi hé ra tỏ vẻ kinh ngạc. Nhưng chỉ trong một thoáng, đứa nhỏ trở lại trạng thái thần thờ như lúc ban đầu.

Thanh Diện Nhân nhếch miệng cười với đứa nhỏ :

- Người thấy rồi chứ? Hơn hai mươi năm ta luyện môn công phu đó.

Nói rồi chàng lại tung một chưởng nữa đánh thật mạnh vào dòng nước, nước dựng cao lên như sóng dữ, sùi bọt cuộn cuộn ập tới. Chàng hét lớn :

- Ẩn mình trong nước. Ta có thể ẩn mình trong nước thì rồi sẽ làm được gì chứ?

Chàng gần giọng nói tiếp :

- Chỉ là một trò chơi trẻ con, không hơn không kém.

Dòng nước cũng như Thanh Diện Nhân gào thét, chảy ào ào như giận dữ một hồi thì lại hiền hòa, lượn lờ chảy như lúc đầu.

Sau một thoáng nổi cơn cuồng nộ, Thanh Diện Nhân lại dịu mặt nói với đứa nhỏ :

- Người có muốn học không? Cái môn công phu đó cho người học thích hợp hơn là ta.

Chàng từ từ tiến lại ngồi xuống bên cạnh Tiêu Kê. Chàng nói :

- Trước khi ta dạy người môn công phu đó. Ta phải kể cho người câu chuyện của chúng ta, và phải nói cho người biết tại sao chúng ta lại có một đời sống lẩn trốn như bây giờ. Ta không biết ngày mai ra sao, tốt hơn là nói cho người biết ngay bây giờ, kẻo không còn cơ hội.

Thanh Diện Nhân đưa cặp mắt nhìn xa vời, như đang nghĩ về quá khứ. Một lúc sau chàng giật mình như chợt tỉnh lại, ngó nhìn đứa nhỏ rồi từ từ kể lại :

- Năm xưa khi ta còn nhỏ bé, nhỏ như người bây giờ, sống vui vẻ trong Lục gia trang, một gia trang rộng lớn có hơn năm trăm mạng sinh sống. Cha mẹ ta là những người thân cận của Lục gia.

Lục gia chủ là người tài trí hơn người. Ông ta không những có võ công cao siêu, mà còn là một người đức độ, rộng lượng. Nghe đâu ông đã sáng chế ra một loại công phu đặc dị, có thể hội tụ sinh khí của vạn vật cỏ cây về giúp mình. Sức mạnh con người lúc nào cũng có hạn, nhưng nếu có thể tích trữ được sinh lực từ nơi khác thì công lực tăng tiến rất nhanh. Như người cũng biết, trừ khi mọi vật trên thế gian này chỉ

là một khoảng hư vô mà người đang nhìn vào, thì ông ta mới không thể tăng thêm sức mạnh. Người thử nghĩ coi, một con người có võ công cao siêu tuyệt đỉnh, một đệ nhứt nhân như ông ta thì đâu còn sợ ai. Thế mà, tai họa ập đến không lường trước được. Chỉ trong một đêm Lục gia trang bị đốt cháy thành tro bụi. Lục trang chủ cũng biến thành ngọn đuốc sống trước mặt mọi người trong gia trang. Một con gà, con chó trong trang đều bị giết và đốt cháy. Duy chỉ có bốn người chúng ta hôm đó đột nhiên lại chạy ra khu rừng phía ngoài trang chơi rồi ngủ quên. Tới sáng hôm sau, khi trở về thì thấy toàn gia bị thiêu rụi, không còn ai sống sót. Bọn ta khóc ròng mấy ngày, mấy đêm, khóc đến nỗi ngất lịm đi. Khi tỉnh dậy thì thấy trước mặt mình là Lục phu nhân, mặt mày bà sưng húp cũng vì đã khóc nhiều như bọn ta. Chính Lục phu nhân đã chứng kiến mọi sự xảy ra trong Lục gia trang và kể lại cho bốn người chúng ta nghe. Người còn biết ai là thủ phạm đốt Lục gia trang. Kẻ đó chính là tên Tổng quản lúc nào cũng giả nhân giả nghĩa kia. Sau đó bọn ta thề sẽ theo phu nhân tìm tên Tổng quản đó trả thù rửa hận cho hơn năm trăm mạng người của Lục gia trang. Bọn ta ngày đêm rèn luyện võ công cố gắng hết sức mình để đạt tới mức độ cao siêu, và bắt đầu luyện thứ công phu của Lục trang chủ. Ta thì luyện cách thức hút sinh khí của nước, Hắc Diện Nhân thì luyện với đất bằng mà người đang ngồi trên, Kim Diện Nhân thì luyện với lửa, riêng Ngân Thiết thì chỉ thích múa cây gậy bạc như con khi đột. Nó không muốn hút sinh khí của vật gì. Cũng bởi vì ba người trong bọn ta luyện môn công phu quái lạ kia mà dung diện thay đổi theo thời gian, không còn như trước nữa.

Nói tới đây Thanh Diện Nhân ngửa mặt lên trời than :

- Bọn ta luyện thứ võ công đó rồi được gì, cuối cùng người hữu dụng hơn hết lại là Ngân Thiết. Bọn ta đi trả thù, chẳng những trả không được còn bị người ta đuổi dí như chó. Kẻ đi truy tầm người thì lại bị người tầm nã lại. Ta oán hận lão Tổng quản ác độc kia bao nhiêu thì cũng oán hận mình vô dụng bấy nhiêu.

Than thở một hồi, Thanh Diện Nhân lại trầm giọng xuống kể tiếp :

- Lục phu nhân chính là bà bà của người và ta hiện nay. Vì phu nhân đã nuôi chúng ta từ nhỏ nên ơn nặng hơn tình ruột thịt. Câu chuyện là như thế, người là kẻ sinh sau đẻ muộn, nhưng cũng được phu nhân một tay nuôi nấng. Ta khuyên người hãy ráng sức mình đừng để phu nhân, tức là bà bà buồn thêm nữa.

Nói tới đây Thanh Diện Nhân lại nhìn chăm chăm vào mặt Tiểu Kê nói tiếp :

- Ta bắt đầu chỉ cho người những gì ta biết. Ta còn sống ngày nào thì nhất định sẽ giúp đỡ, dạy dỗ người. Nhưng ta nghĩ chúng ta không có nhiều thời gian nữa. Nếu người còn chút tri giác thì hãy cố gắng nghe và ráng ghi nhớ những gì ta nói. Ta sẽ lập lại khẩu quyết, và cách thực tập nhiều lần cho người nghe và thấy.

Tuy nói như vậy nhưng Thanh Diện Nhân lại lầm bầm :

- Tội nghiệp cho người, người còn quá nhỏ làm sao mà nhớ được. Nhưng ta đã hết cách rồi. Một ngày còn sống là một ngày ta lập lại cách luyện công cho người nhớ thuộc lòng. Luyện hay không là tùy ý người.

Rồi Thanh Diện Nhân từ từ nhắm mắt lại, miệng bắt đầu đọc khẩu quyết :

- Phạm mỗi vật mỗi chất đều có đặc điểm riêng biệt, và để bảo tồn đặc điểm đó dĩ nhiên phải có một sinh khí tích trữ bên trong. Có thể nói không có vật gì là vô tri vô giác, vật nào cũng có một sinh lực sống riêng của nó. Nếu hiểu được điều đó và có thể hấp thu và điều hóa sinh lực đó làm của sinh lực bản thân thì công dụng vô cùng....

Cứ thế Thanh Diện Nhân đầu khẩu quyết cho đứa nhỏ nghe, chàng đọc đi đọc lại đúng năm lần. Sau đó, chàng giảng giải những chỗ khó hiểu mấy lượt. Tới khi keng canh ba vọng đến từ trong trấn Sơn Đông, Thanh Diện Nhân mới ngưng lại, quay sang ngó đứa nhỏ kề bên mình, thì thấy nó đã ngồi xếp bằng ngủ say sưa từ bao giờ.

Thanh Diện Nhân lại lắc đầu than :

- Đứa nhỏ này quả hết cách chữa rồi. Nó như một cục đất vô tri vô giác...

Nói tới đây chàng chợt ngưng bật không nói nữa, bởi vì lời nói vừa rồi của chàng lại rất mâu thuẫn với lý thuyết võ công mà chàng vừa mới chỉ dạy cho đứa nhỏ. Những lời chỉ dẫn đầu tiên đã có nói, vạn vật có cây đều có đặc điểm sinh khí riêng của nó, có nghĩa là trên thực tế không có vật gì là vô tri vô giác. Mỗi vật đều có một sức mạnh riêng, trí giác riêng.

Thanh Diện Nhân lại nhìn đứa nhỏ lầm bầm :

- Trí giác của người ở đâu? Tại sao người cứ như kẻ si dại suốt ngày.

Rồi chàng lại bế đứa nhỏ về nhà, đặt nó lên giường nằm ngay ngắn đàng hoàng.

* * * * *

Trong khi Thanh Diện Nhân ngồi nói chuyện với đứa nhỏ bên bờ suối. Trong căn nhà phía Đông thị trấn Sơn Đông, một lão bà đang ra sức truyền chân khí cho cô gái áo xanh mặt mày ửng rú kia. Một hồi sau cô ta

tỉnh lại, nhưng vẫn còn yếu ớt. Lão bà liền để cô gái nằm trên giường nghỉ ngơi một chút, rồi đi ra ngoài xem xét tình hình.

Ngân Thiết vẫn cầm khúc gậy bạc trong tay, đứng dựa khung cửa ngó ra ngoài bóng đêm.

Lão bà nhìn hẩn một lúc rồi nói :

- Thôi ngươi vào nhà nghỉ đi. Sáng đánh nhau với người ta chắc bây giờ đã mệt rồi.

Ngân Thiết lắc đầu nói :

- Tôi không sao. Có phải người đánh cô ta cũng là bọn người rượt đuổi chúng ta không?

Lão bà trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi đáp :

- Cách đánh thương thì hơi giống. Nhưng không chắc đó là cùng một bọn người. Chuyện xảy ra như thế nào? Người hãy từ từ kể cho ta nghe. Ngân Thiết liền chậm rãi kể lại từ lúc Tô Nguyệt bị người ta bắt đi. Cho tới lúc chàng ra tay đánh nhau với mỹ phụ ngồi hoa kiệu kia. Chàng không quên kể lại chuyện đấu chưởng với mỹ phụ, mà cả hai đều thối lui hai bước.

Kể xong, Ngân Thiết hỏi :

- Có phải công phu của tôi đang giảm sút đi không? Tại sao đấu chưởng mà chỉ ngang hàng với một ả nữ nhân khuê phòng.

Lão bà lắc đầu nói :

- Người có tính hay tự phụ, chỉ làm những gì người thích làm. Tuy ngươi đã dùng sáu thành công lực, nhưng có lẽ bà ta đã dùng tới mười thành công lực để đánh ngươi.

Ngân Thiết nhướn mày ngạc nhiên hỏi :

- Mới ra chiêu đầu đã sử dụng toàn sức lực như vậy à? Thật khó tin.

Lão bà gật gù :

- Lòng người như vực không đáy, khó lường được. Người làm sao hiểu được bụng dạ người đàn bà kia. Bây giờ chúng ta hãy vào trong xem cô gái kia tỉnh lại chưa, để hỏi về lai lịch của bà ta.

Họ cùng rào bước đi vào bên trong phòng, thì thấy cô gái đã tỉnh lại. Cô ta hỏi xin một chút nước uống cho đỡ khát. Ngân Thiết vội vàng chạy đi lấy nước mang vào.

Hớp lấy một ngụm nước xong, cô gái nhìn Ngân Thiết rồi cúi đầu nói :

- Đa tạ công tử đã cứu lại mạng hèn của tiểu nữ.

Ngân Thiết khoát tay nói :

- Không có gì đâu. Ta tài hèn sức mọn đã để tiểu thư của người bị mụ kia bắt rồi. Người hãy nói cho chúng ta biết mụ ấy là ai, lai lịch ra sao.

Thiếu nữ áo xanh nghe vậy chột mắt ngẩn lẹ, một hồi lâu mới lên tiếng nói :

- Tiểu thư, nô tì không làm tròn bổn phận của mình thật đáng chết. Nô tì còn mặt mũi nào đi gặp phu nhân.

Lão bà nghe cô gái than trách liền hừ lên một tiếng. Bà nói :

- Bây giờ không phải là lúc khóc than, ngươi hãy nói cho ta biết người đàn bà đó là ai? Tại sao lại bắt tiểu thư của ngươi.

Thiếu nữ áo xanh lấy tay gạt lệ đáp :

- Người đó là Tần nương. Bà ấy chính là nhị nương của tiểu thư.

Ngân Thiết hỏi lại :

- Kế mẫu à?

Thiếu nữ áo xanh lắc đầu nói :

- Phu nhân của tôi bỏ đi tu, lão gia mới đi lấy Tần nương.

Lão bà lại hỏi :

- Tại sao phu nhân của ngươi lại đi tu?

Thiếu nữ áo xanh lại lắc đầu nói :

- Tiểu nữ không biết, chỉ biết là năm năm trước, phu nhân tự nhiên mất tích. Hai năm sau, người xuất hiện trong bộ áo tu màu xám, căn dặn bọn bốn chị em tiểu nữ phải đem tiểu thư lên miếu cổ sinh sống, tạm thời rời xa Tần nương. Tiểu nữ cùng ba chị em thân tín khác lập tức làm theo, đang đêm lên đưa tiểu thư lên miếu cổ ngoài trấn Sơn Đông sống. Hai năm đầu mọi sự đều yên ổn, không có gì xảy ra. Chỉ trong vòng một năm gần đây, mấy tháng trước tự nhiên hai người chị em của tiểu nữ bị giết chết ngoài phố, rồi tới hôm nay Tần nương đích thân tới bắt tiểu thư.

Lão bà trầm ngâm suy nghĩ, rồi nói :

- Tự nhiên phu nhân của ngươi đi làm ni cô, rồi kế mẫu lại đích thân đi bắt tiểu thư của ngươi. Như vậy đâu có gì là lạ. Có thể lão gia của ngươi nhớ con nên phái bà ta đi bắt về.

Thiếu nữ áo xanh nghe thế càng lắc đầu cãi lại :

- Lão gia từ lâu đã không thấy mặt mũi.

Ngân Thiết nghe vậy chen vào :

- Tại sao thế? Chuyện này thật rắc rối.

Đã ba năm nay Ngân Thiết đến cổ miếu ngắm trộm Tô Nguyệt. Bây giờ nàng bị kẻ mẩu bắt về, chính chàng là người lo lắng nhất.

Vừa mở miệng hỏi về phụ thân của Tô Nguyệt, Ngân Thiết vội lái câu chuyện về nàng :

- Nếu mụ ấy bắt được tiểu thư ngươi về, thì chuyện gì sẽ xảy ra. Mụ đó có giết tiểu thư ngươi không?

Thiếu nữ áo xanh bị hỏi hết câu này tới câu khác, đâm ra lúng túng không biết trả lời câu nào trước.

Lão bà thấy vậy liền nói :

- Ngươi từ từ kể lại cho chúng ta nghe những gì ngươi biết. May ra chúng ta có cách cứu tiểu thư các ngươi.

Thiếu nữ áo xanh lại xin thêm một ít nước uống để thấm giọng, rồi bắt đầu kể :

- Sau khi phu nhân của tiểu nữ bỏ đi, lão gia buồn bã ở trong phòng, sau đó người lại cưới Tần nương về để chăm sóc cho tiểu thư và cai quản gia trang. Nhưng từ ngày có mặt Tần nương thì lão gia lại rút lui vào phòng riêng nhiều hơn. Lúc đầu người còn ra ngoài một tháng một lần, về sau thì bọn tiểu nữ không còn thấy lão gia nữa. Tất cả mọi quyền hành trong trang đều nằm trong tay Tần nương.

Ngân Thiết lúc nào cũng lo cho Tô Nguyệt, nay nghe Khả Thanh kể về mụ Tần nương mà không nhắc đến cách bà ta đối xử với người yêu trong lòng của mình ra sao, liền buộc miệng hỏi liền :

- Con mụ đó đối xử với tiểu thư của ngươi như thế nào?

Khả Thanh vội đáp :

- Tiểu thư không ưa gì Tần nương, lúc nào cũng tránh né bà ta. Rồi sau đó lại lên cổ miếu ở trong ba năm liền. Tiểu nữ nghĩ rằng tiểu thư chưa bị thiệt hại gì. Nhưng lần này chắc có lẽ...

Nàng bỏ lửng nửa chừng, gục đầu thút thít khóc, không nói thêm nữa.

Ngân Thiết nghe vậy thì nóng nảy hét lên :

- Con mụ đó ở đâu? Để ta tới cứu tiểu thư ngươi ra.

Khả Thanh mắt vẫn còn ngấn lệ đáp :

- Thiên Nam môn, cách đây hai trăm dặm về phía Nam.

Bất chợt lão bà lên tiếng hỏi :

- Ai đã dạy cho ngươi? Và ai đã dạy võ công cho mấy tên võ sĩ đã đả thương ngươi?

Thiếu nữ áo xanh đáp nhanh :

- Phu nhân dạy võ công cho tiểu nữ, còn những tên võ sĩ kia là vệ sĩ riêng của Tần nương, dĩ nhiên là do Tần nương luyện tập cho chúng.

Lão bà gật gù nói như dẫn giải :

- Như vậy là võ công của Tần nương là do bà ta luyện tập từ trước chứ không phải là của Thiên Nam môn.

Thiếu nữ áo xanh lắc đầu :

- Tiểu nữ không rõ.

Ngân Thiết lo cho Tô Nguyệt có mệnh hệ nào, chàng hùng hổ nói :

- Mai chúng ta kéo tới Thiên Nam môn cứu Tô Nguyệt, và bắt con mụ đó hỏi xem mụ ta xuất thân từ đâu.

Lão bà nện cây trượng xuống sàn nhà, hừ mạnh một tiếng, quát Ngân Thiết :

- Ngươi học cái tính hồ đồ kiêu đó từ khi nào. Làm việc gì cũng phải suy nghĩ trước đã. Ngươi nên nhớ thân phận của chúng ta ra sao.

Nói xong bà ta lại ra lệnh :

- Ngươi hãy đi kiếm Thanh Diện Nhân tới đây cho ta bàn việc.

Ngân Thiết liền hỏi thêm :

- Chúng ta có cần chờ đại sư huynh và tam sư huynh về đề cùng luận việc không?

Cách đây vài giây thôi, anh chàng có diện mạo đẹp trai kia hùng hổ hung hăng đòi đi cứu người mà không cần suy nghĩ, bây giờ lại mở miệng có vẻ biết cân nhắc trước sau. Lão bà chợt nhướn mày ngó chàng, hỏi :

- Ngươi làm sao thế?

Nhìn thấy sắc mặt của lão bà, Ngân Thiết vội lúng túng đáp :

- Không sao cả.

Chàng vội quay người đi tìm Ngân Thiết, thì một âm thanh trầm trầm vang lên :

- Thanh Diện Nhân ở đây, xin bà bà chỉ giáo.

Lão bà liền quay lại nói :

- À, người đến rồi, ta muốn biết Tần nương của cô gái này là loại người như thế nào, tại sao lại có võ sĩ sử dụng cách đả công giống như tên Tổng quản thối tha kia. Chuyện này hơi mạo hiểm nên chúng ta phải cẩn thận không được sơ xuất. Người vốn là người thông minh, hãy nghĩ ra một kế đối phó cho vẹn toàn.

Rồi bà ta lại tường thuật đầu đuôi câu chuyện cho Thanh Diện Nhân được rõ.

Thanh Diện Nhân suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Bà ta tự mình đi bắt Tô Nguyệt, chắc là cô gái này có nắm giữ điều gì hệ trọng. Tôi chắc rằng bà ta không muốn giết cô ta, nếu muốn giết thì chỉ cần sai số đông thuộc hạ tới hành sự được rồi, cần gì phải tự mình ra mặt. Bà ta ra mặt tất phải là chuyện quan trọng. Có lẽ bà ấy muốn dùng cô gái để không chế một là phụ thân cô ta, hai là phụ mẫu của cô ta. Một trong hai người này đang nắm giữ những cái gì mà bà ta cần.

Ngân Thiết đứng nghe Thanh Diện Nhân dẫn giải như vậy, mà không nói gì tới cách cứu Tô Nguyệt thì nóng nảy hỏi :

- Nếu như vậy thì chúng ta phải cứu Tô Nguyệt thoát khỏi tay bà ta càng sớm càng tốt. Nhị sư huynh thử nghĩ cách cứu người đi, chứ nói mấy chuyện này làm chi.

Thanh Diện Nhân vẫn điềm đạm nói :

- Mục đích của chúng ta là muốn tìm hiểu bà ta là loại người như thế nào, có liên quan gì tới kẻ thù hay không. Chứ không phải là cứu người. Người chắc chắn không có hề hấn gì rồi.

Nghe Thanh Diện Nhân nói như thế, Ngân Thiết muốn tức điên lên, lồng lộn hét toáng :

- Làm sao sư huynh biết được là không hề gì. Lỡ không chế không được hai người kia, chắc chắn con mụ đó dùng cực hình hành hạ Tô Nguyệt thì sao?

Thanh Diện Nhân thản nhiên nói :

- Coi bộ người có cảm tình với cô gái đó rồi.

Ngân Thiết muốn hét lên là mình đã đi ngó trộm ba năm, dĩ nhiên là phải có tình cảm, nhưng chàng lại thôi. Bởi vì anh hùng đại trượng phu đâu thể nào tự thú mình đã sa vào lưới tình.

Thấy Ngân Thiết ấp úng không trả lời, Thanh Diện Nhân lại nói tiếp ý của mình :

- Nếu muốn biết Tần nương là ai, chúng ta phải dùng kế hoãn binh, chờ bà ta hành động rồi mới ra tay. Nếu ta hành động trước thì chẳng khác nào vạch lá động rừng. Không có ích lợi gì hết.

Khả Thanh nghe nói Thanh Diện Nhân giải thích như vậy thì không còn cách nào phản đối, nhưng trong tâm nàng vẫn muốn cứu tiểu thư của mình ra để làm tròn bổn phận của mình. Nàng chỉ buồn bã cúi đầu không đáp.

Ngân Thiết càng nghe Thanh Diện Nhân nói càng bực mình, chàng lẩm bẩm nói :

- Chờ, chờ, chờ đến khi nào.

Nói rồi Ngân Thiết quay người bỏ đi.

Chàng vừa đi vừa cảm thấy trong lòng buồn bã, nặng trĩu, không biết đi đâu. Ngân Thiết chỉ kéo lê hai chân ra rời khỏi ngôi nhà. Thật ra chàng đã chờ đợi hơn ba năm rồi. Cái ngày chàng phát hiện ra Tô Nguyệt sống trong miếu cổ, đã đem lòng yêu thương nàng. Nhưng ngày nào chàng cũng chỉ đến ngắm mà không dám làm quen vì sợ nàng giận dữ rồi không ưa thích mình, và có lẽ sẽ bỏ đi nơi khác. Một tiểu thư, một trang giai nhân tuyệt sắc như Tô Nguyệt mà lại đi sống nơi cổ miếu hoang vắng với vài nữ tì, ắt hẳn nàng đang trốn tránh ai đó. Ngân Thiết rất hiểu rõ tâm tính của những kẻ đi ẩn núp bởi vì chính bản thân chàng là một trong những người đó. Một khi đã lẫn trốn là vì đang lo sợ kẻ khác tới bắt hoặc giết mình. Tâm đã lo thì hay có tật giật mình, gặp ai cũng nghi ngờ, gặp ai cũng đề cao cảnh giác. Bởi thế chàng chỉ ngồi ngắm trộm chứ không dám chường mặt ra. Và chàng đã ẩn núp trong bụi rậm đã ba năm. Hôm nay vì có cái mặt xấu xí như quỷ với cặp mắt cứ trợn trừng của Tiểu Kê đã làm cho giai nhân hoảng sợ, tạo cho chàng một cơ hội làm quen. Khi quen được rồi thì nàng lại bị người ta bắt, không biết hiện giờ ra sao. Lòng Ngân Thiết rối như tơ vò, chỉ muốn xông vào Thiên Nam môn cứu lấy người yêu của mình.

Về phần Thanh Diện Nhân cũng giật mình khi nghe câu nói của Ngân Thiết. Nó cứ vang vọng mãi bên tai chàng “Chờ, chờ, chờ đến khi nào!”. Không biết nó có phải là một sức mạnh vô hình đánh trúng tâm can chàng không, mà trong lòng chàng hình như có cái gì đó quạnh đau. Những ngày tháng ẩn trốn, chàng khổ công luyện tập chờ cơ hội báo thù cho Lục gia trang. Nhưng đã mấy chục năm rồi mà thù vẫn chưa báo được, lại còn bị kẻ thù rượt đuổi tiêu diệt tận gốc. Vậy thì chàng phải chờ đến bao giờ mới có cơ hội báo thù.

Bất chợt cả Thanh Diện Nhân và lão bà cùng thở dài.

Một lúc lâu Thanh Diện Nhân mới tỉnh được tâm, quay sang lão bà hỏi :

- Bà bà nghĩ thế nào?

Lão bà cũng giật mình như người vừa tỉnh cơn mê. Bà ta đứng trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Người nói cũng có lý. Vậy chúng ta sẽ tới Thiên Nam môn theo dõi hành động của ả kia như thế nào, sau đó sẽ tùy cơ ứng biến.

Thanh Diện Nhân cau mày hỏi lại :

- Chúng ta?

Lão bà gật đầu :

- Phải, tất cả chúng ta âm thầm đến đó ngay đêm nay.

Thanh Diện Nhân chợt như hiểu ra ý của lão bà. Chàng hỏi dò :

- Có phải bà bà đang nghi ngờ người đàn bà kia có liên quan tới Ngô Khả Sinh. Cho nên mới kéo toàn bộ người tới đó thăm dò, với ý tưởng trốn đâu không tiện bằng gần hang cộp ả.

Lão bà gật gù cái đầu già bạc trắng, nói :

- Phải, một công hai việc.

Thiệt Diện Nhân thở dài :

- Vậy cũng tốt. Nhưng tôi lại e ngại Ngân Thiệt không kèm nổi lòng, hành động đại dột. Như thế bất lợi và rất nguy hiểm.

Lão bà đáp nhanh :

- Ta sẽ bảo hấn cẩn thận là được rồi.

Bà lại quay sang nói với Khả Thanh :

- Phiền cô nương tối nay dẫn bọn ta tới. Khả Thanh vuốt lại mái tóc mai xoa trên trán rồi gật đầu đồng ý.

Nói về Ngân Thiệt, sau khi rời bỏ căn nhà, chàng lẫn thẩn đi trong trong bóng đêm, lang thang giữa phố như người mất hồn.

Phố vắng thưa thớt người qua lại, nhà nào cũng đóng cửa lên đèn, ngoại trừ trước cửa kỹ viện thì tấp nập khách đi tìm hoa.

Ngân Thiệt ngó lên nhìn tòa kỹ viện. Chàng lẩm bẫm :

- Bọn kỹ nữ dân hèn này có lẽ sống còn sung sướng hơn ta.

Bất chợt một ý nghĩ muốn xem thực sự cuộc sống của kỹ nữ có sung sướng thật không nảy lên trong đầu, chàng phóng mình lên trên tòa lầu, tới một khung cửa sổ có đèn sáng chum. Ngân Thiệt đưa tay khoét một lỗ nhỏ dòm vào.

Bên trong mấy nàng kỹ nữ cười nói rôm rả xung quanh một người đàn ông to lớn, mặc áo choàng đen bằng vải thô. Người đó xoay lưng về phía Ngân Thiệt nên chàng không thấy rõ mặt mày. Ngân Thiệt chỉ thấy mấy ả kỹ nữ cười toe toét muốn rách cả miệng, chàng lẩm bẫm nói :

- Họ cười là họ vui rồi, mà vui cười được tất nhiên cuộc sống của họ ắt hẳn sung sướng lắm.

Ngó tới đó, Ngân Thiệt không muốn ngó nữa. Chàng toan tung mình nhảy xuống. Chợt một âm thanh ồm ồm vang lên :

- Ta không uống nữa. Các nàng đừng làm khó ta.

Âm thanh đó rất quen thuộc, bất giác Ngân Thiệt giật mình quay lại, đưa mắt nhìn qua lỗ thủng, chống mắt lên ngó thật kỹ vào người đàn ông đang ngồi trong phòng. Chàng lại lẩm bẫm nói nhỏ với mình :

- Tại sao đại sư huynh lại vào kỹ viện vui chơi. Tam sư huynh đâu rồi?

Chàng không ngờ vị đại sư huynh tính nóng như lửa của chàng lại vào đây đùa giỡn với mấy cô gái này. Hành động của Hắc Diện Nhân làm cho Ngân Thiệt bàng hoàng không thể ngờ được. Từ trước tới giờ chàng cứ nghĩ vị đại sư huynh kia là một trang nam tử hán, ngay chính đảng hoàng, tuy tính tình hơi nóng nảy, nhưng chẳng bao giờ làm những chuyện như thế này. Đột nhiên chàng cảm thấy lợm giọng, không thèm ngó nữa, nhảy xuống lầu và lao mình vào trong bóng đêm.

Chàng như một người điên khùng, thần trí không bình thường, lao người vun vút vào cánh rừng trên núi phía Tây trấn Sơn Đông, mặc kệ cho cành cây quét vó mặt. Đến một khoảng trống giữa rừng, chàng mới đứng lại, lấy hơi hết lên một hơi thật dài như muốn tống hết những uất khí trong người ra. Nhưng vẫn chưa đủ, Ngân Thiệt rút khúc gậy bạc kéo dài quá đầu người vung lên múa vèo vèo tợ chớp giật đang xẹt lên làm sáng rực cả một góc trời. Ngân Thiệt múa chiếc gậy bạc cho tới khi mệt lả người mới dừng lại.

Chàng hần học nói :

- Đại sư huynh, nhị sư huynh, hai người thật là hai đáng ghét mà. Đại sư huynh đi kiếm gái ở kỹ viện, còn nhị sư huynh thì không chịu cứu Tô Nguyệt. Ta đã mất hết niềm tin và sự kính trọng nơi hai người rồi....

Chàng hét lên tiếng “rời” thật to và kéo nó thật dài như muốn giải thoát hết mọi ức uất còn lại trong lòng.

Bỗng một tiếng nói trong trẻo vang lên :

- Tức quá ha!

Ngân Thiết giật mình quay đầu lại hỏi :

- Ai? Mau lộ nguyên hình cho ta xem.

Giọng nói trong trẻo kia lại vang lên :

- Ta có lẩn trốn đâu mà phải lộ nguyên hình.

Âm vang của người đó hình như vang lên từ bốn phía, không rõ nơi xuất phát. Ngân Thiết có võ công cao siêu như thế mà cũng không định được âm thanh đó từ đâu phát ra. Chàng quay đầu nhìn bốn hướng, đảo mắt tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy.

Chàng bực mình hét lên :

- Hừ ma quái phương nào tới đây phá quấy. Ta không sợ ngươi đâu.

Âm thanh kia vẫn ôn nhu vang lên :

- Ta đâu cần ngươi sợ. Nếu có hứng thú thì quay về bên phải, đi ba bước tới đây uống rượu cùng ta ngắm trăng.

Ngân Thiết há mồm kinh ngạc, vì nơi mà người đó nói đến thật ra sát ngay bên cạnh chàng, thế mà chàng lại không hề hay biết.

Ngân Thiết liền quay đầu về bên phải, thì thấy trước mặt mình có một nữ nhân trẻ tuổi, khoảng mười bảy mười tám, ăn vận bình dị, áo màu xanh bằng thứ vải thô của những người dân bình thường, hai búi tóc trôi lên hai bên đầu như na tra. Tuy ăn vận đơn sơ bình dị nhưng nét thanh tú không giấu được. Càng nhìn người đó, Ngân Thiết càng cảm thấy nàng đẹp như tiên giáng trần. Bất giác chàng quay mặt đi không ngó nữa, dừng hẳn bước chân.

Thiếu nữ liền mỉm cười nói :

- Ngươi sợ rồi à?

Ngân Thiết thẹn đỏ mặt hỏi lại :

- Ngươi là người hay là ma?

Thiếu nữ khẽ nhướn mày một cái, vẫn giữ nụ cười trên môi, cũng hỏi lại Ngân Thiết :

- Ngươi xem ta giống người hay giống ma?

Ngân Thiết liền đáp :

- Ngươi có hình dáng giống người, nhưng yêu mị tà quái như ma.

Thiếu nữ hừ lên một tiếng :

- Tại sao ngươi lại nói ta yêu mị tà quái như ma?

Ngân Thiết lấy hết can đảm quay lại nói :

- Một thiếu nữ như ngươi, đêm hôm khuya khoác như thế này tại sao lại vào rừng ngồi uống rượu ngắm trăng? Không phải là ma chứ là thứ gì nữa? Thiếu nữ vẫn cười, vẫn ôn nhu như thường, không có vẻ gì giận dữ. Nàng còn nhơn nhơ đáp :

- Ta thích như vậy đó? Nhưng cũng đâu thể nói ta là ma được.

Ngân Thiết khẳng khái nói :

- Ngươi đích thị là ma? Không chối cãi vào đâu được. Chỉ có ma mới xuất hiện vào ban đêm.

Thiếu nữ nghe vậy liền cười khanh khách nói :

- Vậy hả?

Dứt lời nàng ngẩng mặt tru lên một tiếng vừa lạnh lạnh vừa dài như chó sói gọi bầy giữa đêm. Ai nghe cũng rùng mình đến lạnh xương sống. Tru xong, thiếu nữ lại hỏi :

- Ngươi sợ chưa?

Ngân Thiết thấy thiếu nữ tru hú như vậy, liền nhảy đồng lên, vung tay chỉ vào thiếu nữ nói :

- Thấy chưa. Ta nói có sai đâu. Ngươi đích thị là một con ma cái, muốn đến đây chọc ta.

Thiếu nữ lại cười hi hi nói :

- Ta mới tru có một tiếng mà ngươi đã nói ta là ma, vậy này giờ ngươi tru ngươi hú ngươi than ngươi thở, rồi còn múa gậy như khi thì không phải là một con ma đực sao.

Ngân Thiết trợn mắt lên hốt hoảng. Thì ra những gì chàng la hét than thở cô ả kia đều nghe đều thấy hết, thế mà chàng không hay biết gì hết. Kỳ dị hơn là cô ta từ đầu đến cuối ngồi kể bên chỗ chàng múa cây gậy bạc, thế mà gậy chàng không hề đá thương hay đụng được tới vạt áo của cô ta. Thật là lạ.

Trăng tròn như cái mâm đang soi ánh sáng vàng dịu xuống khoảng trống giữ khu rừng, bất chợt một đám mây đen che kín. Bầu trời trở nên tối đen như mực. Ngân Thiết phải dùng hết nhãn lực mới thấy được thiếu nữ kia đang khẽ cau mày lại, nụ cười không còn trên môi.

Thiếu nữ đứng lên, vẫn với âm thanh dịu dàng nói với Ngân Thiết :

- Trăng bị mây che khuất rồi, ta không còn nữa hứng uống rượu nữa. Ta đi đây. Nhưng ta muốn nói cho người một điều, muốn cứu lại người yêu người hãy hết sức cẩn thận, cái mụ Tần nương gì đó không dễ dàng đối phó đâu.

Lời nói chưa dứt bóng thiếu nữ chợt biến đi đâu mất, chẳng khác nào ma quỷ. Cũng đủ biết khinh công của nàng cao siêu đến mức nào. Ngân Thiết đã có khinh công thuộc vào hạng cao siêu tuyệt kỹ, nhưng lúc thi triển bóng ảnh chàng vẫn chập chờn lúc ẩn lúc hiện. Trong khi đó thiếu nữ này thì chưa kịp nháy mắt cô ta đã biến mất tiêu, như kẻ biết tẩu hình vậy.

Ngân Thiết cứ tưởng mình đang nằm mơ, vội đưa tay dụi mắt mấy bận cho tỉnh lại. Xung quanh vẫn không có gì thay đổi, một bình rượu nóng còn để lại trên mặt đất, nhưng thiếu nữ kia thì không còn đó nữa.

Ngân Thiết như người mộng du, lững thững đi về trấn Sơn Đông.

Chỉ trong một đêm bao nhiêu điều lạ xảy ra trước mặt chàng, làm sao chàng còn đủ tinh thần chấp nhận hết mọi điều lạ đó.

Hồi 4

Thiên Nam môn

Ngân Thiết về đến căn nhà phía Đông trấn Sơn Đông, thì một người nhào đến nắm vai chàng hỏi :

- Người đi đâu bây giờ mới về?

Ngân Thiết không trả lời, chàng bước vào nhà thì thấy trong nhà trống lốc, bàn ghế đồ dùng đều đã được ai dọn sạch. Ngân Thiết chợt quay qua người nắm vai mình lúc nãy, bây giờ chàng mới nhận ra đó là Kim Diện Nhân.

Ngân Thiết hỏi :

- Chuyện gì đã xảy ra?

Kim Diện Nhân điềm đạm đáp :

- Chỗ này không còn an toàn cho chúng ta nữa. Chúng ta dọn về Nam ở, gần Thiên Nam môn.

Ngân Thiết nghe vậy liền húng khởi, ôm lấy hai bờ vai Kim Diện Nhân hỏi :

- Có thật vậy không? Có thật bà bà muốn đến Thiên Nam môn cứu Tô Nguyệt thoát khỏi tay mù Tần nương gì đó không?

Kim Diện Nhân lắc đầu :

- Chúng ta chỉ tới đó theo dõi chứ không cứu người.

Bộ mặt Ngân Thiết chợt xịu xuống như trái bóng xì hơi. Chàng lắc đầu nói :

- Mọi người muốn đi đâu thì đi. Đệ đã quyết định đi cứu Tô Nguyệt rồi, và cũng không muốn làm phiền tới ai.

Kim Diện Nhân biến sắc, dẫn tới một bước, trợn mắt hỏi :

- Người tính tách rời khỏi chúng ta à? Còn mối thù của Lục gia trang thì sao? Mối thù của cha mẹ người, người không muốn trả ư? Có phải người đang lúng sâu vào bấy tình hay không?

Ngân Thiết chán nản lắc đầu nói :

- Đã hơn hai chục năm rồi, chúng ta có cố gắng đến đâu cũng không trả thù được. Tốt hơn là nên bỏ qua oán thù, sống một cuộc đời an bình.

Kim Diện Nhân gằn giọng, rít lên :

- Người nói dễ nghe quá vậy, hơn năm trăm mạng của Lục gia trang bị chết trong một đêm, người nói là bỏ qua được sao? Người làm con mà thù cha thù mẹ lại không trả, còn bỏ qua cho kẻ thù. Thật ta không hiểu nổi một người bất hiếu như người.

Ngân Thiết điềm nhiên nói :

- Đệ còn không hiểu nổi đệ, làm sao tam sư huynh hiểu được.

Kim Diện Nhân lắc đầu bỏ đi, không thèm nói lại một lời nào.

Ngân Thiết cũng im lặng, ngồi xuống thềm nhà nhìn ra màn đêm tối đen. Bây giờ nhìn chàng chẳng khác gì Tiểu Kê, ngơ ngơ, si si dại dại. Chàng ngồi đó thật lâu chợt thấy nhột nhột nơi ngón tay.

Chàng vội cúi xuống thì thấy Tiểu Kê đang nắm tay chàng. Mắt nó nhìn chàng trừng trừng như muốn nói một điều gì đó.

Ngân Thiết hỏi :

- Người muốn gì?

Tiểu Kê một tay nắm lấy tay Ngân Thiết, còn tay kia chỉ ra ngoài.

Ngân Thiết lắc đầu nói :

- Ta không đi đâu hết.

Tiểu Kê vẫn chỉ tay ra ngoài cửa, vẫn trừng mắt nhìn Ngân Thiết.

Ngân Thiết thờ dãi nói với nó :

- Ta nói thiệt đó. Ta không đi đâu.

Tiểu Kê vẫn không thay đổi tư thế hay thái độ. Tay nó vẫn chỉ, mắt nó vẫn trừng.

Ngân Thiết tức mình quát :

- Ngoài đó có gì đâu mà người chỉ. Người mà nhìn ta nữa ta sẽ đâm thủng hai mắt của người bây giờ.

Đứa nhỏ vẫn chỉ tay vẫn trừng mắt.

Ngân Thiết thấy vậy nổi xung lên, vung tay toan chợt vào hai con mắt thao láo của Tiểu Kê.

Chợt một giọng nói trong trẻo, ôn nhu vang lên :

- Thiệt là lạ, người đầu to con như thế mà cái óc bé hơn một thằng nhỏ si si dại dại.

Rõ ràng là giọng nói chàng đã nghe ở trong cánh rừng phía Tây trấn Sơn Đông. Ngân Thiệt rút tay lại dụi mắt mấy lần, vì chàng tưởng mình đang nằm mơ.

Giọng nói kia lại vang lên :

- Người không có mơ đâu mà dụi mắt hoài.

Ngưng một chút, giọng nói trong trẻo đó lại vang lên :

- Để ta nói cho người hiểu ý định của thằng nhóc “không nói được” kia. Hãy nghe đây! Nó nói là nếu người muốn cứu Tô Nguyệt thì phải đi theo người nhà của người. Chuyện đầu còn có đó. Một mình người đi cứu người cũng chỉ bỏ mạng mà thôi. Có thêm bốn năm người giúp có tốt hơn không?

Ngân Thiệt gằn giọng :

- Họ không đi cứu người?

Giọng trong trẻo kia lại hỏi :

- Chứ họ đi đến Thiên Nam môn làm gì?

Ngân Thiệt đáp gọn :

- Họ chỉ đi theo dõi mục Tàn nương.

Giọng thiếu nữ lại vang lên có vẻ chế giễu :

- Đúng là óc như hạt đậu mà.

Ngân Thiệt tức giận đứng phắt dậy, quát lớn :

- Yêu ma, mau hiện nguyên hình để ta đánh cho người một trận.

Nói rồi chàng rút khúc gậy bạc từ sau lưng ra, thủ trước ngực, mắt dáo dác ngó khắp nơi tìm người.

Lại một tràng cười hì hì vang lên, tiếp theo đó là một giọng trong trẻo :

- Óc hạt đậu ơi, ta đâu có ần núp gì đâu mà hiện nguyên hình.

Từ xưa tới giờ Ngân Thiệt vẫn tự tin mình là con người mồm mép nhất, chỉ có Ngân Thiệt mới có cái giọng giễu cợt kia. Nào ngờ, bây giờ chính chàng là nạn nhân của cái giọng giễu cợt, cái tức bị người khác chọc đang từ từ thấm vào tận xương tủy. Chàng không chịu được vung gậy lên đập lung tung xung quanh mình.

Cái giọng trong trẻo vẫn chế giễu :

- Í, coi chừng trúng thằng nhỏ. Người sao nóng tính và độc ác thế.

Nói xong lại cười lên hì hì.

Tiếng cười càng cất lên thì Ngân Thiệt lại càng tức.

Chàng múa gậy vù vù, chỉ trừ chỗ Tiểu Kê đứng, chỗ nào khác chàng cũng khua gậy đập tứ tung.

Đập một hồi đến độ chân tay rã rời, không còn nhắc lên nổi Ngân Thiệt mới dừng lại. Chàng thở phì phì như trâu.

Đứa nhỏ quay đầu đưa mắt nhìn chàng. Trong tay nó cầm một tờ giấy.

Ngân Thiệt mệt quá thở hổn hển nói :

- Người cầm cái gì? Giơ lên cho ta xem.

Tức thì đứa nhỏ giơ tờ giấy lên. Trên đó viết vài hàng ngắn như sau :

“Chọc người hết vui rồi. Ta đi đây. Hãy nghe lời ta mà đi theo họ. Người của Lục gia trang phải đoàn kết lại, lúc này không nên chia rẽ”.

Đọc xong, Ngân Thiệt lấy hết tàn hơi còn lại giặt lấy mảnh giấy vò nát.

Chàng hần học nói :

- Con ma nữ kia biết gì mà nói.

Tuy miệng nói như thế nhưng chàng cũng nắm lấy tay Tiểu Kê từ từ nhắc hai cái chân nặng trĩu vì mệt đi.

Tối sáng thì họ đuổi kịp đoàn người Lục gia trang đang nhắm hướng Nam đi tới.

* * * * *

Thiên Nam môn thật ra là một cánh cổng bằng đá xanh, hình vòng cung cao lớn đồ sộ, nằm về phía Nam. Sau cổng đá là một thị trấn đông đúc dân cư. Người dân ở đây gọi họ là người của Thiên Nam môn, mà người có quyền uy cao nhất ở Thiên Nam môn chính lại là Tô đại nhân. Từ lâu không ai biết tên thực của ông ta là gì, họ chỉ còn nhớ là Tô đại nhân, gọi nơi ông ta ở là Tô gia. Tô gia nằm cuối trấn Thiên Nam, lưng dựa vách núi Hoang Sơn, ẩn khuất đằng sau một cánh cổng sắc kiên cố khác. Dân ở đây rất sợ Tô đại nhân, chẳng phải vì ông ta có Tô gia rộng lớn, và giàu có nhất trấn Thiên Nam mà là vì những con người sống đằng sau cánh cổng sắt kia. Không biết nơi đó chứa đựng biết bao nhiêu cao thủ với võ nghệ cao cường, nhưng không một ai dám đối mặt với một cao thủ sống trong nhà Tô đại nhân. Tô gia quanh năm suốt tháng kín cổng cao tường, một người xuất hiện thì giống như bóng ma qui chấp chờ lúc ẩn lúc

hiện. Lúc trước còn có người lén đem trái cây tới đặt trước cánh cổng sắt như để cúng vái người chết, vì họ cho rằng người trong đó đã chết, biến thành hồn ma bóng quỷ lớn vờn trong Tô gia.

Sau đó không lâu thì nghe nói một vài người tự nhiên bị chết. Dân trong vùng lại đồn đãi là những người đó chính là những kẻ đã cả gan mang đồ đến cúng và bị người của Tô gia trừng phạt.

Người của Tô gia đã ghê gớm như vậy, thì chắc chính bản thân Tô đại gia là một con người thần uy như thế nào. Nhưng gần đây không ai thấy mặt Tô đại gia xuất hiện trong Thiên Nam môn, thậm chí người vợ thứ nhất của ông ta cũng không thấy. Ông ta có cưới về thêm một người vợ nữa. Nhưng lâu lâu mới thấy một chiếc kiệu hoa từ cánh cổng sắc đỏ bốn võ sĩ khiêng bay ra nhanh như tên bắn.

Mọi việc xảy ra xung quanh Tô gia đều được làm đề tài bàn tán thì thầm trong trấn, bởi vì họ không dám lớn tiếng nói ra bên ngoài mà chỉ nói nhỏ với nhau nghe khi cửa đã đóng kín, chót then đã cài cẩn thận.

Đã lâu rồi Tô gia không có gì đáng để ý, cổng sắt vẫn đóng kín, ít người ra vào, ngoại trừ những người đưa thực phẩm tới hàng ngày thì tuyệt nhiên không ai lui tới.

Một hôm khi hoàng hôn chưa kịp buông xuống, bỗng từ ngoài Thiên Nam môn, một chiếc kiệu hoa vù vù chạy vào, đám người trong trấn vội dạt ra hai bên nhường đường cho chiếc kiệu. Chẳng bao lâu chiếc kiệu hoa chạy tới cánh cổng sắt của Tô gia, và biến mất vào bên trong.

Mọi người trong trấn lại một phen đứng ngó ra dòm. Họ có cảm giác là chiếc kiệu hoa đó chạy chậm hơn mọi bận. Sau sự xuất hiện của chiếc kiệu hoa, sinh hoạt trong trấn lại trở lại bình thường, nhưng rồi lại tan rã mau chóng. Người người đều lo về nhà sớm, đóng cửa cài then, thì thầm bàn tán với vợ chồng, con cái, cha mẹ về chiếc kiệu hoa kia.

Trong căn nhà đầu trấn, gần ngay Thiên Nam môn, hai vợ chồng ông thợ rèn già Chu Vân đang ngồi bên mâm cơm trắng với mấy cọng rau. Chu Vân khẽ nói với vợ :

- Hôm nay có một chiếc kiệu hoa đó đi vào Tô gia. Thường thường chiếc kiệu hoa đó chỉ đi ra vào ban ngày, còn đi vào lúc nào thì không ai biết. Hôm nay chiếc kiệu đó lại đi vào Tô gia trang khi trời chưa tối. Chắc có sóng gió gì sắp xảy ra nơi Thiên Nam môn.

Bà vợ Chu Vân là một lão bà móm mém, miệng chóp chép miếng cơm. Vừa nuốt miếng cơm vào trong bụng, bà ta đã lên tiếng :

- Chuyện của người ta, ông già rồi lo mấy chuyện đó làm gì.

Chu Vân hừ lên một tiếng :

- Là người của Thiên Nam môn thì chuyện Thiên Nam môn tôi phải lo chứ.

Bà già móm mém cũng hừ lên một tiếng nói lại :

- Ông lo chuyện thiên hạ rồi ai lo chuyện của ông?

Ông già nghe vợ hỏi vặn như vậy thì không còn lời nào để nói nữa. Ông ta chỉ cúi gằm mặt ăn nốt chén cơm của mình.

Ăn xong, bà vợ lo đi dọn chén đĩa, lau bàn. Còn ông già thì lại cầm búa đi ra lò rèn phía sau nung mấy cây kiếm cho khách hàng sáng mai tới lấy. Chưa kịp với cây búa trong góc nhà, thì một có tiếng gõ cửa nhẹ vang lên. Chu Vân liền bỏ cây búa đó, đi ra mở cửa.

Trước mặt ông là một bà lão già nửa nhăn nheo và một đứa nhỏ xấu xí, dị hợm.

Bà lão nhoeo nụ cười nhìn Chu Vân nói :

- Gia đình chúng tôi bị hoạn nạn phải rời xứ đi tìm một nơi thanh bình để sống. Nghe nói ở Thiên Nam môn có Tô gia bảo vệ nên nạn trộm cướp không có. Trong lòng đã có ý muốn đến Thiên Nam môn gầy dựng cơ nghiệp. Chẳng ngờ tới đây trời tối, tất cả mọi người lại mệt mỏi không còn sức đi, hơn nữa trong đoàn lại có trẻ nít.

Chu Vân ngăn người nhìn bà lão nọ một hồi rồi đáp :

- Đây chính là Thiên Nam môn. Cái cổng đá đằng kia chính là Thiên Nam môn đó.

Bà lão lại mỉm cười, ngượng ngùng đáp :

- Vậy à? Thế mà tôi không biết. Xin hỏi làm sao có thể kiếm một căn nhà đáng hoàng, với giá phải chăng. Chúng tôi là người mới tới nên không biết cách sinh hoạt ở đây.

Nghe nói tới tiền bạc, mà mỗi lần ăn kiếm tiền nhanh gọn đang đứng ngay trước mặt, ánh mắt Chu Vân sáng lên. Ông ta mỉm cười toe toét nói :

- Chắc các vị cũng mệt lắm rồi, xin vào nhà nghỉ ngơi rồi.

Chu Vân vừa nói vừa mở toan cánh cửa cho bà lão bước vào. Chẳng những bà lão và đứa nhỏ đi vào, mà đằng sau bà ta còn có bốn người đàn ông cao lớn, và một cô gái trẻ mảnh dẻ dung diện tàm nhìn được. Bốn người đàn ông đó là Thanh Diện Nhân Thạch Quân, Hắc Diện Nhân Lưu Khiêm, Kim Diện Nhân Hoàng Bá, Ngân Thiết Khuru Chấn. Còn cô gái chính là Khả Thanh lúc này giả dạng thành một cô gái tầm

thường, dễ nhìn, nhưng không thuộc vào loại giai nhân mỹ sắc để tránh sự dòm ngó của người trong trấn. Khả Thanh vốn là người ở Thiên Nam môn, sống ở Thiên Nam môn từ nhỏ, đã quen đường đi nước bước, lại thường hay ra ngoài mua vật dụng về cho Tô gia nên được nhiều người biết đến nhân diện. Do đó nàng phải giả trang, vì nếu được ít người chú ý đến thì đỡ rắc rối hơn cho bọn người Lục gia trang.

Bọn Lục gia trang vừa vào nhà ngồi xuống xung quanh chiếc bàn ăn, thì Chu Vân liền gọi vợ dọn cơm rau, rượu nhạt mời bọn họ ăn cho đỡ đói. Bọn người Lục gia trang cũng không khách sáo, ngồi ăn ngon lành, ăn đến nỗi sạch lảng cả nồi cơm của hai vợ chồng họ Chu kia.

Khi bọn họ ăn xuống xong, Chu Vân liền hỏi thăm dò :

- Bà muốn mua nhà lớn hay nhỏ. Trong túi có bao nhiêu tiền?

Lục phu nhân chớp mắt mấy cái rồi nói :

- Nhà to hay nhỏ, và tiền bạc thì không thành vấn đề. Chúng tôi chỉ muốn hòa nhập vào cuộc sống của Thiên Nam môn mà ít người biết đến

Chu Vân liền nheo mắt nghi ngờ. Bà lão cũng khẳng khái nhìn vào mắt lão già họ Chu. Ánh mắt bà ta sáng long lanh, không chút gì gian hiểm. Chu Vân suy nghĩ một hồi lâu rồi nói :

- Vậy người trong nhà làm nghề gì sinh sống.

Lục phu nhân còn đang lúng túng chưa biết phải trả lời câu hỏi bất ngờ và lạ đề của lão họ Chu ra sao.

Thanh Diện Nhân là người cơ trí nhất trong bọn. Chàng liếc mắt thấy cây búa và dụng cụ nghề rèn để trong nhà, liền vén áo mình lên để lộ những bắp thịt cuộn cuộn rắn chắc. Chàng nói :

- Chúng tôi làm nghề thợ rèn sống qua ngày. Tuy không phải thuộc vào loại thiện nghệ nhưng cũng vào loại trung bình.

Những bắp thịt trên mình Thanh Diện Nhân là do luyện võ lâu ngày mà có, chứ nghề rèn thì chàng làm gì biết đến. Trong lúc bị hỏi bí, chàng chỉ trả lời cho qua, sau đó thì tới đâu hay tới đó.

Chu Vân nhìn những bắp thịt rắn chắc như sắt của Thanh Diện Nhân thì gật đầu tin ngay. Lão ta suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Nếu các vị không chê, thì gian nhà chúng tôi cũng rộng lắm. Có khoảng ba gian phòng trống đủ cho các vị ở đây. Lại thêm sẵn có lò rèn để cho các vị hành nghề, tiền bạc mua căn nhà này thì không có bao nhiêu. Các vị có thể ở đây một thời gian ngắn, nếu vừa ý thì ra giá cả. Còn không thì có thể từ chối. Như vậy là các vị không mất gì cả.

Lục phu nhân nghe qua cả mừng gật đầu đồng ý ngay. Riêng Thanh Diện Nhân mặt mày có vẻ cau có khó chịu. Chàng thấy giọng lưỡi của lão già này có cái gì gian xảo không được lương thiện cho lắm. Tại sao lão lại tốt bụng cho người khác ở nhờ. Thanh Diện Nhân là người cơ trí, lại thường sống trong cái cảnh lẩn trốn lo lắng, nên sanh ra cái tính nghi ngờ. Gặp ai có hành động khác thường một chút, dù chỉ là nhỏ, chàng cũng sanh lòng nghi ngờ liền.

Quả thật lão già họ Chu đâu phải là kẻ tốt bụng. Khi lão nghe nói họ là bốn người thợ rèn, thì liền nghĩ ra một kế. Lão muốn họ ở đây, giúp lão rèn binh khí kiếm thật nhiều tiền.

Sau khi nhìn thấy chiếc kiệu hoa đi vào Tô gia, lão đoán Thiên Nam môn sẽ có khói lửa binh đao. Nếu lão nghĩ như vậy thì chắc những người khác cũng nghĩ như thế. Có loạn lạc, thì nhà nào cũng phải phòng cho mình một thanh đao hay một cây kiếm. Như vậy thì cái nghề rèn của lão chẳng khác gì điều gặp gió, nhưng khổ một nỗi là lão chỉ có một thân già thì làm sao mà đáp ứng cho kịp những mối đặt hàng của dân trong trấn. Cứ như hôm nay đã có ba người hỏi lão rèn cho họ ba thanh kiếm. Ba thanh kiếm trong một ngày là nhiều so với sức của lão họ Chu rồi. Lão đang lo thì tự nhiên từ đâu xuất hiện bốn chàng trai to lớn khỏe mạnh và còn xưng là thợ rèn, tới gõ cửa nhà lão. Đó chẳng phải là trời ban cho lão phúc lộc hay sao? Lão đâu thể từ chối, bèn lấy cơ bán nhà giữ họ lại giúp lão kiếm tiền. Đây là nhà của lão, bọn người kia ở tạm, lão cho ăn cho ở, dĩ nhiên là họ không thể đòi tiền công với lão được.

Đám người ngồi nói chuyện dong dài một hồi, thì lão già họ Chu liền dẫn họ tới ba gian phòng trống trong nhà cho họ nghỉ ngơi.

Sau khi lão thợ rèn họ Chu đi rồi, Thanh Diện Nhân liền nói nhỏ với Lục phu nhân :

- Bà bà, con người đó có vẻ không được lương thiện lắm. Chúng ta nên đề phòng lão ta.

Lục phu nhân gật đầu nói :

- Chúng ta tới đây với mục đích hòa nhập vào cuộc sống của dân Thiên Nam môn, để dễ bề hành động.

Nay mục đích sắp đạt được rồi, đó là cũng nhờ cái tánh không lương thiện của lão ta mà ra.

Thanh Diện Nhân cau mày không đồng ý, nói :

- Dù sao chúng ta cũng phải đề phòng. Bây giờ có thể nói là lão giúp ta, nhưng sau này lão cũng có thể hại ta.

Lục phu nhân mỉm cười đáp :

- Người không nên quá đa nghi. Bây giờ hãy kêu Khả Thanh vào phòng cho ta bàn chuyện dò xét Tô gia. Rồi bà chợt đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi hỏi :

- Ngân Thiết đâu?

Cả bọn bất chợt quay lại ngó xung quanh, thì phát hiện ra Ngân Thiết đã biến đi lúc nào không biết.

Thanh Diện Nhân lại thở dài nói :

- Chắc nó đã tới Tô gia tìm kiếm cô gái họ Tô kia rồi.

Lục phu nhân cũng thở hắt ra một tiếng, nói khẽ :

- Cầu mong cho nó được bình an trở về.

Cả bọn Lục gia trang lại lục tục kéo vào một căn phòng lớn nhất, bàn bạc phân chia người theo dõi Tô gia. Nhờ vào Khả Thanh và sự quen biết của cô ta, họ bàn tính xếp đặt cho Hắc Diện Nhân xâm nhập vào Tô gia để tiện bề theo dõi Tần nương.

* * * * *

Nói về Ngân Thiết, sau khi rời bỏ căn nhà của lão thợ rèn già, chàng băng người ra ngoài trời tối đen như mực, nhắm hướng Tô gia phóng tới.

Chẳng bao lâu chàng đang đứng trước cánh cổng sắt đóng im ỉm, cánh cổng có lẽ nặng hơn ngàn cân. Thông thường tòa nhà của đại phú gia thường có cánh cổng bằng gỗ cứng rắn. Nhưng tòa Tô gia này lại có cánh cửa sắt còn cứng rắn hơn gỗ. Không biết bao nhiêu sắt đã được nung chảy ra để đúc thành cánh cửa này, và kẻ giữ cửa phải có sức mạnh cỡ nào mới kéo được cánh cửa này.

Xung quanh vắng lặng như tờ. Tường vách Tô gia cao sừng sững chẳng khác gì một bức tường thành.

Ngân Thiết ép mình vào một vách tường lắng nghe động tĩnh, rồi chàng nhẹ nhàng tung người lên đầu tường. Ép mình xuống nghe ngóng một lần nữa.

Bên trong, thấp thoáng những bóng áo đen, chứng tỏ có người canh gác cẩn mật. Chàng nằm trên bờ tường quan sát một hồi, thì phát hiện cứ khoảng một tuần trà thì bọn chúng lại đổi phiên. Khi toán canh này thay phiên toán canh khác, thì những bóng áo đen không còn lảng vảng nữa. Nhưng thời gian đổi phiên chỉ xảy ra trong vài giây. Nếu muốn hành động, thì Ngân Thiết phải làm thật nhanh thật lẹ mới không bị phát hiện.

Chàng hít một hơi, cho chân khí vào đầu lồng ngực. Đợi đến khi bọn lính gác đổi canh, chàng trở hết thuật khinh công siêu đẳng của mình nhảy từ bờ tường thẳng đến một tòa lầu gần nhất. Chàng khoét một lỗ nơi cửa sổ, liếc nhìn xem bên trong tòa lầu đó có những ai. Nhưng chỉ thấy toàn bọn áo đen đang ngồi uống rượu, ăn thịt, tán dóc. Như vậy, tòa lầu này là dành cho bọn lính canh gác.

Ngân Thiết lại đợi cho đến khi bọn lính canh đổi phiên, hít một hơi chân khí nhảy qua tòa lầu khác, khoét một lỗ ngó vào cửa sổ xem trong đó có những ai. Cho tới khi chàng đến được tòa lầu có sự xuất hiện của nhiều nữ nhân hầu cận thì dừng lại nghe ngóng, xem xét lâu hơn.

Một âm thanh trong trẻo vang lên :

- Chúc mừng người đã tìm ra được tòa lầu giam giữ người yêu.

Ngân Thiết giật mình, đưa mắt ngó xung quanh, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một ai.

Chàng lầm bầm :

- Nữ nhân gì mà không biết mắc cở, cứ bám theo nam nhân mà trêu chọc.

Tiếng nói trong trẻo kia lại cười hi hi vài tiếng rồi đáp :

- Thiết là lạ, ai đi theo ai, ta đến đây trước mà là đi theo người à. Có người theo ta thì đúng hơn.

Cái tính hài hước bẩm sinh của Ngân Thiết chợt nổi lên, chàng muốn chọc giận cho cô gái kia, để ả không còn theo sau phá đám nữa. Ngân Thiết nheo mắt nói :

- Hay là người có tình ý với ta, nên cứ đi theo ta mãi.

Tiếng nói trong trẻo kia lại vang lên, khi thì ở phía Bắc, lúc thì ở phương Nam, không nhất định phát ra từ một phương hướng nào cả :

- Ai mà thêm dề ý tới người. Thứ nhất người đã có giai nhân trong tim rồi, đâu còn chỗ cho người khác. Thứ hai ta chưa muốn chết sớm. Đối với ta khi yêu chẳng khác gì là đeo gông vào cổ, rồi tự dẫn xác tới đoạn đầu đài. Như người bây giờ vậy đó.

Ngân Thiết lại hỏi :

- Vậy sao người lại tới đây?

Tiếng trong trẻo kia lại vang lên, nhưng lần này hình như lại rất gần kề bên Ngân Thiết :

- Ta tới đây là có việc của ta.

Ngân Thiết quay người ngó xung quanh tìm thiếu nữ kia, nhưng chẳng thấy, chàng buộc miệng hỏi :

- Việc gì?

Bốn bề lại im lặng như tờ, không có tiếng trả lời.

Ngân Thiết đợi một hồi lâu vẫn không nghe thiếu nữ trả lời, chàng bực mình mắng khê :

- Nữ nhân, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Lại nghe tiếng cười khúc khích, tiếp sau đó là cái giọng trong trẻo như ngọc kia vang lên :

- Hễ mở miệng ra là người chửi nữ nhân này, nữ nhân nọ, vậy chứ không phải người đang vì nữ nhân mà liệu mình vào hang cọp tìm cái chết hả? Ngân Thiết hẳn học trả lời :

- Dĩ nhiên không phải là loại nữ nhân như người.

Thiếu nữ bí ẩn kia lại cười nói :

- A di đà phật! Số ta còn hên.

Luận theo cách ăn nói giỡn hớt của thiếu nữ này, hình như tính tình cô gái chẳng khác gì một đứa con nít. Thậm chí nói về tình cảm nàng cũng chưa biết yêu là gì, lại đi ví như đeo gông vào cổ. Tuổi đời, tính tình có vẻ còn non nớt, nhưng ngược lại võ công lại cao siêu thần bí không thể tưởng được. Ngân Thiết vô đầu bực tức ngồi suy nghĩ mãi cũng không biết nàng là người của bang, hội, phái nào.

Theo lời đồn đãi của võ lâm, thì lúc trước võ công của Lục trang chủ là cao siêu nhất. Về sau Lục gia trang bị họa hoạn chết hết chỉ còn lại mấy mạng, thì võ công của Ngô Khả Sinh là cao nhất, không ai có thể là đối thủ của lão ta. Nhưng chỉ với cách phát ra âm thanh không định được phương hướng và thuật khinh công kỳ dị tợ như tàn hình kia, thì cô gái này có lẽ cũng ngang hàng với lão Ngô Khả Sinh.

Ngân Thiết vội hỏi :

- Cô là ai? Thuộc môn phái nào?

Lại không có tiếng trả lời.

Ngân Thiết thở hắt ra, không chú ý đến cô gái thần bí kia nữa, mà quay người chú mục nhìn vào bên trong tòa lâu.

Quả thật trong đó Tô Nguyệt đang ngồi buồn bã, xung quanh có khoảng hơn mười tỳ nữ đang hầu cận hỏi han, khuyên nhủ.

Nàng không thèm để ý đến chúng, chỉ ngồi thờ dài thườn thượt.

Tiếng thờ dài của Tô Nguyệt làm cho lòng Ngân Thiết quặn đau, chàng muốn nhảy vào trong tìm lời an ủi cho nàng đỡ buồn.

Chàng cứ nhấp nhòm hai ba lần.

Bất chợt có một tiếng nói trong trẻo vang lên như gió lùa vào tai :

- Á Tàn nương đang ở bên dưới. Người hãy cẩn thận.

Ngân Thiết giật mình nhìn xuống, quả thật có một bóng người chập chờn đi vào tòa lâu giam Tô Nguyệt.

Một thoáng sau, Tàn nương đã có mặt trong phòng Tô Nguyệt đang ngồi. Bà ta tăng hắng mấy tiếng ra hiệu cho các tỳ nữ ra ngoài. Khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Tàn nương và Tô Nguyệt, Tàn nương lên tiếng nói :

- Nguyệt nhi, con không nên buồn rầu nữa, ta chỉ vì muốn tốt cho con, không muốn con phải cực khổ ở bên ngoài mới đưa con về đây. Về nhà mình sao con không vui lên mà lại mặt mày ủ rũ như thế kia ư?

Tô Nguyệt khẽ chớp mắt nói :

- Nếu vì muốn tốt cho con, tại sao Nhị nương không cho con cùng tỳ nữ đi đây đi đó để hiểu biết thêm về giang hồ. Tại sao Nhị nương lại bắt con ở trong phòng này, chẳng khác gì một kẻ tù nhân. Tại sao Nhị nương lại cho người ám toán những nữ tì trung tín của con? Hay là Nhị nương đang có âm mưu gì? Tại sao lại không cho con gặp cha con.

Bị Tô Nguyệt hỏi nhiều câu hỏi bất bí, Tàn nương cười giả lả nói :

- Cha con bị bệnh không thể gặp mặt con được.

Tô Nguyệt được nước làm tới :

- Có phải Nhị nương cũng đang giam giữ cha con không? Nhị nương hãy nói đi, có phải Nhị nương đang âm mưu hãm hại cho con hay không? Tàn nương bị dồn vào thế bí, tức mình giang tay tát vào mặt Tô Nguyệt một cái thật mạnh.

Ngân Thiết ở ngoài thấy vậy, ruột gan như bị nhào lộn trong lòng, chàng vùng người dậy tính lao vào đánh ả Tàn nương cho bỏ ghét cái tội tát người yêu của mình.

Nhưng chàng vừa nhồm lên, trong cơn tức giận, chân đạp mạnh vào mái ngói. Một miếng ngói bị lỏng ra rớt xuống lâu vang lên một tiếng cạch rồi vỡ tung. Ngân Thiết hoảng hồn chưa kịp phản ứng, đã thấy tay mình như có tay ai nắm lấy kéo đi thật nhanh, bay qua tòa lâu khác.

Tần nương nghe có tiếng động liền quay phắt ra ngoài cửa sổ mở tung ra ngó. Bà chỉ thấy một điểm sáng chớp chờn rồi biến mất.

Bà nhếch miệng cười, tự nói với mình :

- Thì ra là gã đó!

Rồi bà ta quay người vào bên trong nhìn Tô Nguyệt đang ôm cái mặt sưng vù nhìn bà ta một cách thù hận.

Tần nương lớn tiếng nói :

- Ta khuyên con đừng nên có những hành động hồ đồ. Cái đó chỉ là hình phạt nhẹ để răn dạy con. Lần sau còn tái phạm, thì không phải là một cái tát tai nữa đâu.

Sau đó Tần nương lại dịu giọng, hiền hòa như một người mẹ nói tiếp :

- Con muốn gặp cha, thì mai ta sẽ đưa con đi gặp cha con. Ta đã là vợ của chàng thì làm sao hãm hại chàng được.

Tô Nguyệt không đáp, chỉ đưa cặp mắt căm thù nhìn Tần nương.

Bà ta cũng không muốn đối đáp với đứa con chồng, quay ngoắt bỏ đi xuống lầu. Đám tỳ nữ kia thấy Tần nương đi rồi, lại xúm vào phòng vây quanh Tô Nguyệt.

Tần nương bỏ đi nhưng lại không về biệt phòng của mình. Bà tới một căn lầu lớn nhất trong Tô gia. Khẽ gõ vào cửa phòng.

Một tiếng khàn khàn vang lên :

- Ai?

Tần nương đáp :

- Thừa sự phụ, con là Lan nhi, đệ tử của người đây.

Giọng khàn khàn kia ồ lên một tiếng rồi nói :

- Vào đi!

Tần nương khẽ đẩy cửa bước vào.

Đến một căn phòng lớn, la liệt sách vở, nhiều bộ sách đã cũ rách, giấy nhàu nát, bìa giấy lốm chớm như răng cưa. Tần nương quỳ xuống trước chân một lão già râu tóc bạc trắng, râu dài tới rốn.

Tần nương thưa :

- Đệ tử diện kiến sư phụ.

Lão nhân khẽ phát tay nói :

- Lan nhi, ta đã dạy con bao nhiêu lần đừng quấy rối ta nữa.

Tần nương vẫn quỳ, cúi đầu gần như đụng sàn nhà, thưa :

- Thừa sự phụ, đệ tử vì có việc quan trọng cần bẩm báo.

Lão nhân hỏi :

- Chuyện gì?

Tần nương ngẩng đầu lên thưa :

- Thừa sự phụ, con đã bắt được con bé Tô Nguyệt mang về để không chế lão Tô Đằng Không.

Lão nhân hừ lên một tiếng nói :

- Chuyện đó cũng là quan trọng à. Ta chỉ muốn nghe khi con lấy được bí kíp kia mang tới cho ta.

Tần nương thấy sư phụ của mình tức giận, vội vàng dập đầu thưa :

- Thừa sự phụ, đó chỉ là chuyện nhỏ. Chuyện quan trọng là lúc đi bắt con bé Tô Nguyệt, con đã có giao đấu với người sử dụng cây gậy bạc.

Rồi bà kể lại tỉ mỉ cuộc chạm trán với Ngân Thiết như thế nào. Hai người đã chạm chưởng ra sao.

Quả thật cái tin này làm cho lão nhân kia định thần lắng nghe. Lão nghe xong, không còn câu gắt nữa, trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Bọn chúng lại xuất đầu lộ diện rồi ư?

Tần nương thưa :

- Dạ đúng như thế. Đệ tử dám chắc chắn cây gậy kia là Thiết bồng thật sự, không phải là đồ giả mạo. Vừa rồi hãn còn xuất hiện tại nơi đây, dò là về con nhỏ Tô Nguyệt. Đệ tử chỉ e sợ hãn phá hoại việc làm của ta.

Lão nhân nhướng mày hỏi :

- Hãn vào đây được ư?

Lão dừng lại một chút rồi hỏi tiếp :

- Ngoài hãn ra còn có ai khác nữa không? Bọn kia có đi chung với hãn không?

Tần nương liền đáp :

- Đệ tử chỉ thấy có một mình hắc. Nhưng bọn người kia chắc cũng lảng vảng gần đây thôi.
Lão nhân chợt bật cười ha hả. Lão cười xong liền gần giọng nói rít qua kẽ răng :
- Cho chúng đến. Chúng chẳng làm gì được đâu. Người cứ tiến hành công việc của người. Nếu chúng có đến phá quấy lần nữa. Ta sẽ sai Hình nhân tiêu diệt sạch bọn chúng.
Rồi lão phất tay xua đuổi, nói :
- Bây giờ người đi đi, đừng tới đây làm phiền ta nữa.
Tần nương vội vàng dập đầu thưa :
- Đệ tử xin cáo lui. Đệ tử từ nay không dám làm phiền sư phụ nữa.
Nói rồi mỹ phụ bước nhanh ra khỏi tòa lầu kia.
Tần nương đi rồi, lão già liền đưa mắt nhìn ra ngoài cửa nói :
- Người đã đến, sao còn chưa chịu lộ diện.
Bỗng có một tràng cười khanh khách vang lên, sau đó là một giọng nói trong trẻo của nữ nhân :
- Lão già hay thật. Ta phục lão luôn đó. Nhưng ta không vào đâu, hết chuyện xem rồi.
Lão nhân vừa nghe câu nói đó, liền tung mình ra cửa sổ. Nhưng lão chỉ mới bay lên mái ngói thì bỗng dừng lại, đưa cặp mắt sáng như sao ngó một vòng. Ngó xong lão lại quay vào trong phòng, đưa hai ngón tay lên miệng, huýt gió một tiếng thật cao thật dài.
Từ nơi cửa sổ xuất hiện hai bóng người đen, che kín đầu không thấy rõ dung diện.
Lão già liền trầm giọng nói :
- Có một kẻ lạ mặt ngấm ra ta trợ giúp bọn người Lục gia trang. Các người hãy truy cho ra và tiêu diệt người đó cho ta. Nếu không tìm ra hắc thì tiêu diệt hết bọn Lục gia trang, chắc chắn người đó sẽ xuất đầu lộ diện.
Hai bóng đen khẽ gật đầu rồi phóng đi như hai bóng quỷ, nháy mắt đã biến vào màn đêm.

* * * * *

Sáng hôm sau.
Tô Nguyệt ngồi trong phòng, y phục tươm tất nhưng mặt lại lộ vẻ buồn man mác. Thỉnh thoảng mắt nhướng lên ngó ra ngoài cửa phòng. Nàng đang ngồi chờ Nhị nương tới dẫn nàng đi gặp người cha ruột của mình.
Tô Nguyệt không dám chắc là người đàn bà kia giữ lời hứa hay không. Nhưng nàng vẫn chờ, nàng rất nhớ cha và cũng nhớ mẹ. Đây là một cơ hội để cho nàng gặp lại người cha đã hơn ba năm nàng chưa hề gặp mặt.
Nàng ngồi trong phòng chờ mãi, tới khi mặt trời đứng bóng thì Tần nương mới xuất hiện.
Bà ta mỉm cười đơn đả hỏi :
- Con đã sẵn sàng đi gặp cha con chưa?
Tô Nguyệt gật đầu.
Tần nương dịu dàng nắm lấy tay Tô Nguyệt bước ra ngoài.
Hai người đến một tòa lầu cao lớn nằm giữ Tô gia.
Hai người bước vào một căn phòng rộng lớn, trưng bày theo kiểu thư phòng của các nhà đại gia bấy giờ. Tường treo những bức tranh cổ có họa thơ nơi góc. Có bàn án thư, trên có mực và bút. Lắc đắc quanh phòng có trưng vài cổ vật.
Tần nương đưa mắt nhìn hai a hoàn đang đứng. Bà ra lệnh :
- Các người hãy vào trong đưa lão gia ra đây gặp tiểu thư.
Tô Nguyệt nghe vậy thoáng cau mày. Theo nàng nghĩ thì Tần nương là vợ, đáng lẽ ra theo lễ nghi bà ta phải dẫn Tô Nguyệt vào trong, hay là chính bà ta vào dẫn cha mình ra. Nhưng đằng này, bà ta chỉ đứng ở ngoài ra lệnh cho a hoàn.
Tuy Tô Nguyệt có thắc mắc, nhưng chỉ một thoáng. gương mặt nàng chợt rạng lên rực rỡ khi thấy bóng dáng của người cha đáng thương đang vịn vai hai a hoàn bước ra.
Vừa trông thấy Tô Nguyệt, ông ta chợt nổi giận vung tay xua đuổi, miệng quát vang :
- Đi, người cút đi cho khuất mắt ta. Ta không có đứa con bất hiếu như người.
Sự tình xảy ra quá đột ngột, Tô Nguyệt chỉ còn đứng sững người, hai dòng lệ tuôn trào.
Một hồi lâu nàng mới nghẹn ngào thốt lên :
- Cha, chẳng lẽ cha không nhận ra con sao?
Tô Đăng Không hừ to một tiếng :
- Ta không có đứa con bất hiếu như người? Ta cũng không có người vợ bất nghĩa như mẫu thân của người. Người đi mau. Ta không muốn nhìn người nữa.

Nói rồi ông ta lại vịn vai hai a hoàn, bắt chúng dẫn vào trong.

Tô Nguyệt nghe cha xua đuổi chỉ biết đứng khóc nức nở, miệng còn nghẹn ngào gọi :

- Cha, cha...

Nàng gọi thêm mấy tiếng nữa, rồi quì xuống nghẹn ngào trong nước mắt.

Nhưng Tô Đăng Không vẫn vờ như không nghe thấy, lão cứ vịn vai hai a hoàn đi vào trong.

Tần nương thấy vậy vội đến bên đỡ Tô Nguyệt đứng dậy. Bà ta vừa đỡ vừa an ủi :

- Ta đã nói với con rồi. Cha của con không được khỏe trong người, nhưng con cứ một mực đòi gặp ông ta, đến nỗi ra nông nỗi này đây. Tội nghiệp quá.

Tô Nguyệt đang đau lòng vì người cha chối bỏ mình, nàng chỉ biết sụt sùi khóc, mặc kệ cho Tần nương làm gì thì làm.

Tần nương đỡ nàng đứng lên rồi đưa nàng về phòng an nghỉ.

Sau khi thấy cô gái đã nhắm mắt ngủ thì bà ta rón rén trở về gian phòng của Tô Đăng Không. Lần này bà không cần kêu a hoàn dẫn ông ta ra. Bà xồng xộc bước vào bên trong, thấy Tô Đăng Không đang nằm dài trên giường.

Tần nương gần giọng nói :

- Tại sao ông lại chối bỏ con ông? Nó là giọt máu duy nhất của ông mà?

Tô Đăng Không không thèm liếc nhìn Tần nương, điềm nhiên trả lời :

- Nó là nữ nhi, mai một đi lấy chồng cũng thuộc về người ta. Ta hận mẹ nó đã bỏ ta, ta cũng hận luôn nó. Coi như ta chưa từng có một đứa con vậy. Tần nương mỉm cười độc địa :

- Ông nói thật lòng hay giả vờ đấy?

Tô Đăng Không cũng nhếch miệng cười đáp lại :

- Ta nói những gì ta muốn nói, nàng tin hay không tin tùy nàng.

Tần nương gần giọng nói :

- Ông giỏi lắm. Để xem ông còn giả đồ đến khi nào.

Nói rồi bà ta điểm một nụ cười vô cùng ác độc, nhìn Tô Đăng Không một cái, rồi bỏ đi thẳng ra ngoài.

Sau khi Tần nương đi rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình Tô Đăng Không. Bất chợt ánh mắt của lão ta lộ vẻ buồn vùi vùi, miệng khẽ than :

- Tại sao nàng lại không bảo vệ lấy nó.

Không biết ông ta nói nàng là ám chỉ ai. Chỉ biết Tô Đăng Không thở dài sườn sượt.

Huỳnh đệ nghi ngờ lẫn nhau

Ngồi trong căn phòng đơn sơ của nhà bếp, Ngân Thiết nhìn cô gái bí mật ngồi tu từng ngụm rượu ừng ực. Uống xong nàng lại bốc từng miếng thịt gà nhai nhồm nhoàm.

Lúc trước ngồi trong khu rừng vắng uống rượu ngắm trăng, cô gái bí ẩn kia chẳng khác gì một tiên nữ giáng trần. Nhưng bây giờ trước mặt Ngân Thiết nàng chẳng khác gì một hạng phẩm phu tục tử. Ăn uống không biết lễ nghi, cứ tay mà bốc. Miệng dính mỡ bóng láng, nàng lại đưa tay quẹt tới quẹt lui. Lâu lâu lại chùi bàn tay dính đầy mỡ vào áo, làm chiếc áo màu xanh bằng vải thô cũng bơ bết những vết mỡ.

Ngân Thiết đứng đó, chỉ biết tròn tròn mắt nhìn cô gái nọ. Cô ta vốn đã bí ẩn, bây giờ thì càng bí ẩn hơn.

Ăn xong, cô gái lại vỗ bụng nói :

- No rồi, ta đi ngủ, người ráng chống mắt canh chừng cho ta.

Cô gái vừa nói xong đã nằm lăn ra ghế ngủ một cách ngon lành, không cần biết nơi đây là đâu, cũng không vờn vẩn nét u sầu. Khi ngủ trên môi cô gái còn điêm một nụ cười tươi.

Ngân Thiết chỉ biết lắc đầu, đi xung quanh gian nhà bếp canh chừng xem có người tới. Nếu có thì sẽ đánh thức cô gái dậy để lánh mặt.

Nhìn cô gái ngủ, lâu lâu Ngân Thiết lại nghĩ về Tô Nguyệt. Chàng không biết Tô Nguyệt hiện giờ ra sao. Có còn bị ả kẻ mẫu hành hạ nữa không. Càng nghĩ người yêu chàng lại càng muốn bay ra ngoài, tới biệt phòng của Tô Nguyệt dắt nàng đi khỏi đây.

Lòng nghĩ sao thì chàng làm như vậy, đứng lên nhích động thân hình tính bay ra ngoài cửa sổ nhắm hướng biệt phòng của Tô Nguyệt mảy bay tới. Bỗng cô gái bí ẩn kia khẽ bảo :

- Mụ Tàn nương đó còn có lão sư phụ đáng sợ nữa, người ra đó lỡ bị người của lão già đó bắt được thì toi mạng, sẽ không còn ai tới cứu Tô Nguyệt của người đâu.

Ngân Thiết giật mình quay lại nhìn cô gái nọ, nhưng nàng vẫn nhắm tít mắt ngủ khò khò, như chưa thốt ra lời nào.

Ngân Thiết cũng giật mình khi nghe nhắc Tàn nương còn có lão sư phụ đáng sợ. Chàng không hiểu lão sư phụ kia có phải Ngô Khả Sinh hay không. Bà bà có nói võ công của những tên võ sĩ của mụ ta rất giống Ngô Khả Sinh. Mà những tên võ sĩ đó do mụ ta đào tạo.

Bây giờ Ngân Thiết nửa muốn đi cứu Tô Nguyệt, nửa muốn quay về báo cho bà bà biết. Nhưng chàng chỉ lưỡng lự mà không cất được hai chân. Hai chân của chàng hình như không còn muốn nghe lệnh từ đầu óc chàng nữa, chúng từ từ quay lại chiếc ghế gần bên cô gái, rồi toàn thân chàng ngồi phịch xuống.

Bất chợt môi cô gái đó hé mở một nụ cười, rồi lầm bầm nói :

- Như vậy mới phải chứ.

Ngân Thiết càng thấy làm lạ hơn.

Chàng chỉ biết ngồi ngó cô gái nằm ngủ. Ngó người nhắm mắt một hồi, thì chàng cũng bị lây, chính bản thân cũng muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc ngon lành như cô gái nọ.

Không biết Ngân Thiết ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê được bao lâu, khi chàng giật mình tỉnh lại thì cô gái cũng biến đi đâu mất. Trời cũng lơ mờ sáng, tiếng gà bắt đầu gáy vang trong trấn.

Ngân Thiết vội vàng đứng dậy tìm cách đào tẩu khỏi Tô gia trang.

Cũng may, nơi đây là khu nhà bếp, ít người canh gác. Chàng nhờ bóng tối còn chưa tan hết, lẩn người vào những tòa lầu trong Tô gia trang mà ra tới bên ngoài.

Chàng đi được một đoạn, chợt thấy bóng ả mỵ phụ Tàn nương thấp thoáng trước mặt. Ngân Thiết vội vàng dùng khinh thuật chập chờn như quỷ ẩn hiện, chạy theo bà ta.

Chẳng bao lâu Tàn nương vào một khu rừng kế bên Tô gia trang. Trước mặt bà một bóng người đàn ông cao lớn vận áo thô màu xám đang đứng chờ. Ngân Thiết thấy người đó vội ép mình vào một góc cây dò xem người kia là ai, và tại sao Tàn nương lại đi gặp gã.

Khi thấy Tàn nương đến gần, bất chợt người đàn ông kia ngẩng đầu lên lắng tai nghe ngóng thật lâu mới lên tiếng :

- Lão gia kêu tôi tới đây gặp Tàn nương. Không biết nương nương có điều gì chỉ dạy?

Tàn nương vội nói :

- Người có biết bọn người Lục gia trang ở đâu không?

Người đàn ông gật đầu, đáp gọn lỏn :

- Biết.

Tần nương nhướn mày một cái rồi nói :

- Vậy ngươi có thể đi giết bọn họ cho ta được không?

Người đàn ông lắc đầu.

Tần nương vội gắt lên :

- Tại sao không?

Người đàn ông kia bình thản đáp :

- Phải có lệnh của lão gia tôi mới làm chuyện đó.

Tần nương hừ lạnh một tiếng nói :

- Chuyện ta nhờ ngươi, ngươi không làm thì còn tới đây làm gì.

Người đàn ông kia vội thối lui hai bước, cúi đầu chào :

- Nếu không còn chuyện gì, tại hạ xin cáo lui.

Lời nói chưa dứt, gã đã di chuyển thân hình toan phóng đi.

Tần nương vội giơ tay kêu lại :

- Khoan đi đã.

Người đàn ông vội dừng bước :

- Tần nương còn có điều gì chỉ dạy.

- Ngươi có thể cho ta biết họ đang ở đâu không?

Người đàn ông bí ẩn kia gật đầu nói :

- Họ đang ở ngay trong Thiên Nam môn, tại nhà ông thợ rèn.

Không đợi cho Tần nương hỏi thêm. Gã đàn ông phóng người đi như bay, thân ảnh như quỷchap chò trong khu rừng.

Ngân Thiết trông thấy thân ảnh của người đàn ông bật mặt kia, buột miệng kêu lên :

- Quỷ Ảnh cước, chẳng lẽ là người của Lục gia trang sao?

Chàng toan phóng theo bóng người đó, nhưng sức nhớ lại Tần nương vẫn còn đứng đó.

Ngân Thiết không muốn để bại lộ tông tích, nên lại cố ép mình vào thân cây chờ cho Tần nương đi khỏi mới lộ ra.

Chàng phóng thẳng một mạch về nhà người thợ rèn báo cho mọi người được biết có người phản bội. Nhưng trong nhà vắng vẻ, bọn Lục gia trang không có ai, chỉ còn riêng bà lão già vợ của người thợ rèn họ Chu.

Ngân Thiết lên tiếng hỏi :

- Mọi người đã đi đâu hết rồi, thưa bà.

Lão bà đang chụm lửa nấu nước, nghe tiếng hỏi liền ngẩng đầu lên nói :

- À! Họ đi mua thêm ít dụng cụ.

Ngân Thiết hỏi thêm :

- Vậy đứa nhỏ cũng đi với họ à?

Bà lão lắc đầu nói :

- Đứa nhỏ được cái ông mặt vàng dẫn lên núi đón chút củi.

Ngân Thiết lẩm bẫm một mình :

- Tam sư huynh đi với đứa nhỏ, vậy tam sư huynh không thể nào làm kẻ phản bội. Nhị sư huynh thì trầm tĩnh căn cơ, nhưng tuyệt đối không làm chuyện tồi bại.

Nghĩ đến đây Ngân Thiết chợt cau mày, nhăn mặt nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ là đại sư huynh? Hôm bữa ta thấy đại sư huynh vào kỹ viện nô đùa với mấy ả kỹ nữ. Có khi nào đại sư huynh chán sống cái cảnh bên ba trốn chạy mà phản bội lại Lục gia trang.

Chàng tự lắc đầu không tin, nhưng rồi mặt chàng bỗng danh lại, lộ rõ một quyết định gì lớn lao lắm.

Ngân Thiết không hỏi thêm gì nữa, chàng tung mình lên núi tìm Kim Diện Nhân, vị tam sư huynh của mình. Chàng đi một hồi thì thấy một đốm lửa sáng bập bùng cháy phía xa xa, gần đỉnh núi. Ngân Thiết liền giở khinh công lao mình về ánh lửa đó.

Trước cửa một hang đá, Kim Diện Nhân đang ngồi nhìn chăm chăm vào đồng lửa. Kế bên là đứa nhỏ cũng đang nhìn trừng trừng vào ánh lửa. Nhưng cái nhìn của đứa bé là cái nhìn ngây dại của kẻ không hồn, còn cái nhìn của Kim Diện Nhân là cái nhìn chăm chú, như chìm đắm vào trong đồng lửa.

Bất chợt Kim Diện Nhân nói :

- Hãy xem đây!

Rồi chàng đưa bàn tay có một màu đỏ hồng cầm lấy một khúc cây rừng còn tươi giơ lên trước mặt đứa bé. Chẳng mấy chốc khúc cây rừng sậm lại, rồi đen sì, cuối cùng chỉ còn lại tro bụi lả tả rơi trên tay Kim Diện Nhân.

Kim Diện Nhân nhìn đứa bé đắc ý nói :

- Người thấy chưa, công lực ta gặp lửa là rất mạnh. Có thể biến tất cả mọi thứ thành tro bụi, giống như bị lửa đốt vậy.

Đứa bé vẫn nhìn vào đồng lửa trừng trừng, không có một động tác, hay thái độ gì.

Kim Diện Nhân thấy vậy thờ dài :

- Có nói nhiều với người cũng vô dụng. Ta không hiểu tại sao bà bà lại yêu thương người như thế.

Nói rồi Kim Diện Nhân dập tắt đồng lửa, cánh tay chàng lập tức không còn nét đỏ hồng nữa. Chờ cho bàn tay mình bớt nóng, Kim Diện Nhân mới bế thốc đứa nhỏ lên rồi cả hai cùng đi lượm củi về cho bà lão vợ người thợ rèn dùng.

Ngân Thiết ngồi trong bụi rậm gần đó, thấy hết mọi sự. Chàng lẩm bẩm nói :

- Tam sư huynh quả thật bận rộn với đứa nhỏ, thì làm sao mà có thể đi gặp mục Tàn nương gì đó được.

Ngân Thiết lại phóng mình xuống núi, đi tìm bà bà và mấy người kia. Đi vào trấn được một đoạn, thì gặp đoàn người của Lục gia trang và Chu Vân đang khệ nệ khiêng búa sắt đồ dùng rèn binh khí đi về.

Ngân Thiết đảo mắt nhìn quanh, chàng không thấy Hắc Diện Nhân đâu, liền lên tiếng hỏi từ đằng xa :

- Đại sư huynh đi đâu rồi?

Lục phu nhân lên tiếng :

- Hắn có chuyện phải đi vắng một chút, tý nữa hắn sẽ quay trở về.

Rồi phu nhân lại nhướn mày hỏi Ngân Thiết :

- Người có chuyện muốn kiếm hắn à?

Ngân Thiết lắc đầu, chạy lại nói nhỏ với Lục phu nhân :

- Bà bà, tốt hơn chúng ta hãy rời khỏi đây. Hành tung chúng ta bị bại lộ, không nên nán ở đây lâu hơn.

Lục phu nhân ngạc nhiên hỏi lại :

- Chúng ta mới ở đây có một đêm, tại sao họ lại biết được?

Phu nhân có vẻ không tin.

Ngân Thiết giải thích :

- Chính tôi đã nghe trộm được có người báo cho Tàn nương là mình trú ngụ ở nhà lão thợ rèn kia.

Lục phu nhân hỏi nhanh :

- Người có biết ai đã báo cho họ biết hay không?

Ngân Thiết lắc đầu, ghé miệng vào tai Lục phu nhân nói nhỏ :

- Nhưng người đó lại biết sử dụng thuật khinh công Quỷ Ảnh cước của Lục gia trang.

Lục phu nhân trở mắt ngạc nhiên :

- Người nói thật không?

Ngân Thiết gật đầu.

Bỗng có tiếng lão thợ rèn ré lên. Mọi người vội vã chạy vào nhà xem có chuyện gì xảy ra.

Trước mắt họ, lão thợ rèn Chu Vân đang quỳ khóc nức nở bên xác người vợ già nằm sóng soài trên nền đất, trong tay bà lão vẫn cầm vại nhán củi khô. Khuôn mặt già nua của bà ta đã nhăn, lúc này nhìn còn nhăn nhoe khô đét hơn, trông rất ghê tợn.

Ngân Thiết thấy vậy cau mày ngạc nhiên nói :

- Hấp lực đại pháp. Họ đã tới đây rồi.

Lục phu nhân cũng cau mày lo lắng không kém. Bà vội quay sang Thanh Diện Nhân và Khả Thanh ra lệnh cho hai người này thu dọn hành lý ra ngoài trấn ở, tránh xa chỗ đông người càng xa càng tốt. Bởi vì Lục phu nhân sợ liên lụy tới những người dân lương thiện trong Thiên Nam môn.

Họ để mặc ông già thợ rèn Chu Vân khóc tức tưởi bên xác vợ, bọn người Lục gia trang kéo nhau lên ngọn núi ngoài Thiên Nam môn.

Lục phu nhân không quên sai Ngân Thiết đi báo cho Kim Diện Nhân và Hắc Diện Nhân biết nơi trú ngụ của bọn họ để hai người có thể tìm đến. Ngân Thiết đi một hồi thì gặp Kim Diện Nhân một tay đang bồng đứa nhỏ, một tay ôm bó củi. Chàng lập tức nhắn tin cho tam sư huynh của mình biết. Kim Diện Nhân liền đổi hướng đi, tìm đến hang núi, nơi Lục phu nhân và Thanh Diện Nhân đang chờ.

Đến khi Ngân Thiết đi tìm Hắc Diện Nhân, chàng chạy khắp trấn vẫn chưa tìm ra, đến khi chạy tới cuối trấn thì phát hiện bóng dáng của Hắc Diện Nhân khuất sau cánh cửa sắt dẫn vào Tô gia trang.

Nhìn thấy thể Ngân Thiết chột nổi giận bùng bùng, chàng nắm chặt hai hai tay, nét mặt lộ rõ sát khí đằng đằng. Bao nhiêu nghi ngờ trong lòng chàng đã thành sự thật, đại sư huynh của chàng, một Hắc Diện Nhận chí khí hơn người đã can tâm luôn cúi, bán đứng người thân cho kẻ thù để được một chút vinh lợi. Bất giác Ngân Thiết hét vang một tiếng, rồi bay mình phóng đi như một vệt khói.

* * * * *

Chàng lại bay lên núi, đứng giữa cánh rừng vùng gậy bạc phang tới đập lui, làm cho cây cối ở một khoảng rừng bị đập nát, chỉ còn trơ gốc cây.

Múa đập chiếc gậy một hồi như nhả hết cơn giận dữ, Ngân Thiết mới lúi lủi trở về hang động hồi họp với đồng bọn.

Ngồi trước đồng lửa do Kim Diện Nhân đốt lên cho ấm, chàng không nói một lời nào.

Đứa nhỏ cũng đưa mắt nhìn chàng không chớp.

Một hồi lâu Ngân Thiết lên tiếng hỏi Lục phu nhân :

- Bà bà, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Lục phu nhân thở dài một tiếng ai oán rồi nói :

- Mình chưa theo dõi được người ta, mà kẻ thù đã đến trước một bước. Ta thật không biết phải làm sao bây giờ.

Ngân Thiết trầm giọng nói :

- Mình biết được thân thế của người ta rồi.

Lục phu nhân cau mày hỏi :

- Người biết thân thế của Tần nương à?

Ngân Thiết gật đầu.

Bầu không khí trong hang động trở nên căng thẳng hơn, Thanh Diện Nhân và Kim Diện Nhân có vẻ như đang chồm tới để nghe rõ Ngân Thiết nói gì. Ngân Thiết im lặng hồi lâu mới đáp :

- Tần nương chính là nữ đệ tử của Ngô Khả Sinh.

Thanh Diện Nhân hỏi gấp :

- Làm sao ngươi lại biết được điều này?

Ngân Thiết đưa cặp mắt buồn rười rượi ngó Thanh Diện Nhân rồi từ tốn đáp :

- Là do một người nói cho tôi biết.

- Người đó là ai?

Ngân Thiết lắc đầu :

- Tôi không biết họ tên, chỉ biết cô ta có võ công siêu phàm, có thể nói ngang ngửa với Ngô Khả Sinh.

Thanh Diện Nhân chột cau mày, ngạc nhiên :

- Một cô gái à?

Ngân Thiết gật đầu :

- Một cô gái rất trẻ, nhưng tính tình lại giống như trẻ nít. Tôi đã gặp cô ta một lần ở cánh rừng gần trấn Sơn Đông. Tối qua, trong lúc xâm nhập Tô gia trang, tôi có gặp cô ta, và cô ta nói cho tôi biết điều đó.

Lục phu nhân lại hỏi :

- Thực sự ngươi không biết thân thế xuất xứ của cô gái đó à?

Ngân Thiết lắc đầu :

- Tôi chỉ biết khinh công của cô ta cao siêu đến độ thoát biến, tuyệt nhiên không thấy thân ảnh, và giọng nói cô ta như phát ra từ bốn phương tám hướng, khó mà định được xuất phát từ đâu.

Lục phu nhân nghe vậy trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Khinh công và âm thanh vang khắp phương chỉ là trò chơi trẻ nít, dùng để chạy trốn là cùng, chưa hẳn người đó có được một công phu cao siêu, có thể đánh bại được ai.

Lời nói của Lục phu nhân vừa dứt, tức thì một giọng nói trong trẻo vang lên từ bốn phương tám hướng :

- Lão bà có muốn thử không?

Lục phu nhân giật mình, đảo mắt nhìn quanh, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng ai cả.

Bà ta lại đưa mắt nhìn chằm chằm ra cửa hang động chờ đợi. Nhưng ngoài một làn sương mù trắng mỏng lượn lờ bốc lên thì không có ai cả. Tất cả mọi người lại căng thẳng chờ đợi.

Một hồi lâu tiếng trong trẻo đó lại vang lên :

- Tại sao lão bà lại không trả lời? Câu hỏi của ta đâu phải khó trả lời đâu? Chỉ việc trả lời có hay không là được rồi?

Lục phu nhân hít một chân khí vào người tỉnh mở miệng trả lời, bỗng Thanh Diện Nhân đứng phắt dậy nói :

- Ta muốn thử, cô nương có đồng ý không?

Tiếng nói trong trẻo lại vang lên :

- Ai thử cũng được. Phía tây ngọn núi này có một dòng suối, chúng ta hãy tới đó tỉ thí võ công.

Thanh Diện Nhân bất giác giật mình, chàng không ngờ cô gái đó lại biết được chàng luyện hấp công với nước, nếu gần nước thì công lực sẽ tăng lên rất nhiều. Mà nếu đã biết trước như vậy tại sao nàng lại không sợ, lại còn bảo đến gần nước tỷ đấu.

Không những Thanh Diện Nhân giật mình kinh sợ mà mọi người trong hang động cũng đều giật mình.

Họ theo lời cô gái đi về phía tây ngọn núi, quả thật thấy có một dòng không nhỏ lớn nhưng lại sâu, nước lặng lẽ chảy có vẻ rất hiền dịu.

Một cô gái mặt áo hồng, cột hai búi tóc như tiên đồng ngọc nữ khoan thai đứng chờ.

Vừa thấy mọi người tới nơi, cô gái liền lên tiếng hỏi :

- Nhiều đây nước chắc đủ cho người dùng chứ?

Thanh Diện Nhân gật đầu, trụ thân đứng vững như thạch.

Cô gái vẫn chấp tay sau lưng mỉm cười nhờn nhơ, không một chút lo âu gì cả.

Nhìn dáng điệu của cô gái lúc này, Ngân Thiết cảm thấy lạ lùng biết bao. Chỉ tới hôm qua, cô ta ăn uống như kẻ phạm phụ tặc tử của trần tục, bây giờ cô ta lại khoan thai, thanh nhã như người từ cõi tiên xuống, kẻ trần không thể so sánh nổi.

Cô gái nhìn Thanh Diện Nhân mỉm cười nói :

- Khi nào người sẵn sàng cứ việc ra tay, không cần nói trước.

Nói rồi cô gái lại quay mặt đi chỗ khác, không thêm chú ý gì đến Thanh Diện Nhân.

Thanh Diện Nhân thấy vậy cũng lấy làm ngạc nhiên, tuy đã sẵn sàng nhưng không dám ra tay, vì chàng vốn là một người quân tử, ngay thẳng biết tôn trọng kẻ khác dù đó là kẻ địch của mình. Chàng chẳng muốn động thủ trong lúc đối phương lơ là, không đề ý.

Đợi một lúc lâu, thấy Thanh Diện Nhân không chịu ra tay, cô gái vội quay lại nói :

- Sao còn chưa ra tay? Người cứ tự nhiên đừng ngại gì cả.

Thanh Diện Nhân nghe vậy gật đầu một cái, vung hai tay lên, tức thì dòng suối đang hiền hòa trở nên giận dữ cuộn cuộn ào ạt ập tới cô gái đang đứng thanh thản kia. Nhưng lạ thay cột nước chưa tới thì cô ta đã biến đi đâu mất. Sự biến mất cũng như sự xuất hiện của cô gái đều lạ lùng, nhanh không thể tả.

Mọi người còn đang đứng ngơ ra, thì một giọng cười nói trong trẻo trên cao nói :

- Ta ở trên đây nè.

Thanh Diện Nhân ngó lên thấy cô gái đang lơ lửng trên không, liền điều khiển cột nước bắn lên cao, cuộn cuộn đập vào cô gái. Nhưng lạ thay cột nước đi được nửa chừng lại không nghe theo lời Thanh Diện Nhân. Thậm chí tay của Thanh Diện Nhân còn không nghe theo lời của chàng mà di chuyển theo chiều cô gái di chuyển.

Cột nước không có sự điều khiển tức thì rớt xuống “ùm” một tiếng vang dội cả ngọn núi. Mọi người đứng quanh đó đều bị sóng nước tạt giăng ra xa mấy trượng.

Lão bà trong lúc nguy cấp không kịp ôm lấy Tiểu Kê. Bà ta chỉ biết thâm than khổ.

Một lúc sau khi nước đã lắng dịu, trôi trở lại dòng suối, ai ai cũng bị ướt từ đầu tới chân như chuột, chỉ riêng cô gái là còn khô ráo vì cô ta ở trên cao.

Cô gái liền bật tiếng cười khanh khách, cất tiếng hỏi :

- Người chịu thua chưa?

Thanh Diện Nhân xị mặt nói :

- Ta còn không điều khiển nổi chính ta thì làm sao thắng cô được.

Thiếu nữ cười tủm tỉm không trả lời Thanh Diện Nhân, quay sang chỉ đứa nhỏ mình mảy ướt nhẹp, ngồi kiết đờ như đang nhập định. Nàng nói :

- Thằng nhỏ giỏi.

Mọi người nhìn đứa bé trợn mắt ngạc nhiên, không biết cô ta muốn nói nó giỏi cái gì.

Còn Lục phu nhân khi thấy Tiểu Kê không bị nguy hiểm gì thì mừng rỡ chạy lại bế nó, đặt lên một chỗ cao ráo ngồi.

Ngân Thiết là người gặp gỡ cô gái nhiều nhất, nhưng không lần nào chàng kịp hỏi danh tánh. Lần này chàng không chịu bỏ lỡ cơ hội, bèn lên tiếng hỏi :

- Xin cô nương cho biết quý danh tánh?

Cô gái lại cười hì hì nói :

- Ta họ Bạch tên Tiểu Kha.

Lục phu nhân lẩm nhẩm cái họ Bạch vài lần, cố lục trong trí nhớ xem những cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm có ai họ Bạch hay không. Nhưng bà vẫn không thể nào tìm được. Cái họ Bạch có vẻ xa vời, lạ lẫm đối với bà.

Thanh Diện Nhân đoán được ý nghĩ của Lục phu nhân, chàng vội hỏi thay bà ta :

- Chẳng hay Bạch cô nương thuộc bang phái nào.

Thiếu nữ mỉm cười lắc đầu đáp gọn :

- Ta không biết.

Lục phu nhân tiếp theo :

- Với công phu cao siêu của cô nương ắt hẳn sư phụ không phải là kẻ tầm thường. Xin cho biết quý danh của sư phụ, hay người dạy dỗ cô nương?

Bạch Tiểu Kha vẫn lắc đầu nói :

- Ta không biết.

Rồi nàng lại mỉm cười nói :

- Ta chỉ biết gọi người đó là sư phụ, còn tên thì ta không biết. Trước khi vào Trung Nguyên, sư phụ ta có dặn phải tìm cho ra con người đã năm lần bảy lượt đến ám toán người.

Lục phu nhân vội hỏi :

- Có phải kẻ đó là Ngô Khả Sinh?

Bạch Tiểu Kha mỉm cười gật đầu nhưng không đáp.

Ngân Thiệt nói :

- Có lẽ Bạch cô nương đã tìm ra được lão ta hiện đang ở đâu? Chúng tôi cũng là những người có oán thù với lão ta. Nếu được cô nương giúp đỡ thì hơn năm trăm mạng người của Lục gia trang nơi suối vàng cũng được mỉm cười.

Bạch Tiểu Kha trầm ngâm một lúc, rồi đưa tay chỉ về hướng Tô gia trang nói :

- Lão ta hiện đang ở đó. Còn việc giúp đỡ các người thì ta thực sự không phải là đối thủ của lão.

Ngưng một hồi, Bạch Tiểu Kha lại nói tiếp :

- Nhưng các người lại có thể.

Không đợi cho mọi người có mặt nơi đó kịp kinh ngạc, Bạch Tiểu Kha mỉm cười nhìn vào Thanh Diện Nhân hỏi :

- Người có biết tại sao ta làm cho người không thể cử động theo ý mình được không?

Thanh Diện Nhân chỉ biết lắc đầu, không đáp.

Bạch Tiểu Kha đứng khoan thai bên bờ suối giảng giải :

- Tại vì cái tâm của người dựa vào sức mạnh bên ngoài quá nhiều, không sử dụng hết sự linh diệu ở bên trong. Người nghĩ rằng nếu người điều khiển được cột nước thì có thể đánh bại ta. Nhưng ta lại nghĩ khác, ta nghĩ rằng nếu ta có thể điều khiển cái tâm của người, làm cho người nghĩ sai lệch đi một chút, đó là người không thể điều khiển được cột nước, thì tất cả sức mạnh mà người hấp thụ từ nước sẽ tiêu tan hết. Và người đã làm, người hấp thụ sinh khí của nước, thì tự nhiên sinh khí đó ở trong người, chứ không thể nào ở nơi cột nước được.

Bạch Tiểu Kha nhìn Thanh Diện Nhân một hồi lâu rồi nói :

- Nước tuy hiền hòa nhưng rất mạnh, nước có thể đưa thuyền đi mà cũng có thể đánh chìm thuyền, nước có thể thấm qua những khe hở nhỏ nhất dù rỉ rả nhưng vẫn thấm qua được, nước ào ào có thể quật ngã cây to lớn, có thể phá sập thành lũy vững chắc nhất. Nói chung nước rất mạnh, nếu người sử dụng được sức mạnh của nước, người có thể là một con người vô địch thiên hạ.

Bất chợt Bạch Tiểu Kha liếc nhìn Kim Diện Nhân một cái, nói một câu cộc lốc :

- Lửa đã hại Lục gia trang.

Không biết nàng nói câu đó có ẩn ý gì, nhưng cả ba người Thanh Diện Nhân, Kim Diện Nhân và cả Lục phu nhân cũng không hiểu nàng nói gì. Nàng nói về nước thì phân tích kỹ càng giữa cái hại và cái lợi. Nhưng nói về lửa thì nàng chỉ nhắc tới vụ hỏa hoạn tiêu diệt Lục gia trang năm xưa. Trong khi mọi người còn đang đứng ngơ ra, Bạch Tiểu Kha mỉm cười thật tươi, nói thêm một câu :

- Nhưng hỏa khắc thủy. Nước có thể dập tắt lửa.

Riêng Ngân Thiệt thì cứ đứng ngẩn người, ngó Bạch Tiểu Kha trừng trừng chẳng khác gì Tiểu Kê. Chàng không phải ngắm sắc đẹp của Bạch Tiểu Kha mà chàng đang suy ngẫm đến những lời nói của nàng về tâm linh, và không để ý nghe về thủy hỏa.

Chàng đã gặp Bạch Tiểu Kha mấy lần, nhưng lần nào chàng cũng để ý thấy cô gái đó cười đùa giòn cọt như trẻ nít. Thậm chí cái trò đùa chọc làm người tức khí vốn là sở trường của chàng cũng bị nàng hót tay

trên. Cái nụ cười kia, cái thái độ thanh thoi không lo âu kia làm cho Ngân Thiết chợt hiểu ra rằng, cô gái họ Bạch có một niềm tự tin rất cao. Cô ta tin vào mình sẽ thắng, nên cô ta thắng. Nhưng tại sao cô ta lại thường theo dõi người khác trước khi hành sự, cũng bởi vì một câu “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”. Cô gái dùng thuật khinh công siêu tuyệt của mình, dùng cái trò truyền âm thanh khắp bốn phương tám hướng để thăm dò đối phương trước khi ra tay.

Nếu luận về võ công sức lực thực thụ thì cô ta có lẽ không thắng nổi Ngô Kha Sinh. Cô đã dò thám biết trước lão ta có thể sai khiến Hình nhân sử dụng chiêu Hấp lực đại pháp. Một người không hồn không tâm như Hình nhân thì làm sao cô ta có thể điều khiển nổi. Nhưng đối với năm người trong Lục gia trang thì lại khác, nếu họ biết giữ vững tâm can của mình, biết tự tin vào bản thân, cộng với công phu đã luyện tập hơn hai chục năm nay, họ có nhiều cơ hội để thắng hơn là cô gái họ Bạch kia.

Nghĩ tới đó, Ngân Thiết chợt hét lên vui mừng, toan nhào tới ôm chầm lấy Bạch Tiểu Kha. Nhưng cô gái lại né mình ra xa, cười cười nói :

- Người còn nhớ cái câu “nam nữ thọ thọ bất thân” không?

Ngân Thiết nghe vậy then cả người, cúi đầu nói :

- Đa tạ cô nương đã chỉ dạy.

Bạch Tiểu Kha mỉm cười nói :

- Không có gì, người hiểu được là tốt. Ở đây không còn gì vui nữa. Ta đi đây.

Lời nói của nàng còn chưa dứt, thân ảnh đã tan biến mất như làn sương mờ gặp ánh nắng chiếu rọi.

Thanh Diện Nhân, Kim Diện Nhân lẫn Lục phu nhân đưa mắt nhìn Ngân Thiết chờ chàng giải thích những gì đã hiểu từ câu nói của Bạch Tiểu Kha.

Ngân Thiết chỉ đáp một câu gọn lỏn :

- Chúng ta phải tin vào bản thân mình thì mới thành công được.

Ba người bọn họ cũng không hiểu hỏi lại :

- Làm sao chúng ta tìm được niềm tin ở bản thân chứ.

Ngân Thiết mỉm cười đáp :

- Nó đã có sẵn trong tâm, cần gì phải đi tìm, chỉ việc sử dụng nó.

Chàng lại rút gậy bạc vung lên mút tít, đường gậy của chàng dù giữa ban ngày vẫn sáng loé lên, rực rỡ hơn, là những người đứng xung quanh vội che mắt lại, cản bớt ánh sáng từ cây gậy bạc phát ra.

Ngân Thiết nói to vang vọng cả núi rừng :

- Có lòng tin thì tất thắng.

Hồi 6

Ngô Khả Sinh xuất hiện

Chàng vừa hét xong, thì một tràng vỗ tay lớp lớp vang lên :

- Người nói hay lắm. Có lòng tin thì tất thắng.

Cả năm người Lục gia trang và Khả Thanh đồng quay lại. Họ chợt giật bắn người, vì trước mặt họ không ai khác hơn là Ngô Khả Sinh và Tần nương.

Thanh Diện Nhân cau mày lắm bầm nói :

- Chúng ta mới tới đây chẳng được bao lâu, làm sao lão biết được?

Lão già họ Ngô vuốt chòm râu bạc, cười khả khả, nhìn Lục phu nhân hỏi :

- Lục phu nhân, lâu ngày không gặp, phu nhân vẫn khỏe chứ.

Lục phu nhân quát lên :

- Cậu tặc, ngươi không xứng đáng kêu ta bằng ba chữ Lục phu nhân.

Ngô Khả Sinh vẫn cười khả khả nói :

- Tuy ta là viên Tổng quản cũ của Lục gia trang, nhưng hiện nay thì đã khác. Tại sao lại không gọi được ba chữ “Lục phu nhân” chứ.

Lục phu nhân gằn giọng :

- Hiện nay với xưa kia có gì là khác. Ngươi vẫn là một tên cầu tặc, xưa thế nào thì nay vẫn vậy.

Ngô Khả Sinh sa sầm nét mặt, cũng gằn giọng nói lại :

- Bà đừng phách lối, ta nề bà là chủ nhân của ta khi xưa mới khách sáo như vậy.

Lục phu nhân hừ lạnh một tiếng rồi trầm giọng đáp :

- Ta không cần ngươi khách sáo. Đã là cầu tặc, giết người không gớm tay, thì vẫn là cầu tặc dù bề ngoài có thay đổi.

Ngô Khả Sinh nạt ngang :

- Đủ rồi. Phu nhân có biết rõ ràng câu chuyện đó ra sao không?

Lục phu nhân rít lên the thé :

- Ta chỉ biết ngươi chính là hung thủ sát hại hơn năm trăm mạng Lục gia trang.

Ngô Khả Sinh cười ha hả đáp :

- Không sai. Ta chính là hung thủ nhưng lúc đó ta chỉ là một tên Tổng quản mà thôi.

Lục phu nhân lại gằn giọng hỏi lại :

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

- Ta nói gì ắt phu nhân đã hiểu.

Lục phu nhân không thêm nhiều lời đối đáp với kẻ thù nữa, bà ta vung thiết trượng đập thẳng vào Ngô Khả Sinh. Vừa vung vừa hét :

- Ta phải lấy mạng ngươi để trả thù cho hơn năm trăm oan hồn của Lục gia trang.

Chỉ nghe tiếng Ngô Khả Sinh cười khả khả, Lục phu nhân cảm thấy đầu trượng của mình đánh vào khoảng không.

Thì ra lão ta đã lách mình bật người ra sau, rồi bay bổng lên không tránh né.

Lục phu nhân cũng tung mình lên cao, quát ngang thiết trượng vào mình lão Tổng quản họ Ngô một cái.

Thanh Diện Nhân ở dưới đây cũng vung chưởng đánh lên trợ giúp cho Lục phu nhân. Tiếp theo làn chưởng của chàng là một vòi nước mạnh như mảnh long cuộn cuộn bắn thẳng vào người Ngô Khả Sinh.

Lão Tổng quản búng người đập lên vòi nước, hai tay vung chưởng đánh vào thượng đẳng của Lục phu nhân.

Như đoán trước được chiêu thức đó của Ngô Khả Sinh, Lục phu nhân lách người tránh né rồi xoay trượng tấn công tiếp tục.

Bên dưới ba bốn bóng đen cũng từ từ xuất hiện, bao vây Ngân Thiết và Kim Diện Nhân vào một chỗ.

Ngân Thiết mới được nghe Bạch Tiểu Kha giảng giải về lòng tự tin, dựa vào sự linh diệu của cái tâm, phối hợp với sức mạnh sẵn có của mình thì ắt sẽ có cơ hội thắng được, chàng múa tít gậy bạc cứ nhắm cái lỗ mặt không rõ hình dạng của Hình nhân đánh tới. Ánh gậy bạc nhấp nháy chói lòa, người bình thường không chút võ công ắt hẳn bị mù bởi ánh sáng đó.

Kim Diện Nhân cũng rút ngọn roi đồng, vận nội công cho đến khi một màu đỏ rực phát ra từ ngọn roi, chàng mới vung lên tấn công vù vù vào bóng Hình nhân.

Ngọn roi của Kim Diện Nhân quất trúng nơi nào tức thì một tiếng “xèo” vang lên, tiếp theo là khói trắng bốc lên bởi chỗ đó vừa bị ngọn roi lửa đốt cháy.

Hai người đánh nhau với Hình nhân hơn một trăm chiêu, bỗng Ngân Thiết thấy cái mũ trùm đầu của vài tên Hình nhân cứ quay về phía Tiểu Kê và Khả Thanh. Bất giác chàng nhớ lại trận đánh năm năm về trước. Khi đó chàng phải múa gậy bảo vệ đám dân hèn. Trong lúc Hắc Diện Nhân và Kim Diện Nhân đang quyết đấu cực lực với một Hình nhân, thì bỗng nhiên Hình nhân tung chưởng về phía đám dân hèn buộc chàng rơi gậy, té xuống đất, huyết mạch như muốn chạy ngược. Tuy chàng không hề hấn gì, nhưng đám dân đen lại bị hút hết sinh lực.

Nhớ lại lúc đó, Ngân Thiết chợt hiểu ra bọn Hình nhân cũng luyện công giống như ba vị sư huynh của chàng, chỉ có điều khác là chúng lại dùng sinh lực của người chứ không phải của những vật thể khác như nước, lửa hoặc đất.

Những tại sao chúng chỉ hấp được lực của những kẻ yếu, chứ những người võ công cao như chàng thì chúng lại không rút được sinh lực ra? Có lẽ chúng chưa đạt tới khả năng đó? Hay là ánh sáng từ cây gậy của chàng phát ra làm kém đi hiệu lực của chúng? Hay là cả hai? Dù thế nào đi nữa, Lục phu nhân để cho chàng tập luyện thứ võ công với gậy bạc chắc chắn là phải có nguyên do mục đích.

Bọn Hình nhân càng đánh càng bị đuổi sức nên gấp ghé dòm ngó Tiểu Kê và Khả Thanh.

Ngân Thiết mỉm cười, khi chàng nghĩ tới sinh lực của hai người đó quá ít, một người chỉ là đứa con nít còn người kia là nữ nhân với chút ít võ công, chắc hẳn không giúp gì được bọn chúng.

Tuy chàng nghĩ như vậy, nhưng vẫn không muốn cho bọn Hình nhân hút lấy sinh khí của hai người trong bọn mình. Ngân Thiết càng cố múa mạnh tay gậy tấn công, không cho bọn Hình nhân kịp trở tay giờ ngón Hấp lực thần công.

Ngô Khả Sinh đang đánh nhau với Lục phu nhân, đảo mắt ngó thấy bốn năm Hình nhân của mình không làm gì được hai chàng thanh niên trẻ, chợt lão cười lớn nói :

- Dừng tay!

Lục phu nhân nhếch mép cười hỏi lại :

- Người sợ rồi hả?

Ngô Khả Sinh cũng cười mỉm lại đáp trả :

- Ta không sợ ai hết. Ta chỉ muốn cho các người một con đường sống. Nếu các người cứ ép mãi, buộc ta ra tay sát sinh, tới lúc đó thì đừng trách ta độc ác.

Lục phu nhân chợt cười lên một tràng ha hả :

- Người nói dễ nghe. Người là kẻ có tội, ta không tha cho người thì thôi, chứ đời nào lại đợi người tha cho ta.

Ngô Khả Sinh nghe vậy chợt nhếch mép lộ vẻ độc ác, hét to :

- Hoàng Bá hãy giết tên múa gậy đáng ghét kia cho ta.

Hoàng Bá là tên của Kim Diện Nhân.

Vừa nghe Ngô Khả Sinh nói vậy, Lục phu nhân nhảy ra khỏi vòng chiến, quay đầu nhìn thì quả nhiên thấy Kim Diện Nhân vung tay múa ngọn roi lửa tấn công Ngân Thiết dữ dội.

Mất thấy người mình đánh người mình, tai thì nghe tràng cười ha hả đắc ý của Ngô Khả Sinh, Lục phu nhân vội hét lên :

- Kim Diện Nhân, dừng tay. Người còn là người nữa hay không, tại sao lại muốn giết hại đồng môn của mình.

Ngân Thiết bất chợt bị Kim Diện Nhân tấn công thì cũng ngạc nhiên không kém. Chàng đã nghĩ ngờ có người trong bọn phản bội, thông đồng với kẻ thù để giết hại đồng bọn. Nhưng chàng lại nghi lầm người. Chàng đã nghi lầm vị đại sư huynh Hắc Diện Nhân, chứ đâu có ngờ Kim Diện Nhân là con người phản trắc đó. Chính hắn mới là người nói chuyện với Tần nương. Chính hắn là người đốt lửa báo hiệu cho Ngô Khả Sinh sự có mặt của bọn Lục gia trang trên núi này.

Trong khoảnh khắc, bao nhiêu cơn bức tức từ trước lập tức trào dâng. Tất cả uất khí trong người Ngân Thiết đã chuyển sang hai bàn tay, khiến cây gậy bạc của múa tít không còn thấy hình dáng cây gậy nữa, mà chỉ còn gậy khí ngăn cản roi lửa và quần lầy Kim Diện Nhân tấn công ngược lại.

Thanh Diện Nhân lúc này cũng đã hiểu ra người nào đã báo hiệu cho Ngô Khả Sinh chỗ ẩn núp của họ.

Đánh nhau một lúc với Ngân Thiết mà không thủ thắng được, lại nghe tiếng hét the thé của Lục phu nhân, Kim Diện Nhân liền vội nhảy ra khỏi vòng chiến, đứng bên phía bọn Ngô Khả Sinh.

Lục phu nhân thấy vậy tức muốn trào máu, cổ họng như bị nghẹn lại. Một hồi sau bà mới lên tiếng :

- Kim Diện Nhân, tại sao ngươi lại làm như thế. Chúng ta có làm lỗi gì với ngươi?

Kim Diện Nhân lắc đầu :

- Bà bà không có gì làm lỗi với Kim Diện Nhân này? Nhưng sự thực trong cuộc hỏa hoạn năm xưa, Kim Diện Nhân không mất mát gì hết bởi vì ta là kẻ mồ côi, không còn cha mẹ quyền thuộc gì cả, chỉ là vô tình theo đám trẻ vào rừng nên thoát được nạn lửa. Rồi cũng vì vô tình theo bà bà trả thù cho Lục gia trang. Đã hơn hai chục năm Kim Diện Nhân này chán ngấy cái cảnh sống mà phải lẩn trốn, lo sợ như chuột.

Ngân Thiết không còn muốn nghe lời phân trần của Kim Diện Nhân bèn nạt ngang :

- Ngươi vì một chút lợi danh mà dám bán rẻ bạn bè đồng môn, chẳng khác gì loài cẩu tặc. Thiệt phí công ta đã tôn trọng kêu gọi ngươi là sư huynh.

Bị sư đệ chửi mắng, gọi mình là cẩu tặc, Kim Diện Nhân tức khí hét lên :

- Ngươi đừng có lớn lối. Nếu không phải vì ngươi mê gái gây ra chuyện, thì đâu có ngày hôm nay. Năm năm nay chúng ta được sống yên ổn là do ta cầu khẩn với Ngô tổng quản. Ngươi không biết ơn còn lớn lối mặt thị.

Ngân Thiết phun một bãi nước bọt trước mặt Kim Diện Nhân, hét :

- Ta không thèm cái ơn thối tha của ngươi. Ta thà chết quân tử còn hơn sống làm tiểu nhân bỉ ổi như thế.

Kim Diện Nhân thấy thái độ của Ngân Thiết thì biết dù có nói bao nhiêu lời, chàng cũng không nghe.

Kim Diện Nhân Hoàng Bá liền nhếch mép cười, lúc này mới thấy gã có một khuôn mặt gian trá. Gã trầm giọng xuống gần từng tiếng kể ra :

- Thật ra, kẻ hồ đồ như ngươi cũng thông minh lắm, đoán biết có người trong cuộc phản bội. Nhưng ngươi đâu có ngờ người đã bị ta lừa gạt. Những gì ngươi thấy trong tòa kỹ viện đều do ta ép đại sư huynh vào trong đó. Rồi ngươi theo Tần nương, ngươi nghi ngờ đại sư huynh, nhưng ngươi cũng đâu có ngờ chính ta là người nói chuyện với Tần nương. Ta đã bỏ thẳng vô dụng Tiểu Kê ở trên núi một mình mà đi gặp bà ta. Thằng vô dụng đó chỉ biết ngó trừng trừng vào khoảng không chứ đâu biết nói ra những việc làm sai trái của ta.

Ngân Thiết không chen vào, những điều này chàng đã suy đoán ra rồi.

Kim Diện Nhân ngửa mặt cười một tràng thật dài. Cười xong hắn nói tiếp :

- Ta tưởng cầu xin cho các ngươi những năm tháng sống yên ổn, các ngươi sẽ cảm ơn ta, quên đi thù xưa. Nhưng các ngươi chỉ là những kẻ cứng đầu, ôm lấy một oán thù không thể nào trả được. Cũng bởi vì không khuyên được các ngươi nên ta mới phải bày ra gian kế, cho các ngươi chết hết là xong chuyện.

Rồi hắn chỉ vào bọn người Lục gia trang nói :

- Tất cả cũng tại vì các ngươi, chớ trách chi ai.

Ngân Thiết không thấy Kim Diện Nhân nhắc đến chuyện vị đại sư huynh Hắc Diện Nhân của mình vào Tô gia trang lúc này. Chàng có vẻ ngờ ngợ hình như kẻ phản bội kia không biết về chuyện này. Như vậy vị đại sư huynh biết được chuyện gì nên tìm cách vào đó.

Tuy trong đầu nhiều đa nghi, bề ngoài Ngân Thiết miệng phun bọt phì phì, đưa tay phủi như phủi bụi :

- Lời nói của ngươi thối lắm, không nghe được. Có giỏi thì quyết đấu với ta một phen.

Ngô Khả Sinh lúc này cũng ôn tồn lên tiếng :

- Lục phu nhân, ta cũng khuyên phu nhân đừng nên ôm cái oán thù này làm chi. Chúng ta hãy sống vui vẻ những ngày tháng còn lại.

Lục phu nhân gần giọng nói từng lời :

- Mối thù giết chồng bắt con làm sao ta bỏ qua được.

Ngân Thiết và Thanh Diện Nhân đồng thời quay mặt ngó nhau. Hai người chỉ nghe về chuyện giết chồng, còn chuyện bắt con thì chưa bao giờ được nghe Lục phu nhân kể lại.

Ngô Khả Sinh cười ha hả nói :

- Phải, ta bắt con của Lục trang chủ cũng vì muốn cứu cho dòng máu họ Lục khỏi tuyệt tự.

Lục phu nhân hừ một tiếng thật lớn, quát hỏi :

- Con ta hiện giờ đang ở đâu? Ngươi đã làm gì con ta?

Ngô Khả Sinh mỉm cười nói :

- Ta không biết Lục Băng Tâm hiện giờ ở đâu, nhưng nàng đã lấy chồng sinh và sinh được một đứa con. Ta biết con nàng hiện đang ở đâu.

Lục phu nhân hét lớn :

- Hãy nói mau! Cháu ngoại của ta hiện giờ ở đâu?

Ngô Khả Sinh mỉm cười, vuốt chòm râu bạc, từ tốn nói :

- Nếu Lục phu nhân quên đi thù cũ, bỏ qua chuyện này, chung sống vui vẻ thì ta sẽ nói cho phu nhân cháu ngoại ở đâu? Nói rồi lão ta đánh mặt lại, trầm giọng, gằn từng tiếng :

- Đừng có ương bướng nữa, phu nhân đánh không lại ta đâu.

Nghe vậy Lục phu nhân càng nổi đóa, bà ta vung thiết trượng đánh tới, không thềm nói thêm một tiếng nào.

Thấy Lục phu nhân ra chiêu, tức thì Ngân Thiết nhào lên tấn công Kim Diện Nhân mãnh liệt.

Thanh Diện Nhân cũng vận dùng dòng nước suối kể bên tấn công vào ba tên Hình nhân và Tần nương.

Sức nước cuộn cuộn, mạnh khôn xiết, tấn công ba Hình nhân và một người mà vẫn không phân thắng bại.

Ngô Khả Sinh thấy Lục phu nhân quyết chiến chứ không muốn hòa, lão hừ một tiếng, lạnh nhạt nói :

- Ta vì chuyện xưa, nhường nhịn phu nhân quá nhiều rồi. Chớ trách ta độc ác.

Tức thì hai con mắt của lão chợt sáng lên trắng dã, thân hình bay bổng. Mây đen từ đâu kéo tới giăng đầy trời. Trên đám mây đen đó cứ xẹt lên những đường sáng ngoằn ngoèo tợ chớp giật.

Ngô Khả Sinh hét lên :

- Bà già ương ngạnh kia, ta cho bà ném thử mùi Thiên Lôi thần công của ta.

Tức thì sấm nổ đùng đùng muốn rung chuyển cả mặt đất, chớp giật cũng lóe sáng lên từng hồi.

Lão già họ Ngô hét thêm một tiếng thật lớn, lão cong người như con tôm, hai tay chỉ thẳng mặt Lục phu nhân.

Từ trên đám mây đen lóe lên một tia chớp thật lớn, thật sáng nhắm thẳng đầu Lục phu nhân xẹt tới.

Tia chớp phóng xuống lẹ không tưởng nổi. Lúc mây kéo đến, Lục phu nhân đã ngỡ ngàng, không ngờ một người lại có thể điều khiển được thiên nhiên, tới khi sét đánh xuống thì Lục phu nhân bỗng đứng như phỗng đứng yên không nhúc nhích, bởi vì tia sét đánh xuống nhanh quá bà có muốn tránh cũng tránh không kịp.

Bà lãnh trọn một đường sét.

Gương mặt già nhăn nheo của Lục phu nhân chợt đen sì, té xuống đất ngay lập tức.

Ngô Khả Sinh, tóc tai dựng ngược lơ lửng trên không cười ha hả ra vẻ khoái chí lắm.

Ngân Thiết và Thanh Diện Nhân thấy bà bà của mình ngã xuống vội bỏ cuộc đấu, chạy lại tới bên bà ta.

Lục phu nhân đưa bàn tay bị sét đánh cháy đen sì nắm lấy tay Ngân Thiết thì thào nói :

- Ta vì thù oán cá nhân đã kéo các người vào vòng thù hận không lối thoát. Nay ta chết, thì mối thù Lục gia trang có lẽ cũng nên chết theo ta. Hai người không nên báo thù nữa, nếu không cũng sẽ có ngày chết thảm như ta. Bây giờ ta chỉ mong gặp lại con và cháu. Nhưng đó chỉ là ước mong, không bao giờ thành sự... thật... được....

Lục phu nhân cố kéo dài hơi thở để nói hết câu. Khi bà nói được thì cũng trút hơi thở cuối cùng.

Ngân Thiết hét toáng lên :

- Không bao giờ. Mối thù này không bao giờ chết theo bà bà được. Một ngày Ngân Thiết này còn sống thì ngày đó sẽ còn báo thù. Lão già kia không chết thì ta phải chết.

Nói xong chàng vùng lên cầm gậy bạc phóng tới tấn công Ngô Khả Sinh. Lão ta vẫn đứng lơ lửng trên không cười ha hả nói :

- Tiểu tử, ngươi làm gì được ta?

Nói rồi lão lại cong mình như con tôm hai, hai tay chỉ về hướng Ngân Thiết.

Thanh Diện Nhân nghe tiếng Ngân Thiết la lên trong cơn uất ức, mất hết bình tĩnh, liền xoay người, vươn tay tính ngăn cản Ngân Thiết.

Nào ngờ hữu thủ của chàng gạt trúng cây gậy bạc. Cây gậy bật khỏi tay Ngân Thiết, và tung bắn lên cao. Ngân Thiết bị tuột mất gậy, còn đang bối rối chưa biết phải đối phó thế nào với đường sét đang từ trên đám mây xẹt xuống, bất chợt đường sét đổi hướng không đánh xuống đầu chàng nữa mà lại nhắm vào hướng cây gậy bạc đang bay đánh tới.

Lão già Ngô Khả Sinh thấy thế tròn tròn mắt ngạc nhiên. Nhưng rồi lão lại cười lên ha hả, chỉ Ngân Thiết nói :

- Người không còn gậy bạc để cứu người nữa. Hãy ném thử đường sét thứ hai của ta đây.

Nói rồi lão lại bật người ra sau lấy đà, rồi cong mình như con tôm. Hai tay của lão chỉ thẳng mặt Ngân Thiết, tức thì một luồng sét từ trên đám mây bay tới đánh thẳng vào đỉnh đầu chàng.

Khả Thanh đã chứng kiến cảnh đường sét đổi hướng đánh vào gậy bạc như thế nào, trong lúc khẩn cấp nàng vội với lấy cây kiếm sau lưng phóng tới gần bên Ngân Thiết.

Hành động của nàng chỉ là cầu may. May thì đường sét đổi hướng, còn không thì Ngân Thiết phải thiệt mạng.

Cũng như lần trước, đường sét quả nhiên đổi hướng đánh vào thanh kiếm do Khả Thanh ném tới.

Ngô Khả Sinh lại tròn mắt nhìn Khả Thanh, hét lớn :

- Hay cho con tiện tì nhiều chuyện, chết đến nơi còn không biết.

Từ lúc Lục phu nhân bị sét của Ngô Khả Sinh đánh chết, Tiểu Kê ngồi ở bờ đất cao chứng kiến hết mọi việc xảy ra trước mắt. Bất chợt miệng nó gầm gừ, nước dãi từ hai bên mép chảy ra tong tong. Trông nó chẳng khác gì con sói đói đang gặp mồi ngon.

Tới lúc Khả Thanh phóng cây kiếm ra cứu Ngân Thiết bị Ngô Khả Sinh chú ý. Nàng hoảng sợ quay đầu tìm Tiểu Kê tính bế nó lên để cùng nhau chạy trốn. Nào ngờ nàng chẳng thấy thằng bé đâu. Nó như một bóng ma biến mất từ lúc nào.

Ngân Thiết được Khả Thanh cứu thoát, cũng lanh lẹ nhảy tới chụp lấy gậy bạc của mình lao lên. Nhưng lao được tới nửa chừng chàng chợt thấy Tiểu Kê đang treo tòng teng, miệng cắn vào cổ chân Ngô Khả Sinh, hai mắt tròn lên trắng dã. Lão Tông quản họ Ngô vì lo vùng vẫy đẩy Tiểu Kê nên không rảnh tay phóng sét đánh bọn người Lục gia trang còn lại. Lão vùng vẫy chân thật mạnh, nhưng vẫn không đá được Tiểu Kê rớt xuống. Còn nếu dùng sét đánh đứa nhỏ thì hóa ra chính lão đánh vào người lão. Ngô Khả Sinh càng bị đứa bé cắn ngay yếu huyệt ở cổ chân, nơi các mạch máu gân cơ tụ tập, đau đớn không tả nổi. Lão ra sức vùng vẫy giẫy đạp chân bị cắn, còn chân kia thì lão cứ nhắm vào đầu đứa nhỏ đạp tới. Nhưng lạ thay, chân lão đạp hướng nào đứa nhỏ lại lắc người né hướng đó, hàm răng của nó như có móc câu bấu chặt vào chân lão không buông.

Càng vùng vẫy thì hàm răng của đứa nhỏ càng cắn sâu vào chân lão làm lão đau đớn vô cùng.

Không còn cách nào thoát khỏi hàm răng đứa nhỏ, Ngô Khả Sinh liền hét lên ra lệnh cho Hình nhân tấn công nó.

Đám Hình nhân tức thì nhào lên nhưng lại bị Ngân Thiết vung gậy bạc múa tới đánh bật ra. Cũng nên nhớ là lúc này bọn Hình nhân đã đuối sức, chúng cần phải hấp sinh khí của người mới lấy lại được sức.

Còn Ngân Thiết thì đang hăng máu, càng đánh càng hăng. Cây gậy trên tay chàng sáng lóa, múa tít đáng thẳng vào lỗ mắt không rõ hình dạng của bọn Hình nhân. Đám ra chúng cứ nhào lên rồi lại té xuống bịch bịch, không làm sao giúp Ngô Khả Sinh thoát khỏi hàm răng của đứa bé.

Kim Diện Nhân đứng dưới thấy vậy cũng vội vàng vùng roi lửa lên quát vào người Tiểu Kê, tính kéo nó xuống.

Thanh Diện Nhân thấy thế liền vận động nước từ dòng suối cuộn cuộn kéo lên mạnh như vòi rồng, gạt ngọn roi lửa của Kim Diện Nhân xuống. Mỗi lần dòng nước mãnh liệt của chàng đụng phải ngọn roi lửa tức thì những tiếng “xèo xèo” vang lên. Những chỗ bị nước quét trúng, ngọn roi lửa của Kim Diện Nhân không còn đỏ nữa.

Nhìn thấy vậy, Thanh Diện Nhân bất chợt nhớ đến lời Bạch Tiểu Kha nói: “Lửa hại Lục gia trang”, chàng mới thấu hiểu cô gái nói gì. Lửa năm xưa thiêu rụi Lục gia trang. Bây giờ con người luyện công với lửa, Kim Diện Nhân cũng phản bội, hại người của Lục gia trang. Cô gái đó còn nói nước có thể dập tắt lửa.

Nghĩ đến đó Thanh Diện Nhân vận hết công lực điều khiển một ngọn nước khổng lồ, gần như rút hết nước của dòng suối, cuộn cuộn đổ ập lên người và ngọn roi lửa của Kim Diện Nhân. Một tiếng “xèo” thật lớn thật dài vang lên, và một luồng khói trắng khổng lồ cũng bốc lên từ người Kim Diện Nhân.

Bị nước đổ ập lên đầu như thác trút, Kim Diện Nhân mất hết nguồn nóng, hần cảm thấy toàn thân lạnh toát, người run lên cầm cập như kẻ bị phong hàn.

Nước cũng thừa cơ trút lên hai tên Hình nhân, tức thì người chúng như trái banh xì hơi, xẹp lép, chỉ còn bộ áo rách tả tơi bên ngoài.

Thanh Diện Nhân nheo mày suy nghĩ không biết những Hình nhân kia là thứ gì, tại sao bị nước đổ ập lên lại xì hơi như thế. Tuy chàng không hiểu nguyên do nhưng cũng vận một luồng nước còn sót lại đổ ập lên người hai tên Hình nhân còn lại. Chúng cũng xì hơi để lại lớp áo choàng rách nát trên mặt đất.

Tần nương này giờ đứng ngoài quan sát trận đấu chưa dám động thủ, sự phụ của ả lúc đầu đang thẳng thắn, tự nhiên bị thằng bé điên khùng kia cắn lấy cổ chân mà bị thất thế trong nháy mắt.

Ả lura lúc mọi người lo đánh nhau, không để ý tới ả, liền nhẹ nhàng rút lui khỏi ngọn núi. Nào ngờ ả bị Ngô Khả Sinh phát giác. Lão quát lớn :

- Lan nhi, ngươi dám bỏ ta sao?

Tần nương nghe sự phụ hét lên giận dữ, toàn chân run lẩy bẩy đi không vững. Bỗng nhiên đất dưới chân ả nứt ra, hai chân ả bắt ngờ bị lọt vào trong khe nứt kẹt cứng, không làm sao rút ra được.

Ngô Khả Sinh thấy bên mình không còn ai tới giúp, vội gập người lấy tay chụp lấy đứa nhỏ cố gắng gỡ nó ra. Nhưng đứa bé như có mắt đằng sau, tay lão ta rà tới đâu là nó tránh tới đó, răng thì cắn chặt không nhả, miệng gặm gù nước dãi nhỏ xuống tong tong, mắt trợn trừng trừng nhìn lão. Đã vậy mặt nó còn xấu xí chẳng khác nào quỷ dạ xoa.

Ngô Khả Sinh mỗi lần cúi người xuống chụp đứa nhỏ, thì mặt đứa nhỏ lại như có một luồng ma khí nhất hồn lão.

Đến nỗi lão Tổng quản họ Ngô sợ quá, không dám cúi xuống nữa. Lão bầm bụng chịu đau, đập không tung người thoát thân, mang theo đứa bé lủng lẳng dưới chân.

Ngân Thiết và Thanh Diện Nhân thấy thế vội vàng tung mình nhảy theo sau.

Hai người lo sợ Ngô Khả Sinh sẽ tìm cách ám toán đứa nhỏ. Họ dù mệt, hay võ công kém hơn lão cũng ráng sức đuổi theo.

Họ chạy một hồi thì thấy đứa bé ngồi xếp bằng trên đất, miệng còn gặm một khúc chân người, từ đầu gối trở xuống. Đó là khúc chân của lão Tổng quản họ Ngô. Trên mặt đất còn có một vết máu dài.

Thì ra lão Ngô Khả Sinh bị cắn đau quá, lợm luôn thanh trường kiếm của Khả Thanh tính chém chặt đứa nhỏ, nhưng nó cứ lủng lẳng. Nó cố ý hay vô tình, cứ đảo qua đảo lại tránh né mũi kiếm sắc bén kia.

Đau quá chịu không nổi, và trong lúc tức tối không kịp suy nghĩ, lão vung kiếm tiện đứt chân của mình để có thể vứt bỏ đứa bé lại. Khi đứa bé rơi xuống đất thì bàn tọa của nó giống như có kéo dán ở đó dính chặt trên mặt đất.

Miệng nó vẫn gặm gù gặm lấy cổ chân, vết răng đã lún tới xương.

Khi thấy Ngân Thiết và Thanh Diện Nhân chạy tới, nó mới chịu nhả khúc chân của Ngô Khả Sinh xuống, nhoeo miệng cười nhìn hai người. Tuy nộ cười nó xấu xí, kỳ dị, nhưng hai người này đã quen nhìn cái mặt của nó từ lâu, không còn thấy điểm nào xấu lạ nữa.

Ngân Thiết xoa đầu nó nói :

- Đa tạ người đã cứu chúng ta. Bà bà nói đúng, cuối cùng người cũng có ích.

Nói rồi chàng bế xốc Tiểu Kê lên, cùng Thanh Diện Nhân lần theo vết máu truy tìm Ngô Khả Sinh. Nhưng họ đi được một đoạn thì vết máu lại biến mất. Có lẽ lão đã tự tay bế huyết cầm máu chân. Không còn dấu vết để lần theo, hai người lại cấp đứa nhỏ trở lại núi tìm Khả Thanh, và lấy xác Lục phu nhân.

Không biết vô tình hay cố ý, họ chỉ lo nghĩ đến người thân mà không thêm ngó ngang gì tới Tần nương và Kim Diện Nhân. Họ bỏ mặc hai người đó giữa vùng đồi núi hoang. Tần nương thì bị kẹt chân dưới mặt đất, không tài nào di chuyển được, còn Kim Diện Nhân đang run lập cập như mất hết sinh lực.

* * * * *

Ngân Thiết và Thanh Diện Nhân đem xác Lục phu nhân gởi tại nhà người thợ rèn, rồi cùng nhau tới Tô gia trang kiếm Hắc Diện Nhân.

Bây giờ, Tô gia trang không còn dưới sự quản lý của Tần nương nữa, nhưng sự canh phòng vẫn còn nghiêm mật.

Hai người còn đang ló ngó chưa biết phải vào bằng cách nào, bỗng chiếc cổng sắc ầm ầm mở ra một khoảng, vừa đủ cho một người chui qua.

Đứng bên kia cổng sắc là Tô Nguyệt. Ngân Thiết thấy nàng mừng quá chạy tới hỏi thăm :

- Cô nương không sao chứ?

Tô Nguyệt lắc đầu mỉm cười nói :

- Tôi không sao? Tần nương đi rồi thì tay chân của bà ta cũng chạy mất. Tô gia trang bây giờ thuộc về tay của cha tôi và tôi.

Ngân Thiết lại hỏi :

- Cha cô đâu?

Tô Nguyệt chột đồ ửng hai má, thẹn thùng đáp :

- Cha tôi đang đánh bạc với Hắc Diện Nhân.

Ngân Thiết và Thanh Diện Nhân cùng bật ngựa ra sau kinh ngạc. Hai người không hiểu tại sao Hắc Diện Nhân lại vào đây sát phạt đồ đen với lão già họ Tô.

Tô Nguyệt dẫn họ tới tòa lầu chính giữa Tô gia trang. Ngồi trước tòa lầu là Bạch Tiểu Kha, mặt mày buồn xo không còn lộ vẻ vui cười nữa. Ngân Thiết lại lên tiếng hỏi :

- Bạch cô nương sao lại ngồi đây?

Bạch Tiểu Kha ngoắc tay ra hiệu cho ba người ngồi xuống rồi nói :

- Các người có biết tại sao lão già Ngô Khả Sinh và đệ tử của lão vào đây ở không?

Ngân Thiết và Thanh Diện Nhân đồng loạt lắc đầu.

Bạch Tiểu Kha nhìn họ một hồi, rồi chắt lưỡi mấy cái, thở dài vài lượt, sau đó mới bắt đầu kể :

- Cách đây hơn hai mươi năm, tức là trước lúc Lục gia trang bị cháy rụi, người trên giang hồ đồn đãi là Lục trang chủ có võ công cao nhất nhờ hấp thụ được lực khí của vạn vật cỏ cây. Lúc Lục trang chủ bị chết thì Ngô Khả Sinh có võ công cao nhất, nhưng võ công của lão lại là Thiên Lô thần chương, không giống như loại võ công của Lục trang chủ. Các người có biết tại sao không?

Ngân Thiết, Thanh Diện Nhân và Tô Nguyệt còn chưa rõ câu chuyện của Bạch Tiểu Kha có liên quan gì tới chuyện Hắc Diện Nhân mở cuộc đen đỏ với Tô đại nhân, cả ba chỉ biết lắc đầu, chờ nghe hết câu chuyện.

Bạch Tiểu Kha kể tiếp :

- Bởi vì một khi hấp được lực khí từ loài khác vào người, cần phải biết cách chuyển hóa lực khí đó thành lực khí của mình. Chuyển hóa được rồi còn phải tích trữ được trong cơ thể. Lão Ngô Khả Sinh không biết cách luyện chuyển hóa khí nên bị tẩu hỏa nhập ma. Lão phải dùng Hình nhân làm chuyện chuyển hóa khí. Nhưng những Hình nhân đó lại không tích trữ được, nên cứ phải tiếp tục hấp khí lực.

Ngân Thiết nghe tới đây ồ lên một tiếng, vì chàng đã hiểu vì sao lúc đánh nhau với Hình nhân, chúng cứ liếc nhìn Tiểu Kê và Khả Thanh. Thanh Diện Nhân lại hỏi chen vào :

- Thế Hình nhân là người hay là thứ gì? Tại sao gặp nước thì lại bị xì hơi như thế?

Bạch Tiểu Kha đáp ngay :

- Ta không biết! Nhưng đoán Hình nhân không phải là người, chỉ là được lão họ Ngô khoác áo trùm kín có vẻ giống hình người.

Nàng nhìn một vòng nữa xem có ai hỏi tiếp không. Ba người kia không hỏi nữa, thì nàng lại tiếp tục :

- Lão Ngô Khả Sinh ở lại đây vì lão họ Tô giữ cuốn thượng của Tích Khí bí kíp, nói về cách chuyển hóa lực khí từ nơi khác thành lực khí của mình. Còn sư phụ của ta giữ phần hạ, nói về cách duy trì khí lực đó trong người.

Ta được lệnh sư phụ tới đây thu hồi cuốn thượng, nhưng lão họ Tô kia không chịu đưa, bắt ta phải đánh bạc với lão. Ta đâu có biết cờ bạc gì đâu, nên nhờ Hắc Diện Nhân chơi dùm. Hiện tại hai người chưa phân thắng bại.

Nghe vậy cả ba người đều ồ lên một tiếng, không biết nên nói gì. Câu chuyện quả thật là kỳ quái hết sức. Kể xong chuyện, Bạch Tiểu Kha liền đứng lên thông thả đi vào trong tòa lầu. Phong thái của cô gái rất khoan thai, không uyển chuyển như những tiểu thư khuê phòng yếu đuối mà lại thanh thoát nhàn nhã, nét rầu rầu trên mặt của cũng biến đâu mất. Cô ta đi vào trong tòa lầu xem chừng Hắc Diện Nhân đánh bạc thắng hay thua, mà giống như là đi ngắm hoa dưới trăng.

Ngân Thiết và Thanh Diện Nhân nhìn theo vừa thắc mắc vừa ngạc nhiên. Họ thật sự không thể nào hiểu nổi tính tình của cô gái trẻ này.

Còn Tô Nguyệt thì lại cau mày, trên mặt thoáng lộ vẻ ganh tỵ. Thường thường nữ nhân khi gặp nữ nhân khác có sắc đẹp và phong thái hơn mình thì dễ sinh lòng ganh tỵ, ghen ghét, nhất là đối với những cô gái đang được đàn ông ngó đến mắt hờn như Ngân Thiết và Thanh Diện Nhân hiện giờ. Tô Nguyệt cũng là nữ nhân thường tình nên không tránh được nhược điểm đó, nàng tung mình chạy lên đón đường Bạch Tiểu Kha.

Tô Nguyệt hỏi :

- Tại sao cô lại muốn cha ta đưa ra cuốn thượng?

Bạch Tiểu Kha nhìn Tô Nguyệt một cái rồi cười lên hi hi đáp :

- Tại sư phụ ta bảo vậy.

Tô Nguyệt vẫn không chịu buông tha :

- Sư phụ người là ai mà có quyền ép người như vậy? Còn nếu cha ta không chịu đưa ra thì sao?

Bạch Tiểu Kha nghe Tô Nguyệt hỏi dồn như vậy thì chu mỏ, đưa tay gãi trán một hồi mới từ từ đáp :

- Ta cũng không biết sư phụ ta như thế nào? Sư phụ có quyền hay không ta cũng không biết. Ta chỉ biết sư phụ có dặn: bằng mọi cách phải thu hồi cuốn thượng của Tích Khí đại pháp.

Nói tới đây nàng lại nhoèn miệng cười duyên dáng, trả lời câu hỏi thứ hai của Tô Nguyệt :

- Nếu lệnh tôn không chịu đưa ra thì... ta dùng lời, dùng trí không được bắt buộc phải dùng sức thôi.

Tô Nguyệt nghe vậy thì chết lặng cả người, trố mắt nhìn trừng trừng Bạch Tiểu Kha.

Còn Bạch Tiểu Kha thì lại coi như không có chuyện gì, tiếp tục khoan thai nhàn hạ đi vào trong tòa lầu.

Sau một hồi ngẩn ngơ, Tô Nguyệt trấn tĩnh lại liền quay mình bám theo Bạch Tiểu Kha kéo lại hỏi :

- Cô nói vậy là có ý gì? Nếu cha tôi không chịu đưa ra cuốn thượng, cô quyết giết ông ta à?

Bạch Tiểu Kha thoáng cau mày trước thái độ lằng nhằng níu kéo của Tô Nguyệt. Nhưng chỉ trong chớp lát cô gái lại bật cười hí hí, khẽ gỡ tay Tô Nguyệt ra rồi lên tiếng chế giễu :

- Tự nhiên lại hỏi nhiều như vậy... hừm, nhìn điệu bộ của cô chắc đang ghen hả? Có phải ta đẹp hơn cô không?

Thiệt là nham nhở hết chỗ nói. Hỏi một đằng, Bạch Tiểu Kha lại nói nhằm một nẻo, đã vậy giọng điệu lại vênh váo đáng ghét. Nhưng câu nói vớ vẩn kia có vẻ đã đánh trúng tim gan của Tô Nguyệt.

Tô Nguyệt nghe xong thì ruột gan muốn lộn ngược, khí giận tràn lên tới đỉnh đầu mà không cách nào thoát ra được, muốn gào lên chửi bới nhưng lại không mở miệng được, muốn nhào đến vả vào miệng cô gái nham nhở kia nhưng lại không nhúc nhích được chân tay.

Tô Nguyệt chỉ đứng đó mặt hầm hầm tức giận.

Bạch Tiểu Kha dùng đỉnh đầu vào trong.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bọn Lục gia trang đứng bên ngoài chờ đợi. Nhưng họ chờ mãi vẫn không thấy ai bước ra, liền kéo nhau đi vào trong tòa lâu.

Trước tiên họ thấy Tô Nguyệt đứng giữa lối đi mặt mày tím ngắt, mắt trợn tròn. Ngân Thiết tưởng người yêu có chuyện gì vội chạy lại xem xét, thì thấy nàng không bị thương, hay bị điểm huyết gì cả nhưng lại bất động như pho tượng.

Hóa ra Tô Nguyệt vì quá tức giận, tức đến độ khí đạo không lưu thông như bình thường được, nên đông cứng cả người.

Khả Thanh phải nấn bóp một hồi, Tô Nguyệt mới tỉnh lại, đưa mắt nhìn thấy bọn Lục gia trang đang bu xung quanh một lượt. Bất chợt nàng bật lên khóc nức nở.

Ngân Thiết vội hỏi :

- Chuyện gì đã xảy ra?

Tô Nguyệt vừa khóc vừa mếu vừa nói :

- Á muốn giết cha ta.

Ngân Thiết nghe vậy tức khí gầm lên :

- Ai?

- Nha đầu Bạch Tiểu Kha.

Không nói không rằng, Ngân Thiết tung người bay vào trong.

Giữa biệt phòng chỉ có Hắc Diện Nhân nằm cứng đờ không nhúc nhích trên sàn, còn Tô Đăng Không và Bạch Tiểu Kha thì không biết biến đi mất từ lúc nào.

Màn cửa sổ còn lung lay. Gió từ ngoài thổi vào bên trong man mác cả người.

Vốn ghét cái tính nhơn nhơ hay trêu người của Bạch Tiểu Kha, Ngân Thiết thấy Hắc Diện Nhân bị ám hại thì liền cho là do cô nàng gây ra. Chàng hét lên lồng lộn :

- Nha đầu hôi thúi kia, khôn hồn đừng ló mặt ra cho ta thấy.

Bọn Lục gia trang ở ngoài nghe tiếng hét của Ngân Thiết cũng vội vã chạy vào. Thanh Diện Nhân nhào tới xem xét Hắc Diện Nhân, thì thấy đại sư huynh của mình chỉ bị điểm huyết chứ chưa đến nỗi thiệt mạng. Thanh Diện Nhân liền nhanh tay giải huyết cho đại sư huynh của mình.

Vừa mới được tỉnh lại, Hắc Diện Nhân đã gầm gừ :

- Lão già quỷ kia đừng để ta thấy mặt lão...hừ... hừ...

Bọn người mới vào nghe vậy càng trở nên ngờ ngẩn không biết chuyện gì đã xảy ra. Vừa rồi họ mới nghe Ngân Thiết la hét Bạch Tiểu Kha, bây giờ Hắc Diện Nhân lại chửi rủa lão già nào đó, có lẽ là Tô Đăng Không.

Họ còn đang phân vân không biết ai phải ai trái, ai là thủ phạm hạ thủ Hắc Diện Nhân, thì đã thấy Hắc Diện Nhân quay lại tóm chặt lấy cổ tay Tô Nguyệt :

- Ta phải bắt cô đền tội thay cho lão quỷ ấy.

Trừ Tiểu Kê đang trừng trừng hai mắt ngó cửa sổ, cả thầy đều rung động không biết Hắc Diện Nhân có ý gì.

Một thoáng sau, Ngân Thiết trấn tĩnh lại đầu tiên, hốt hoảng lên tiếng hỏi :

- Đại ca làm vậy là có ý gì?

Hắc Diện Nhân hình như chưa hả giận, vẫn còn chửi rủa :

- Lão họ Tô thôi nát, bĩ ổi kia dám giở trò tiểu nhân tính ám hại ta.

Thanh Diện Nhân chau mày suy nghĩ rồi hỏi lại :

- Có phải lão ta bị thua, không chịu giao sách, nên mới giở thủ đoạn chẳng?

Hắc Diện Nhân đáp gọn :

- Chứ còn gì nữa!

Tô Nguyệt tuy uyển mạch bị Hắc Diện Nhân bóp chặt, nhưng nghe người khác nói xấu cha mình, vội lên tiếng bào chữa :

- Không phải vậy! Cha ta đường đường là một Trang chủ, không bao giờ làm như vậy.

Không để cho Tô Nguyệt nói tiếp, Hắc Diện Nhân trừng mắt nhìn một cái, miệng gầm gừ như con thú dữ muốn ăn tươi nuốt sống con mồi non đang ở trong tay. Tô Nguyệt sợ quá ngậm miệng lại ngay, không dám hé môi nói thêm một tiếng nào, dù là một tiếng rên vì đau hay một tiếng khóc vì tức.

Ngân Thiết thấy vậy vội lên tiếng với ý định làm dịu bầu không khí vốn đang căng thẳng :

- Đại ca, chớ nên nóng nảy, chúng ta phải điều tra cho rõ ràng mọi việc rồi mới có hành động.

Hắc Diện Nhân lại quắc mắt nhìn Ngân Thiết nói :

- Còn điều tra gì nữa! Chính ta là nạn nhân của lão khốn đó. Người còn muốn chứng cứ gì nữa mới tin. Chẳng lẽ người không tin ta?

Ngân Thiết phân bua :

- Không phải đệ không tin đại ca. Nhưng vì...

Không đợi Ngân Thiết nói hết lời, Hắc Diện Nhân chen ngang :

- Nhưng vì người mê gái mà mờ cả tâm trí chứ gì?

Nói rồi Hắc Diện Nhân đưa mắt lườm Tô Nguyệt một cái nữa. Tô Nguyệt vừa phản hoảng sợ vừa phản then thùng, cúi gầm mặt xuống, trong lòng khóc thút thít nhưng không dám phát ra thành tiếng.

Còn Ngân Thiết thì ứ ớ không biết trả lời ra sao. Quả thật, chỉ vì thấy Tô Nguyệt bị đại sư huynh bóp uyển mạch, đau đớn mà không dám kêu, Ngân Thiết mới tìm lời xoa dịu tình thế. Không ngờ Hắc Diện Nhân không hạ cơn giận mà còn nói trúng tim đen của anh chàng múa gậy bạc.

Thanh Diện Nhân đứng nghe hai huynh đệ lời qua tiếng lại, không đi đến đâu, liền lên tiếng giảng hòa :

- Đại sư huynh muốn bắt giữ Tô cô nương thì cứ việc bắt giữ, nhưng ai làm thì người nấy chịu. Sư huynh không nên thù cha mà giết con. Hiện giờ điều trọng yếu nhất phải làm là chúng ta nên về an táng bà bà trước, rồi truy tìm lão Ngô Khả Sinh để trả thù cho Lục gia trang. Trên bước đường truy tìm Ngô Khả Sinh, chúng ta cũng có thể dò la tin tức của Tô đại nhân để làm sáng tỏ việc này.

Tuy trong lòng mỗi người đều có nỗi ám ức, mâu thuẫn riêng, nhưng ai cũng tán đồng với lời nói của Thanh Diện Nhân.

Hắc Diện Nhân từ từ buông tay Tô Nguyệt ra, và không quên trợn mắt hù cô ta một cái cho đỡ tức.

Tô Nguyệt được thả tay ra, từ từ ngẩng đầu lên, đến khi bắt gặp ánh mắt sáng lạnh của Hắc Diện Nhân thì vội vàng gục đầu xuống nhìn đất như cũ. Khả Thanh thấy Hắc Diện Nhân ăn hiếp tiểu thư của mình quá đáng, thì cũng ném cho Hắc Diện Nhân một cái nhìn oán hận.

Cả bọn từ từ bước ra ngoài tòa lâu.

Họ về nhà người thợ rèn lo việc chôn cất cho Lục phu nhân, người đã có công nuôi dưỡng họ từ nhỏ.

Khi mọi việc xong xuôi thì cả bọn mới chợt nhớ đến Tần nương và Kim Diện Nhân còn đang ở khu rừng trên núi.

Cả bọn liền kéo tới đó với hy vọng sẽ tìm ra được manh mối gì về Ngô Khả Sinh.

Oan gia lại gặp nhau

Họ tới chỗ giao đầu hôm qua.

Bốn bề vắng lặng.

Trên mặt đất còn in vài vết cháy đen do roi của Kim Diện Nhân quét đến hoặc do những đường chớp sét của Ngô Khả Sinh đánh xuống. Nhưng bóng dáng hoặc dấu vết của Tần nương và Kim Diện Nhân thì không thấy.

Một dấu vết của mặt đất như bị nứt ra còn để lại. Nhưng chỉ có vậy thôi, ngoài ra không có gì đáng chú ý.

Hắc Diện Nhân gãi đầu sồn sột, lẩm bẩm nói :

- Rõ ràng là ta đã chôn chân mộ ta. Tại sao bây giờ không thấy dấu vết gì cả.

Ngân Thiết đứng kế bên nghe được, chột lên tiếng hỏi lại :

- Hôm qua, đại sư huynh có mặt ở đây à? Tại sao đệ không thấy?

Hắc Diện Nhân vẫn còn thắc mắc, hết gãi đầu rồi lại gãi cổ, miệng thì sùng sộ đáp trả :

- Người hỏi như vậy là có ý gì? Có phải người cho ta chết nhất, gặp lúc đánh nhau không dám lộ diện chăng?

Thanh Diện Nhân sợ hai người lại gây gỗ, bèn lên tiếng giảng hòa :

- Cái tài banh đất chôn chân người khác, ngoài đại sư huynh ra thì còn ai làm được.

Ngân Thiết nghe vậy không nói gì.

Hắc Diện Nhân lẩm bẩm giải thích như tự nói với chính mình :

- Ta vào Tô gia thăm dò, sau khi nghe tin Ngô Khả Sinh ở đây, ta vừa chạy đến thì gặp Tần nương đang tìm đường tẩu thoát, nếu không bị con nha đầu Bạch Tiểu Kha dụ dỗ quay về đen đỏ với lão họ Tô, có lẽ ta phan thay mộ đó ra chứ làm gì chỉ chôn chân không thôi. Nhưng mộ ta thoát ra được bằng cách nào? Lạ thật!

Họ lúng lúng một hồi lâu vẫn không tìm được dấu vết gì, đành phải bỏ đi.

Thế là việc trả thù cho Lục gia trang hình như không còn đầu mối. Lúc trước kẻ thù ở ngay trước mặt, thì họ đánh không lại. Bây giờ đã có lòng tin, có chút hy vọng để thắng, thì mọi đầu mối dẫn đến kẻ thù đều mất sạch.

Bọn Lục gia trang không biết nên bắt đầu từ đâu. Làm cách nào để truy lùng kẻ thù.

Lại còn lão Tô Đăng Không cũng biến mất không để lại một dấu vết.

Hết “chờ đợi và trốn tránh” rồi lại đến “chờ đợi và không manh mối”, lòng kiên nhẫn của họ cạn dần, cạn dần.

Họ cứ lần mò hết trấn này tới trấn khác để tìm kiếm, nhưng vẫn tốn công vô ích. Qua gần ba tháng lang thang đây đó, họ không tìm ra được manh mối nào về bốn người cần tìm, Ngô Khả Sinh, Tô Đăng Không, Tần nương và Kim Diện Nhân.

Cả bóng dáng của Bạch Tiểu Kha, họ cũng không thấy.

Một ngày nọ, ngồi trong khách điểm, Thanh Diện Nhân cứ lấy ngón tay gõ bàn liên tục, có vẻ đang gặp khó khăn mà không giải quyết được. Ngân Thiết thấy vậy vội hỏi :

- Nhị sư huynh, có chuyện khó nghĩ chăng?

Hắc Diện Nhân cũng nhăn mặt chen vào :

- Đúng rồi, có gì cứ nói ra. Người cứ gõ ngón tay làm ta chóng mặt nhức cả đầu.

Thanh Diện Nhân thở dài nói :

- Chúng ta không còn bao nhiêu ngân lượng. Chỉ đủ lộ phí từ đây tới Tây Thành.

Hắc Diện Nhân hừ một tiếng lớn :

- Tính tình của người hay lo xa như đàn bà vậy. Chúng ta là người giang hồ, đâu thể nào lệ thuộc vào tiền bạc như thế được.

Thanh Diện Nhân phân minh :

- Đành rằng ba chúng ta là người giang hồ nhưng trong đoàn còn có đàn bà trẻ nít, đâu thể nào...

Ngân Thiết nghe sư huynh nói vậy liền nghĩ tới cái đáng yêu điệu tiểu thư của Tô Nguyệt đang bị Hắc Diện Nhân bắt đi theo. Nàng đã chịu cực khổ quá nhiều. Chàng trai vội vàng gạt đầu, cắt ngang lời Thanh Diện Nhân :

- Nhị sư huynh nói đúng. Chúng ta hãy tới Tây Thành, rồi tìm cách kiếm tiền sau. Làm nghề mãi võ có lẽ cũng kiếm được chút tiền lộ phí.

* * * * *

Tây Thành nằm về phía về phía Tây, là nơi dân cư sầm uất. Tuy không bằng Bắc Kinh nhưng phố xá cũng nhộn nhịp người qua kẻ lại, trai thanh gái lịch trong những bộ y phục đặc tiền như bầy bướm đang khoe sắc dưới nắng mai. Khách điếm, tửu lâu đâu đâu cũng có, kẻ say người tỉnh ra vào tấp nập. Ngày nào ở Tây Thành cũng là ngày hội.

Cả bọn người Lục gia trang vừa tới Tây Thành thì trời đang nắng ráo tự nhiên tối sầm như báo hiệu sắp có một cơn mưa lớn đổ ập xuống. Trên phố mọi người nhón nháo tìm chỗ trú chân. Bọn Lục gia trang cũng vội vã ghé vào một khách điếm gần đó.

Khách điếm họ vừa vào cũng là một tửu lâu. Giữa sảnh lộ nhỏ một đám người vừa ăn uống vừa đưa mắt nhìn về phía một người đàn ông trạc tứ tuần, đang kéo đàn hát vang. Người đó có cái giọng trầm ấm, nồng nàn, lại hát về những câu chuyện tình nổi tiếng thời xưa.

Bên ngoài thì trời lại âm u, mây đen giăng đầy, làm cho tiếng hát của người đàn ông kia càng thêm thê lương, sầu não cuốn hút người nghe. Đám người vừa uống rượu vừa nghe hát say mê. Có lẽ họ say vì tiếng hát chứ không phải say vì rượu.

Có kẻ còn khê đu đưa đầu hay rung đùi như đang nhập thần vào điệu nhạc...

Bất chợt...

Một tiếng trong trẻo tru hú rống vang lên theo nhịp hát của người đàn ông hát rong, tiếng tru hú lạt lẽo sai nhịp điệu đó át hẳn cái giọng trầm ấm kia.

Giọng trong trẻo mà tru lên thì chẳng khác nào một con dao sắt bén rít vào tai, rạch phá cái lỗ nhĩ, xoáy vào tận óc, rồi rung lên i i trong căn não. Mọi người trong khách điếm đều giật mình, thức tỉnh và đưa tay bịt tai, mặt mày nhăn nhó tỏ vẻ giận dữ khó chịu.

Người hát rong đã ngưng hát từ lâu, hai tay cầm đàn gờ đây bịt lấy hai lỗ tai, khí giận bốc lên tới đỉnh đầu.

Chủ quầy sợ khách sẽ hoảng hốt bỏ chạy vì tiếng tru đó, liền nhảy ra tìm kẻ phá rối để đuổi đi.

Trước mặt lão là một cô gái trẻ, tóc cột lên hai búi hai bên đầu như na tra, đang chu mỏ nhắm mắt hát rống lên một cách say sưa. Cô ta hình như không phát hiện lão chủ quầy đang hăm hăm đi tới bên mình.

Lão giơ tay tính chụp lấy cô gái kia, nhưng lạ thay tay lão vừa thò ra bên hữu thì cô gái ngồi bên tả. Lão xoay người qua bên tả chụp thì cô gái lại đầu mặt tiêu, ngó tới ngó lui thì thấy cô ta đang ngồi bên hữu, hai mắt vẫn nhắm tít, say sưa ngheh cô rống bài tình khúc.

Lão không biết làm cách nào cô ta lại chuyển đổi vị trí nhanh như vậy.

Lão cứ thò tay chụp cô gái, nhưng tay chưa đến thì cô gái đã biến đi đâu mất.

Lão tức mình thò cả hai tay chụp ra hai phía, lúc đó cô gái một là ở phía trước, hai là ở phía sau lão.

Tay chưa tới mà mục tiêu đã mất, lão chủ quầy chụp lần nào là nhào té lần đó, đâm ra lão càng thêm giận dữ. Rồi cơn giận dữ bỗng biến thành hoảng sợ.

Bóng ảnh của cô gái lúc thoát biến mất bên này, khi chợt hiện ra bên kia, mà cái giọng tru tréo kia lại vang lên eo éo không dứt.

Mặt lão chủ quầy lúc này đã hoàn toàn lộ vẻ hoảng hốt như gặp ma giữa ban ngày, mồ hôi đổ ra đầm đìa, ướt cả áo quần.

Bọn khách khứa và người hát rong trong sảnh phòng thấy vậy cũng sợ hãi, kinh hồn hoảng vía tranh nhau ủa cả ra ngoài. Kẻ bỏ người chạy, có kẻ sợ quá đứng không nổi bỏ không được cũng lê lét kéo tấm thân ra ngoài cửa. Cũng có kẻ hiếu kỳ muốn ở lại xem chuyện lạ, nhưng họ lại không chịu nổi tiếng tru hú kia, đành phải nổi đuôi bọn người kém vía kia chạy ra.

Vừa chạy họ vừa kêu la inh ỏi :

- Có ma, có ma.

Họ ra đến gần cửa gặp bọn Lục gia trang đang đứng ngơ ngác ngác, trong bọn người lạ mặt đó còn có một người nhỏ thó xấu xí như quỷ dưới âm ty. Lập tức hồn phách của đám người chạy nháo nháo hình như đã lạc đâu mất. Họ mặc kệ đám mây đen kịt bên ngoài báo hiệu trời sắp có mưa lớn. Họ lần át nhau nhắm hướng cửa chính ào ra như con lũ.

Lão chủ quầy cũng cuống cuống chạy theo đám khách, miệng la “có ma, có ma” không ngớt. Ra tới cửa lão bắt gặp cái mặt của Tiểu Kê thì lại kêu :

- Có quỷ, có quỷ!

Mọi người chạy ra hết, chỉ trừ bọn Lục gia trang đang đứng ngơ ngác, không hiểu tại sao đám người đó lại nhìn họ sợ hãi đến như vậy.

Ngân Thiết vừa nhìn thấy mặt người gây náo loạn, tức tốc hét lên :

- Thì ra là nha đầu thối tha. Người đi tới đâu là có chuyện tới đó.

Người có hai búi tóc giống na tra chẳng ai khác lạ, mà là Bạch Tiểu Kha.

Bạch Tiểu Kha nghe có kẻ lên tiếng mắng chửi mình, không những không tức giận mà còn ngưng tru tréo, mở miệng cười một nụ thật tươi đáp trả lại :

- Người mới là kẻ đi đâu gây chuyện ở đó.

Ngân Thiết nghe vậy hét lên :

- Sao? Ta gây chuyện gì? Nếu người không tru tréo như quỷ đói thì làm sao bọn người kia bỏ chạy tán loạn?

Bạch Tiểu Kha cong mồm hỏi lại :

- Nếu người không tới đây thì làm sao thấy được? Rõ ràng là vì người tới nên bọn kia không biết thưởng thức tiếng hát cao siêu của ta.

Thật là ngược đời, rõ ràng vì thân ảnh quý mị và tiếng tru tréo của cô ta làm người ta bỏ chạy, vậy mà cô ta lại nói là do sự xuất hiện của Ngân Thiết. Chàng trai tức lồng lộn lên nhưng miệng lại cứng ngắc, không mở ra nói được một tiếng nào.

Thấy được cái vẻ mặt tức giận mà không nói được của Ngân Thiết, Bạch Tiểu Kha lại cất tiếng cười khanh khách ra điều khoái chí lắm. Thanh Diện Nhân thấy vậy liền ôn hòa hỏi thăm cô gái :

- Cô nương chắc hẳn tới đây có việc quan trọng?

Bạch Tiểu Kha ngưng cười, đáp gọn lỏn :

- Ừ!

Tô Nguyệt la lên :

- Người tới đây giết cha ta đó à?

Bạch Tiểu Kha vẫn cười hi hi, giả bộ đắc, lơ đãng như không nghe Tô Nguyệt nói gì.

Thanh Diện Nhân bị câu trả lời của cô gái làm cụt hứng, nhưng cũng gắng mở miệng thăm dò :

- Lần trước nhờ cô nương giúp đỡ, bọn tại hạ còn chưa có dịp đền báo. Chẳng hay công việc quan trọng đó của cô nương có cần sự giúp đỡ của bọn tại hạ?

Hỏi là hỏi khách sáo như vậy thôi, thật ra Thanh Diện Nhân đoán biết công việc của Bạch Tiểu Kha nhất định có liên quan tới bí kíp Tích Khí kia. Mà bí kíp đó lại dính dáng tới một là Tô Đăng Không, hai là Ngô Khả Sinh, và cũng có thể là Tần nương. Cô gái kỳ lạ kia có mặt ở đây, nhất định là manh mối của những người kia cũng ở đây.

Nghe Thanh Diện Nhân hỏi, Bạch Tiểu Kha lại phì cười :

- Hi hi... người thật là mồm mép. Người gạt được ai chứ đừng hòng gạt được ta. Sư phụ thường nói ta rất nhạy cảm, cái gì cũng không qua mắt được ta đâu. Người nên nhớ kỹ điều này đó.

Ý định bị lộ tẩy, Thanh Diện Nhân cười giả là chống chế :

- Cô thật tinh ý. Thật ra chúng tôi đang truy lùng kẻ thù, nhưng lại không tìm ra được manh mối. Chẳng hay....

Thanh Diện Nhân còn nói chưa hết lời, thì thấy quần mình cứ bị giật liên hồi. Quần bị giật đến độ gần như sắp bị tuột xuống, Thanh Diện Nhân đỏ mặt tía tai phải dừng nói, hai tay ôm giữ chặt lấy lưng quần, còn mắt dòm quanh tìm kẻ giật quần mình là ai. Thì ra kẻ đó là Tiểu Kê, mắt nó gặp ánh mắt giận dữ của Thanh Diện Nhân mà vẫn trợn tròn trắng dã.

Thanh Diện Nhân bực mình quát :

- Người làm cái gì vậy?

Tiểu Kê từ từ đưa tay chỉ ra bên ngoài.

Thanh Diện Nhân tuy tức giận nhưng cũng đưa mắt ngó theo hướng tay nó chỉ. Bên ngoài tối tăm, đường phố đã vắng lặng từ bao giờ, không một bóng người qua lại. Trên trời mây đen vây kín. Mây đen dày đặc cuộn cuộn lên như là có đến cả chục tầng xếp chồng lên nhau.

Thanh Diện Nhân còn đang cau mày không hiểu ý của đứa nhỏ muốn nói gì.

Bạch Tiểu Kha lại bật lên cười khanh khách. Nàng nói :

- Người giỏi lắm. Í... ở đâu mà người có đồ trang sức đẹp như vậy.

Cả đám nghe câu nói kỳ quái của Bạch Tiểu Kha thì ai cũng cau mày, đồng quay đầu dòm cô gái.

Cô ta không thèm để ý tới ai, chỉ chăm chăm nhìn mấy cọng xương trắng hếu, đen xì ở hai đầu treo tòng teng bên thắt lưng của Tiểu Kê. Đó là mấy cọng xương gà mà bọn người Lục gia trang lấy từ túi người

đàn bà sinh ra nó. Mấy cọng xương đó cũng là kỷ niệm duy nhất còn lại của mẹ Tiểu Kê. Bọn người Lục gia trang sau khi rửa sạch, phơi khô thì đeo vào cho nó coi như là nó đang ôm ấp những gì còn lại của mẫu thân đã khuất. Lấy xương gà làm kỷ niệm cho đứa nhỏ vốn là ý của Lục phu nhân. Cái tên Tiểu Kê cũng từ mấy cọng xương đó mà ra.

Và giờ đây, mấy cọng xương gà kia lại được Bạch Tiểu Kha coi như một món đồ trang sức đẹp. Cả ba người đàn ông của Lục gia trang đồng trọng mắt kinh ngạc.

Ngân Thiết thấy vậy liền lên tiếng dụ dỗ :

- Tiểu nha đầu, người nói ra công việc của người đi, bọn ta sẽ tặng người một khúc làm trang sức đó.

Bạch Tiểu Kha lại cười khanh khách nói :

- Người đang dụ dỗ ta đó à? Thằng nhỏ đã nói ra rồi đó. Sao người ngu quá vậy? Đúng là óc hạt đậu mà. Mỗi một câu là một cách khiêu khích chọc tức người. Càng thấy người khác giận dữ hay buồn bã thì cô gái lại càng lấy làm khoái trá, mãn nguyện. Dù nói thế nào cũng bị cô gái chọc lại, còn bị chửi là ngu nữa, Ngân Thiết tức quá rống lên, nhưng chỉ được có một chữ :

- Người...

Thanh Diện Nhân nghe cô gái nói vậy cũng lấy làm ngạc nhiên, thắc mắc hỏi lại :

- Cô nói vậy là có ý gì?

Bạch Tiểu Kha nhún miệng mỉm cười đáp :

- Lại thêm một óc hạt đậu nữa. Người không thấy là trời đen kịt cả buổi rồi mà chưa có hạt mưa nào rơi xuống hay sao. Xem ra thằng nhóc “gà con” kia còn thông minh hơn cả người.

Nói xong thân ảnh của cô gái biến mất, như chưa bao giờ xuất hiện.

Từ bốn phương tám hướng lại có tiếng người cười hi hi nói vọng lại :

- Các người thử nghĩ xem bọn người mà các người truy tìm thích gì nhất. Dù họ lẩn trốn, nhất định cũng vì sở thích của mình mà lộ diện.

Càng tiếp xúc với cô gái họ Bạch kia, bọn người Lục gia trang càng khám phá ra nhiều điều mới mẻ. Tuy cô ta lúc nào cũng giỡn hớt chọc phá người như một đứa con nít, nhưng lại có cặp mắt tinh tường như là có thể nhìn thấu suốt mọi thứ, cách suy nghĩ lại có lý lẽ hơn cả một con người có đầu óc suy nghĩ như Thanh Diện Nhân. Thật là hai tính cách tương phản lẫn nhau.

Sau khi được cô gái tiết lộ chút tin tức, bọn người Lục gia trang tất cả đều nhìn nhau, cố nặn óc suy nghĩ sở thích của những con người mà họ tìm kiếm là gì.

Một điều, họ chắc chắn là một trong những người họ muốn gặp hiện đang có mặt ở Tây Thành. Có lẽ là Ngô Khả Sinh. Những đám mây đen kịt kia là do Thiên Lô thần chưởng tạo ra. Lão ta hiện giờ ở đâu? Tại sao lại đến Tây Thành?

Hắc Diện Nhân không nghĩ đến Ngô Khả Sinh. Chàng quay người quát hỏi Tô Nguyệt :

- Lão già của người thích cái gì?

Ngân Thiết thấy đại sư huynh giở trò quát nạt mỹ nhân của lòng mình thì cười giả lả nói :

- Lão ta không chịu đưa ra bí kíp mà còn đòi đánh cuộc, thua rồi giở trò chạy trốn. Nhất định là người thích bài bạc rồi còn gì nữa.

Hắc Diện Nhân nhớ lại chuyện đánh bạc lúc trước, trong lòng còn giận dữ, nhưng lại cảm thấy sự đề của mình nói rất đúng, đành trọng mắt hừ lên một tiếng dọa nạt cô gái.

Ngân Thiết lại quay sang Tô Nguyệt an ủi :

- Tô cô nương đừng sợ, đại sư huynh ngoài mặt thì dữ tợn, nhưng trong bụng chẳng khác gì ông bụt.

Miệng thì nói với Tô Nguyệt như vậy, nhưng trong lòng Ngân Thiết một ý nghĩ khác chợt lóe lên. Chàng mỉm cười nói thầm trong bụng :

“Nha đầu họ Bạch kia không biết bài bạc, ta phải dụ khị ả chơi một ván, đánh cho ả thua toi tã để rồi không còn dám trêu chọc người, ta mới hả dạ.”

Còn Thanh Diện Nhân thì đang nghĩ đến Ngô Khả Sinh. Chàng suy nghĩ phán đoán, một người khi trở Thiên Lô thần công thì phải đứng vào vị trí nào ở giữa đám mây, đứng ngay chính tâm hay đứng mé lên trên một chút. Nghĩ lại cảnh đánh nhau lúc trước, chàng thấy lão quân gia đó thay đổi vị trí liên tục, chứ không nhất thiết đứng một chỗ.

Bất ngờ từ trong những đám mây đen bắn ra một lần sáng xẹt xuống đất nhanh không thể tả.

Thanh Diện Nhân liền bật kêu lên :

- Đúng rồi!

Chẳng thèm giải thích một lời với những người chung quanh, Thanh Diện Nhân lao mình nhắm hướng ánh chớp xẹt xuống mà phóng tới.

Những tia sét mỗi lúc càng phóng xuống liên tục.

Đám người còn lại thấy vậy cũng chạy theo. Ngân Thiết thì cắp Tiểu Kê dưới nách. Khả Thanh dìu Tô Nguyệt chạy theo Ngân Thiết. Còn Hắc Diện Nhân thì chạy sau chót, mắt lăm le canh chừng Tô Nguyệt như sợ cô nàng nhân cơ hội này mà chạy trốn.

Thanh Diện Nhân chạy một hồi thì thấy trước mặt chàng là Tần nương, đầu tóc rối bời, mắt nổi gân máu đỏ rực, trông thật hung dữ. Hai tay mũ ta cứ giơ lên chỉ xuống không ngừng nhắm vào một bóng đen đang di động nhanh như chớp.

Miệng Tần nương quát tháo ầm ỹ :

- Trả lại bí kíp cho ta!

Bóng đen kia không ngừng di chuyển tránh né những tia chớp đang xẹt xuống đầu mình, miệng cũng la hét chửi rủa :

- Ta lấy bí kíp gì của ngươi! Ta cứu ngươi thoát chết, thế mà ngươi không trả ơn còn vu cho ta lấy cắp bí kíp. Ngươi thật là thứ đàn bà độc ác. Biết vậy, ta để ngươi chết quách cho rồi.

Nghe vậy những tia chớp xẹt xuống thừa dần, rồi ngừng hẳn lại.

Tần nương giương đôi mắt đỏ sòng sọc lên hỏi :

- Có thật là ngươi không lấy trộm bí kíp Thiên Lôi thần công của ta?

Bóng đen kia cũng đứng lại quát lên :

- Ngươi xem ta là hạng người nào mà phải đi làm cái nghề ăn trộm chứ?

Vừa nghe xong câu nói đó, Tần nương không những không nguôi giận mà còn vung tay điều khiển những tia chớp đánh xuống bóng người đó nhanh hơn lúc trước.

Vừa phóng sét, Tần nương vừa quát :

- Ngươi là hạng người bỉ ổi, vô liêm sỉ, hạng thối tha nhất trần đời.

Nhắc thấy bóng Thanh Diện Nhân đứng đó, cái bóng kia vội chạy vọt tới núp sau lưng chàng, miệng thở hổn hển nói :

- Ngươi hãy giúp ta, cái con mũ họ Tần kia đang nổi cơn điên.

Thanh Diện Nhân chưa kịp trả lời thì một tia chớp xẹt xuống ngang đầu.

Đường sét vừa bất ngờ vừa nhanh không thể tả, Thanh Diện Nhân còn đang luống cuống chưa biết né tránh làm sao, cái bóng người kia đã phóng đi chỗ khác từ lúc nào.

Đường sét từ những đám mây đen tường chừng như sắp sửa xẹt tới lấy mạng Thanh Diện Nhân, bắt chợt từ đằng sau một bóng gậy loang loáng bay tới gần. Tức thì đường sét liền đổi hướng đánh ngay vào gậy bạc kia. Thì ra Ngân Thiết lúc đó cũng vừa chạy đến nơi, thấy nhị sư huynh của mình đứng trợ trợ chịu trận, chàng liền phóng gậy giải nguy. Cách phóng gậy để đổi hướng đánh của ngọn sét, bọn họ đã từng sử dụng khi giao chiến với Ngô Khả Sinh.

Tần nương đang nổi cơn thịnh nộ, lại có người tới phá bình, thì càng điên tức lồng lộn, điều khiển nhiều tia chớp quật xuống đầu của những kẻ mới đến tới tập.

Bỗng nhiên bà ta dừng tay lại, đôi mắt đỏ ngầu vì giận dữ thì giờ đây trở nên hoảng hốt. Bà ta vội quay đầu bỏ chạy.

Nhưng chỉ mới xoay người, chứ chưa đề khí để phóng đi thì toàn thân Tần nương bỗng rơi bịch xuống đất, nằm quay đơ như kẻ chết ngất.

Một tiếng cười ré lên âm vang tứ bề, nghe thật rùng rợn. Người phát ra được tiếng cười này hẳn phải có nội công thật thâm hậu.

Bọn Lục gia trang cũng lấy làm lạ, vội quay đầu hướng về phía phát ra tiếng cười đó.

Thì ra là cái bóng đen lúc nãy đã ẩn núp sau lưng Thanh Diện Nhân. Cái bóng lúc tránh né những tia sét từ trên đám mây đen phóng xuống nhìn có vẻ lom khom loắt choắt, nhưng bây giờ cái bóng đang ưỡn ngực cười ha hả thì lại có một thân hình tráng kiện, mặc dù nghe cái giọng cũng biết là người già nua.

Nghe người đó cười, ai cũng ngỡ ngàng. Lão cười mãi không dứt, hết tràng cười này tới tràng cười khác, càng nghe càng thấy lạnh cả người. Không biết lão ta cười vì cái gì, cười vì Tần nương bất tỉnh nằm lả ra đó, hay là vì mới thoát khỏi cảnh chết...

Thanh Diện Nhân bắt chợt nhìn lên trời, cau mày, nhăn mặt ra vẻ thắc mắc mà không tìm ra được lời giải đáp.

Chàng nghĩ thầm :

“Tần nương bất tỉnh nhân sự rồi tại sao những đám mây đen lại không tan biến mất.”

Chàng dăm ra hồ nghi, đảo mắt nhìn quanh. Ngoài cái bóng đen đang cười kia thì tuyệt nhiên không còn người lạ mặt thứ ba.

Thanh Diện Nhân đưa mắt nhìn kỹ hơn thì thấy hai chân của người đó không chạm đất. Ông quần lại búng nhùng che cả đôi bàn chân. Mỗi khi gió thổi, một bên ông quần phấp phật bay lên, rõ ràng là người đó cụt một chân, từ đầu gối trở xuống.

Cái bóng đen cười một hồi thật lâu, rồi bất ngờ ngưng bật tiếng cười, quay sang đám người Lục gia trang gần giọng nói :

- Các người đến thật đúng lúc. Ta xem các người còn cách nào thoát thân nữa hay không.

Nghe giọng nói đó, tức thì cả bọn Lục gia trang đều lộ vẻ hốt hoảng. Cái giọng nói oang oang không còn nhút nhát như lúc trước nữa. Mà giọng nói lại rất là quen thuộc, nếu không phải của Ngô Khả Sinh thì là của ai?

Ngân Thiết vội hét vang :

- Ngô Khả Sinh! Người hết muốn sống rồi?

Vừa hét Ngân Thiết vừa nhào người tới chụp lấy cây gậy bạc của mình ném ra lúc nãy. Trong lúc cúi người xuống, chàng trai vô tình đưa hẳn cả thân hình nhỏ bé Tiểu Kê ra sau một cách lộ liễu, không gì che chắn.

Ngô Khả Sinh lúc trước bị bại trận và trở nên què quặt cũng vì đứa nhỏ này, lão ta hận nó đến tận xương tủy. Vừa thấy đứa nhỏ được giơ ra như là một mục tiêu lý tưởng, lão Tổng quản không ngần ngại phóng ra một chưởng hất đứa nhỏ bay khỏi tay Ngân Thiết. Chưa hết lão còn điều động những đám mây phát ra những lần sét sáng lòa đánh xuống đầu đứa nhỏ.

Mọi sự việc xảy ra quá nhanh, nhanh vượt cả sự phản ứng của bọn Lục gia trang. Họ chỉ còn biết đưa mắt dõi theo nhìn tâm thân nhỏ bé của nó đang bị những lần sét đánh xuống.

Nhưng có một điều Ngô Khả Sinh không thể nào ngờ tới là thân hình đứa nhỏ eo uột quá nhẹ mà lão ta vung chưởng hất nó đi lại quá mạnh. Cho nên nó như một cánh diều gặp gió bay vèo vèo trên không. Nó bay nhanh đến độ ngoài sự dự liệu của lão. Dù là có rất nhiều tia sét đánh xuống nó nhưng tia nào cũng đánh hụt trong đường tơ kẽ tóc. Quần áo đứa nhỏ bị xệt trúng, rách nát tả tơi và bốc mùi khét lẹt.

Khi nó rớt xuống đất thì đã ra ngoài tầm nhìn của cả bọn.

Một người lớn có võ công bị đánh như vậy cũng phải chết, huống chi là một đứa bé không biết một chút gì về võ công.

Ngô Khả Sinh lại cất lên tràng cười ha hả không dứt.

Ngân Thiết tức giận điên người, vung gậy đánh tới tấp vào lão Tổng quản.

Hắc Diện Nhân và Thanh Diện Nhân cũng nhào tới tấn công lão ta.

Nhưng lão chỉ ung dung di chuyển thân hình tránh né, miệng cười không ngớt, còn mắt lộ vẻ khinh bỉ nhìn bọn Lục gia trang. Lão coi bọn họ như những con kiến nhỏ bé, chẳng thể nào làm gì được lão.

Thanh Diện Nhân thì vung chưởng công liên tục, còn Hắc Diện Nhân thì đập tay xuống đất ầm ầm, làm nứt ra từng kẻ đất lớn, và từng lớp đất rỗng rần kéo đến ập vào người Ngô Khả Sinh.

Ba người hợp lực không làm gì được Ngô Khả Sinh. Thậm chí một ché áo của lão cũng không đụng tới được. Ngược lại lão già kia vừa cười vừa tránh né đùa giỡn với họ như những đứa con nít.

Đánh nhau một hồi thì bọn Lục gia trang bắt đầu chùn tay, chiêu thức phát ra có vẻ chậm lại.

Tới lúc đó bất ngờ sắc mặt của Ngô Khả Sinh thay đổi nhanh chóng, thân hình lão vẫn di động tránh né bất cứ vật gì đụng vào người, nhưng tay khẽ nhấc lên một cái tức thì nhiều lần sét từ trên cao nối đuôi nhau xệt tới đánh thẳng vào Thanh Diện Nhân, là kẻ có vẻ yếu nhất trong ba người thuộc Lục gia trang.

Vì đã cảnh giác từ trước, Thanh Diện Nhân hoành thân né tránh hết tia sét này tới tia sét khác, càng ra sức chạy nhảy tránh né thì càng cảm thấy mệt mỏi, cước bộ có vẻ chậm chạp hơn lúc trước.

Hắc Diện Nhân đứng ngoài thấy sự độ của mình lâm nguy thì vội vàng huy động đất cát xung quanh lão tặc trào lên bay mù mịt làm mờ mắt tầm nhìn của lão. Những tia sét được phóng xuống không còn chính xác, và số lượng cũng giảm đi phần nào.

Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu, thừa lúc Ngô Khả Sinh vừa lo tránh gậy bạc của Ngân Thiết vừa lo phủi tan đám bụi mù, Hắc Diện Nhân vung tay tạo nên những ụ đất. Mặt đất bằng phẳng giờ đây nhấp nhô những ụ, những gò đất cao thấp khác nhau.

Hắc Diện Nhân quát to :

- Nhị đệ hãy núp dưới những ụ đất của ta.

Lúc đó Ngô Khả Sinh cũng phát giác thấy Hắc Diện Nhân vừa giở trò gì. Lão ta cất tiếng cười ha hả, nói :

- Liệu các người có trốn thoát được không?

Quả nhiên, lão không nói sai.

Từng đợt sét chợt phóng xuống liên tục xuống đầu cả ba người đàn ông còn lại của Lục gia trang.

Hết đợt này tới đợt khác, cả ba không kịp trở tay tấn công lão ta, đành phải nhào người vào những ụ đất tránh né. Nhưng họ vừa ẩn dưới ụ nào thì ụ đó bị sét đánh tan, họ lại nhảy qua ụ khác ẩn nấp. Còn Hắc Diện Nhân vừa nấp vừa vung tay đập lên những ụ khác không ngừng.

Ngô Khả Sinh đánh hoài vẫn không trúng được một tên nào trong bọn Lục gia trang, tức khí đảo mắt nhìn quanh, chợt lão thấy hai nữ nhân đang đứng ôm cứng lấy nhau, run lên từng hồi trước cảnh ác chiến.

Lão Tổng quản hét to :

- Mấy con chuột chui rúc kia, hãy chống mắt lên mà xem đây.

Nói rồi lão vung sét đánh nhanh vào Khả Thanh và Tô Nguyệt đang đứng run rẩy vì sợ hãi.

Khả Thanh biết chút ít võ công, vội vàng kéo Tô Nguyệt nhào tới nấp dưới một ụ đất. Nhưng cô gái vẫn còn chậm, một tia sét đã lóe lên cùng lúc với một bóng ánh màu xanh nhắm ngay Tô Nguyệt lao tới.

Tô Nguyệt vốn là tiểu thư khuê phòng, thoáng thấy ánh chớp sáng lóe đánh vào thân hình của Thanh Diện Nhân, đẩy chàng văng đi xa thì nàng ta hốt hoảng đến cực độ y như là chính mình bị đánh. Rồi những lần chớp khác lại lóe lên, đất cát bắn lên bùng bùng. Mỗi lần đất cát bắn vào người là nàng tưởng như lưỡi hái của tử thần chém tới lấy mạng. Nàng hoảng quá, chỉ biết nhắm mắt rú lên thật to, thật dài.

Tiếng rú của nàng tiểu thư như tiếng thanh la rít mãi không chịu ngừng.

Đến độ Ngô Khả Sinh phải đưa tay bịt hai lỗ tai, còn miệng cất tiếng chửi đồng :

- Con nha đầu thối tha còn chưa chịu chết.

Lão lại khề nhắc cánh tay một cái thì một đợt sét từ trên những đám mây bắn xuống đánh lung tung về phía đó.

Một đợt sét nữa xẹt xuống.

Rồi một đợt nữa....

Cứ thế hết đợt sét này đến đợt sét khác đánh xuống ầm ầm về phía nàng đang trú thân.

Thế mà, tiếng rú lanh lảnh của vị tiểu thư vẫn chưa dứt.

Nàng rú còn hơn lợn bị thọc tiết.

Không phải chỉ có một con mà là nhiều con lợn bị thọc tiết, con này ngưng thì có con kia nối tiếp.

Tiếng rú của nàng chẳng khác chi những đường sét đánh vào lỗ nhĩ của Ngô Khả Sinh. Lão ta nhăn mặt khó chịu, một tay bịt tai một tay vung lên phát sét đánh bừa xuống mọi nơi, nhất là chỗ nàng đang ẩn thân.

Ngân Thiết nghe tiếng rú của Tô Nguyệt tỏ ra lo lắng, bồn chồn. Chàng nháp người tính lao tới mấy lần để giải cứu cho nàng. Nhưng tia sét đánh xuống nhiều quá, chàng không thể nào chạy ra khỏi chỗ nấp. Vì lo cho người nhiều mà quên cả lo cho bản thân mình. Ngân Thiết bị trúng một tia sét xẹt ngang, chàng ngã xuống và đất đá lần lần phủ lên người nhanh chóng.

Ngân Thiết vì lo cho Tô Nguyệt, thì ngược lại Hắc Diện Nhân lại lo cho Ngân Thiết. Chàng liên tục dùng tay tạo nên nhiều ụ đất để chắn các đường sét đang đánh xuống. chỗ Tô Nguyệt và Ngân Thiết. Nhưng rồi cũng tới lượt chàng vì lo cho kẻ khác mà không nghĩ tới mình, đến khi ngã xuống thì mới biết mình đã bị một đường sét xẹt trúng

Càng nghe tiếng sét đánh xuống, Tô Nguyệt càng gào càng rú thật to.

Cuối cùng nàng rú đến độ không còn hơi để rú nữa thì ngất đi, ngã lăn xuống, không còn biết trời trăng mây gió thế nào nữa.

Tới lúc đó thì mọi sự bất chợt bình yên im lặng trở lại, Ngô Khả Sinh vội đảo mắt nhìn quanh. Cục trường bị đào xới loang lổ, hố sâu, gò cao khắp nơi, kẻ nào ngã xuống có lẽ cũng bị đất đá lấp phủ.

Ngô Khả Sinh lướt là trên mặt đất xem xét lại cục trường. Nếu lão tìm được kẻ nào còn sống sót thì ra tay diệt tận gốc. Nhưng bây giờ mọi vật đều bị đất phủ đầy. Một mảnh áo hé ra cũng không thấy. Lão đinh ninh là dù bọn người kia không chết thì cũng bị đất phủ nghẹt thở mà chết, nên sau một hồi xem xét lão tung mình bay đi.

Đám mây đen cũng kéo đi theo bóng lão Tổng quản. Bầu trời lại trở lại quang đãng, nắng chiếu chói lòa.

Khi lão đi được một lúc, thì xa xa ngoài cục trường một cái bóng đen đen nhỏ xíu đang kéo lê thân hình đầy thương tích từ từ tiến tới. Cái bóng đen đó chẳng ai khác là Tiêu Kê.

Sau khi bị đánh tung lên, rồi lại bị sét đánh hụt mấy lần, đứa nhỏ nhắm nghiền mắt lại phó mặc số mạng cho trời định đoạt. Nhưng lạ thay khi rớt xuống, nó lại rớt vào một vùng đất xốp. Cái bàn tọa của nó rớt xuống trước và ngồi kiết đà ở đó một hồi. Sau khi phát giác ra mình vẫn còn sống, nó lại lê tấm thân ê ẩm quay trở lại cục trường tìm người thân.

Nó tới nơi không thấy bóng ai, vội khịt khịt mũi như chó đánh hơi. Tới chỗ nào nó nghi có xác người thì vội lấy hai bàn tay nhỏ xíu đào bới đất cát đá ra. Nhưng hai bàn tay nó quá nhỏ thì đào đâu được bao

nhieu. Nó lại rờ rẫm, khịt khịt cái mũi, rồi lại đào. Lần này thì nó đào trúng cái mặt của Khả Thanh. Cô nàng sau khi được chút không khí để thở thì tỉnh lại, bắt gặp khuôn mặt xấu xí với hai con mắt trợn trừng của Tiểu Kê đang dòm dòm.

Dù gương mặt Tiểu Kê có xấu xí tới đâu, nhưng lúc này đối với Khả Thanh nó lại là một vị thần tiên được thương để phải xuống. Khả Thanh tính choàng dậy ôm nó, nhưng không động đậy được thân hình, nàng vội kêu ối một tiếng thảm thiết.

Đứa nhỏ lại rờ rẫm trên mặt đất, đào đào bới bới tới khi một cánh tay của Khả Thanh lòi ra. Một tay được tự do, Khả Thanh có chỗ tựa để nhúc nhích thân hình đẩy lớp đất trên người xuống mà đứng dậy.

Tiểu Kê lại khịt khịt, mò mẫm một hồi rồi đưa tay đào đào phui phui lớp đất. Khả Thanh thấy vậy cũng vội vàng nhào tới giúp nó đào bới. Lần này hai người kéo được Tô Nguyệt ra khỏi lớp đất, tuy còn thở nhưng lại bất tỉnh. Khả Thanh làm hết mọi cách cũng không thấy Tô Nguyệt tỉnh lại.

Rồi Tiểu Kê lại khịt khịt, lại đào đào bới bới. Khả Thanh không thể nào ngồi một chỗ chờ tiểu thơ của mình tỉnh lại được, nàng phải chạy tới giúp Tiểu Kê kéo những người kia ra khỏi đám đất cát đá. Một nữ nhân, một đứa con nít hì hục đào bới, lôi kéo ba người đàn ông lực lưỡng tới khi trời chập choạng tối thì mới xong. Nhưng ba người họ đều bị thương nặng, nhất là Thanh Diện Nhân, hơi thở có vẻ đứt quãng.

Nguyên do đứa nhỏ đánh hơi được hai nữ nhân trước là do mùi son phấn tỏa ra.

Còn ba người nam nhân có mùi vị phong trần gần như với đất cát thì nó phải vất vả một hồi lâu mới khám phá ra chỗ họ bị chôn vùi.

Cũng nhờ mùi son phấn, Tiểu Kê còn đánh hơi lòi ra được Tần nương. Bà ta cũng như những người kia, mê mang bất tỉnh.

Cảm thấy vô lực vì không có cách nào cứu tỉnh lại ba người của Lục gia trang và vị tiểu thơ họ Tô, Khả Thanh ngồi khóc ò ò. Tiểu Kê thì bò hết từ người này tới người kia rờ rẫm mặt mày tay chân mấy lượt, nó cũng cảm thấy vô phương cứu giúp. Nhất là đối với Thanh Diện Nhân không còn sống được bao lâu. Đứa nhỏ cảm thấy thương tâm cho người đã từng chăm sóc, che chở nó từ nhỏ tới giờ. Nó lại nghĩ tới cái chết của bà bà, bất giác nó rưng rưng cổ tru lên một hơi thật dài đầy vẻ bi thương.

Nó hú xong thì lại nằm phịch xuống ngay bên cạnh Thanh Diện Nhân. Không biết vì quá mệt mỏi hay vì quá thương tâm.

Một lúc sau có tiếng đất đá khua rạt rạt, rồi lộ cộc một cỗ xe ngựa lờ mờ hiện ra trong bóng tối.

Một giọng nói khàn khàn vang lên :

- Tên nào vừa mới tru tréo đưa tiền oan hồn?

Khả Thanh nghe vậy thì bật khóc rống lên. Nàng không dám nghĩ đến cái chết, dù cái chết đó không phải dành cho nàng.

Giọng khàn khàn lại vang lên :

- Vậy là có người chết rồi! Xác chúng đâu mang lên xe hết đi!

Khả Thanh liếc nhìn Tiểu Kê đang nằm bên xác của Thanh Diện Nhân, cô nàng nước mắt rơi là chả nhưng lại không nói thêm một tiếng nào. Thỉnh thoảng còn nấc nghẹn mấy cái nghe thật nẫu nùng.

Từ trong bóng tối hai bóng người đàn ông cao lớn cầm đuốc bước ra, soi đuốc nhìn khắp mọi nơi một lượt, rồi lẳng lẳng bước tới xóc bể mấy cái xác và Tiểu Kê bỏ lên cỗ xe ngựa. Khả Thanh nhào tới ngăn cản thì bọn họ cũng túm cổ cô nàng quăng lên xe ngựa cùng với đống xác người sắp đi chầu diêm vương. Khả Thanh thấy mình bức lực, lo ngồi khóc mà không để ý thấy bọn người bí ẩn kia nhét vào mồm năm cái xác vãi thứ gì đó.

Cứ thế chiếc xe do bốn con ngựa to khỏe kéo chậm chạp lăn bánh.

Lốc cộc... lốc cộc...

Thứ âm thanh buồn bã cứ vang lên đều đều bên tai, cho tới khi đến một vùng hoang dã như chưa hề có dấu chân người đặt xuống thì dừng lại.

Hai người đàn ông lạ mặt lại lần lượt bế xóc những người bị thương bỏ vào một hang động.

Nói là hang động cũng không phải, mà đó có vẻ như là một gian thạch thất được thiên nhiên tạo ra, hòm vào trong một vách núi. Tuy không có cửa sổ, nhưng lại có một lỗ khá rộng để đi vào. Bên trong được sắp đặt sẵn năm chiếc giường bằng gỗ đơn sơ. Chỉ có thể thôi, không bàn không ghế và cũng không một bóng người.

Hai người đàn ông lần lượt đặt mỗi người bệnh nằm lên một chiếc giường gỗ. Xong việc, họ lại xách cỗ nhấc bổng Khả Thanh và Tiểu Kê khỏi xe ngựa. Mặc kệ một nữ nhân ôm đứa trẻ nhỏ ngơ ngác đứng đó, họ leo lên xe quất roi vào mông mấy con ngựa rồi dong đi mất.

Đứng ngó một hồi tới khi bóng chiếc xe ngựa khuất khỏi rặng cây, Khả Thanh lặng lẽ ôm Tiểu Kê đi vào trong hang động. Lạ thay, bọn người trọng thương kia, kể cả Thanh Diện Nhân vẫn còn thở, chưa người nào bị thiệt mạng.

Một ngày chậm chạp trôi qua, chủ nhân của căn thạch thất vẫn chưa xuất hiện. Tiểu Kê cũng đã tỉnh lại ngồi ì một đống. Cả ngày chưa ăn, bụng Khả Thanh cứ sôi lên ùng ục đến thẹn cả người. Cô gái xoay qua nhìn Tiểu Kê thì thấy nó ngồi kiết đờ, mắt thất thần nhìn vào khoảng không.

Mãi đến tối mịt, từ xa xa mới có một ánh đèn nhấp nháy tới gần.

Một bà lão già nua, gia nhần đến nỗi không còn chỗ nào để nhả thêm được nữa, lưng khòm, mắt lồi, một tay xách túi vải, tay kia cầm một cái nồi con con. Chiếc túi có vẻ xẹp lép như không có gì ở bên trong. Nhưng bà lão lại xách chiếc túi là là như gần chạm mặt đất vậy, chứng tỏ nó phải rất nặng đối với bà ta.

Không thèm liếc mắt ngó hai người còn khỏe mạnh một cái, bà ta đi lần tới năm người bị trọng thương xem xét một hồi rồi móc trong túi vải ra một đồng lá cỏ. Bà ta đưa nồi thuốc cho Tiểu Kê, và đồng lá cỏ cho Khả Thanh.

Đứa nhỏ nhận lấy nồi thuốc mà không biết phải làm gì, nó cứ trơ mắt ra ngó. Khả Thanh đoán bà ta muốn nó ra suối lấy nước. Nàng lên tiếng nói :

- Bà ta muốn em ra suối lấy nước về đây.

Đứa nhỏ đứng lên nhấp chân đi, nhưng nó bỗng dừng lại đưa cặp mắt thất thần ngó chằm chằm vào bà lão. Bà ta liền ra ngoài cửa hang động, đưa tay chỉ về hướng Bắc.

Đứa nhỏ lập tức chạy đi liền.

Bà lão lại quay vào đưa con dao sắc thuốc cho Khả Thanh.

Cô gái hiểu ý bà lão muốn nói gì, vội tìm một hòn đá trơn tru, phủi bụi sạch sẽ tính kê đám lá cỏ lên sắc nhỏ. Bất ngờ “bốp” một tiếng, bà lão không biết đã dùng vật gì đập lên đầu Khả Thanh một cú. Mắt muốn nổ đom đóm, cô gái vụt quay phắt người lại sừng sộ với bà lão. Nào ngờ, bà ta cứ thản nhiên như không có chuyện gì, một tay cầm nhánh cây khô chỉ vào một gốc cây nhãn nhụi bóng láng kế bên đó. Khả Thanh lại lặng lẽ cầm đám lá cỏ cùng con dao thuốc tới chỗ gốc cây nhãn nhụi bóng láng đó. Cô ta bắt đầu sắc thuốc, nhưng cắt nhỏ quá cũng bị bà ta đập một cái lên đầu, cắt lớn quá cũng bị đập một cái nữa. Cố gắng dần cơn giận, cô gái hậm hực ráng để ý sắc thuốc theo đúng ý của bà ta.

Lúc đó Tiểu Kê cũng lấy nước về tới.

Bà ta nhìn mực nước trong nồi thuốc một hồi, rồi giơ tay ra dấu bảo nó đổ đi. Đứa nhỏ cũng làm theo, nhưng nó đổ nhanh cũng bị bà ta cầm nhánh cây khô đập một cái vào đầu. Đổ nhiều nước đi quá, không tới mực nước quy định thì bà ta lại chỉ tay về hướng Bắc, bắt nó đi lấy lại nồi nước khác. Nếu nó đổ chậm cũng bị đập. Cứ thế, bị bao nhiêu lần đi lấy nước, bao nhiêu lần bị đập vào đầu tới độ nó không còn biết đau là gì nữa, thì đứa bé cũng học được cách đổ nước với tốc độ nào, cầm chiếc nồi thuốc làm sao, và mực nước bao nhiêu thì đủ.

Gái trẻ, con nít đều bị bà ta đập vào đầu “bốp bốp” cả buổi cũng chỉ vì nấu một nồi thuốc nhỏ cho năm người bệnh. Còn một điều lạ nữa là bà ta không hề lên tiếng nói một lời. Cái hành động đánh người ta hình như là một cách nói chuyện thì phải.

Cuối cùng họ cũng nấu được nồi thuốc, tới việc đổ thuốc vào miệng người bệnh không đúng cách cũng bị bà ta đập.

Tiểu Kê thì có vẻ như một tên chai lì không biết đau là gì, còn Khả Thanh thì dù oán hận cũng phải cố gắng dần lòng bởi một lý do đơn giản, bà ta chỉ cách nấu thuốc cho họ cứu người thân.

Xong chuyện, bà ta lại quày quả bỏ đi, mặc kệ hai người đã đói khát gần hai ngày trời chưa có gì vào bụng.

Khả Thanh dù mình mấy ê ẩm vì bị bà lão kỳ quặc đánh mấy chục đập, vẫn ráng gượng mình đi vào khu rừng gần đó cố kiếm một thứ gì đó ăn cho đỡ đói.

Đi mãi cô chỉ kiếm được một mớ trái cây xanh về ăn tạm vậy thôi. Đứa nhỏ lúc đầu chỉ ngồi kiết đờ, trố mắt nhìn vào khoảng không, không thèm ăn. Cuối cùng nó đói quá cũng đưa tay lấy một quả táo rừng bỏ vào miệng nhai, rồi phun hột ra phì phì.

Ăn xong, họ lại nằm gục kế bên những người bệnh ngủ một giấc thật dài để lấy lại sức.

Qua ngày hôm sau, người tỉnh lại đầu tiên là Tô Nguyệt.

Tối tới thì ánh đèn vàng lại nhấp nháy, bà lão kỳ quặc lại xuất hiện.

Tuy là một tiểu thơ đài các, và là người mới bệnh dậy, Tô Nguyệt cũng bị bà lão kia phang cho mấy phát.

Khả Thanh nhiều lúc phải làm thay cho Tô Nguyệt để tiểu thơ của mình khỏi bị đánh.

Bị đánh nhiều ba người học được cách nấu thuốc theo ý bà ta một cách nhanh chóng.

Cứ thế, mỗi tối bà lão kỳ quặc lại đến, đưa nắm lá cỏ cho họ nấu thuốc. Mỗi ngày nắm cỏ mỗi khác, không giống vị và số lượng ít nhiều cũng khác. Ngày thứ hai, Hắc Diện Nhân và Ngân Thiết mới bắt đầu tỉnh lại. Hai người tuy chưa được khỏe mạnh lắm, nhưng cũng dám nhận cái công việc đi kiếm đồ ăn cho cả bọn. Chẳng bao lâu họ cũng mang về được vài chú thỏ.

Ngân Thiết đốt lửa nướng được con thỏ, chàng liền đem vào hang cho Tô Nguyệt :

- Cô ăn đi cho khỏe người.

Tô Nguyệt chỉ lắc đầu ngồi nhìn Thanh Diện Nhân nằm mê mang bất tỉnh. Lâu lâu nàng lại thở dài sườn sượt.

Thấy nàng như vậy, Ngân Thiết không biết nói gì hơn. Chàng cảm miếng thịt thỏ, vừa cắn từng miếng vừa nhìn Tô Nguyệt, mặt lộ vẻ bức dọc không vui.

Trong những ngày Thanh Diện Nhân nằm liệt giường đó, Tô Nguyệt ngồi kế bên chăm sóc cho chàng chu đáo. Từng muỗng thuốc được đổ vào miệng chàng hết sức chu đáo cẩn thận. Người bệnh không tắm rửa được, nàng cũng đi lấy nước để lau chùi mặt mũi tay chân cho chàng. Thỉnh thoảng nàng lại lấy thêm cỏ đắp giường cho chàng thêm êm thêm ấm. Khi chàng mở được mắt, ngó nhìn xung quanh thì nàng cũng hỏi thăm, bắt chuyện với chàng cho đỡ buồn.

Ngân Thiết thấy sự thân thiện của hai người, nhiều lúc cũng nổi cơn ghen, nhưng rồi chàng lại nghĩ có lẽ Tô Nguyệt làm như vậy là muốn tỏ lòng cảm ơn vị nhị sư huynh đã cứu mạng nàng.

Ngân Thiết trong lòng tự trách mình tại sao lúc đó chậm chạp không lao đến cứu nàng như vị nhị sư huynh, để giờ đây người được Tô Nguyệt quan tâm đến có lẽ chính là chàng chứ không phải là vị nhị sư huynh kia.

Vì mặc cảm hoặc là vì buồn tủi, càng ngày Ngân Thiết càng ít nói.

Cũng vì thế, Tô Nguyệt càng ít tiếp xúc với chàng hơn.

Không biết có phải vì thế mà tình cảm của họ nhạt đi hay không?

Mãi tới năm ngày sau, Thanh Diện Nhân mới tỉnh lại, nhưng còn phải nằm thêm một ngày nữa mới đi lại được.

Tới ngày thứ tám thì Tần nương tỉnh hẳn, điều đáng buồn là bà ta hoàn toàn bị mất hết công lực, chẳng khác chi người bình thường. Đám người Lục gia trang, Tô Nguyệt và Khả Thanh lúc trước căm ghét bà ta bao nhiêu, bây giờ thì họ lại tỏ vẻ thương hại bấy nhiêu.

Họ nướng thịt vừa sẵn được, cũng ngỏ lời mời bà ta ăn chung.

Nhìn đám người quay quẩn bên mớ thịt nướng ăn ngon lành, Tần nương buồn bã không muốn tham gia. Bà ta chỉ nhắm mắt ngồi dựa vách đá, cố dần nén cơn đói.

Bất chợt một giọng nói trầm âm vang lên bên tai Tần nương :

- Tại sao không lại ăn chung với họ? Bọn họ đã bỏ đi hiềm khích với ngươi thì là một điều đáng mừng, có sao lại mặc cảm như thế. Nếu muốn trả thù thì có lẽ bọn họ là những kẻ duy nhất có thể giúp ngươi. Đừng có cứng đầu.

Tần nương nghe qua giật mình, ngỡ là chính mình nói chuyện với mình. Nhưng khi ngẫm nghĩ lại thấy giọng nói kia hoàn toàn khác lạ, chắc chắn là do người khác nói.

Bà ta đảo mắt nhìn quanh. Ngoài bọn người đang vui vẻ gặm thịt ngoài cửa động, không có bóng nhân nào khác lạ.

Tiếng nói âm áp nhẹ nhàng đó có vẻ như là do một nữ nhân phát ra, nhưng tuổi tác độ bao nhiêu thì Tần nương không đoán được. Qua cách nói năng có vẻ trịch thượng, Tần nương nghĩ người đó phải lớn hơn mình, có thể về tuổi tác hay là cấp bậc trong xã hội, mà cũng có thể là người chứa đựng một kiến thức uyên bác.

Tần nương cố nhắm mắt an thần, nhưng câu nói hồi nãy cứ vang lên trong đầu, làm bà ta cứ áy náy nghĩ ngợi, không sao ngồi yên được. Nghĩ đi nghĩ lại, lời nói bí ẩn kia cũng có lý. Tần nương bèn từ từ đứng lên đi lại chỗ bọn người đang ăn thịt gà nướng, uống nước suối kia. Chính Tô Nguyệt tự tay bẻ lấy cái đùi gà còn nóng đưa cho bà ta.

Ngó nhìn Tô Nguyệt một lúc lâu, Tần nương mới thò tay cầm lấy đùi gà từ từ đưa lên miệng cắn một miếng. Tuy là được uống được thảo sống qua mấy ngày nằm bệnh, nhưng mùi thịt vẫn ngon hơn nhiều. Tần nương cảm thấy miếng thịt gà ngon ngọt vừa chui xuống bụng thì một luồng sáng khoái bốc lên. Bà ta lập tức đưa chiếc đùi gà lên cắn 2, 3 miếng tới khi đầy miệng mới thôi.

Cả bọn thấy Tần nương ăn uống vồn vã như vậy đưa mắt ngó một cái, rồi cũng quay mặt đi chỗ khác để cho bà ta được tự nhiên hơn. Để làm cho bầu không khí bớt căng thẳng, Thanh Diện Nhân lên tiếng :

- Tô phu nhân có biết tại sao mình lại ra nông nỗi này không? Chắc chắn là không phải do chúng tôi rồi.

Tần nương im lặng một hồi lâu, mới lên tiếng đáp :

- Là do lão Hoa Tẩu Di ám hại ta.

Ba người đàn ông của Lục gia trang đồng thanh hỏi lại :

- Hoa Tẩu Di là ai?

Tần nương trở mắt nhìn bọn họ, nhưng chỉ trong một thoáng bà ta lại cụp mắt xuống từ từ đáp :

- Chính là lão quỷ bị ta đuổi đánh khi các ngươi kéo tới.

Ngưng lời một thoáng, bà ta lại buồn bã kể :

- Ngã Khô Sinh tuy là sư phụ của ta, nhưng ông ta không dạy cho ta môn thần công Thiên Lôi. Ta vì muốn học đã lên trộm sách. Không ngờ ta luyện không đúng, mà suýt để vong mạng. Trong lúc nguy nan sắp chết, Hoa Tẩu Di xuất hiện cứu sống ta, rồi lại chỉ dẫn vài điều trong cách luyện công.

Bà ta thở dài thườn thượt mấy lần rồi trầm giọng nói tiếp :

- Lúc đầu ta có phần nghi ngờ lòng tốt của lão, nhưng khi hội tụ được mấy đám mây đen thì ta mừng quá quên hẳn đi mối nghi ngờ. Lão nhân lúc ta bận rộn đã lên lấy trộm sách, bởi vậy ta mới hướng dẫn sét đánh vào lão. Không ngờ...

Tần nương chợt im lặng, bỏ lửng câu nói nửa chừng.

Lúc đầu bà ta nói cái tên Hoa Tẩu Di, bọn Lục gia trang biết đó là do Ngô Khả Sinh giả dạng. Họ có vẻ ngạc nhiên. Nhưng đến khi nghe hết câu chuyện thì họ càng kinh ngạc hơn. Tại sao Ngô Khả Sinh lại không để Tần nương chết ngay lúc ấy? Tại sao lại cứu bà ta rồi lại hại bà ta?

Ngân Thiết lẩm bẩm nói :

- Hoa Tẩu Di bà nói đó chính là lão Ngô Khả Sinh giả dạng. Chỉ là một người thôi. Chính ông ta cũng đánh bọn ta gần chết. Cũng may chưa bị mất hết võ công.

Tần nương thoáng giật mình, nhưng rồi bà ta lại cụp mắt xuống, chậm rãi đáp :

- Ta cũng nghi ngờ điều đó.

Tô Nguyệt lên tiếng hỏi :

- Tại sao nương nương không đề phòng?

Tần nương nghe Tô Nguyệt nói liền nổi giận, ném mạnh khúc xương gà xuống đất rồi nói :

- Người có nghe ta nói không?

Rồi bà gần từng tiếng nói :

- Bởi ta thành công trong luyện công, quá phấn khởi mà trong nhất thời không đề phòng.

Bà lại nhìn, đưa tay chỉ cả đám người Lục gia trang, nói tiếp :

- Các người cũng vậy thôi. Các người may mắn vì tên tiểu quỷ điên khùng kia găm chân lão, mới tạm thời thắng lúc đầu. Nhưng các người đâu biết thực lực của lão ta, nên bây giờ mới bị thảm hại như ta vậy.

Ngân Thiết nghe vậy cũng cúi đầu lẩm bẩm :

- Quả đúng như vậy.

Chợt Thanh Diện Nhân lên tiếng :

- Tôi có vài điều muốn hỏi, không biết nương nương có thể trả lời được không?

Tần nương liếc xéo một cái, đáp xẵng :

- Hỏi thì cứ hỏi, ta trả lời được sẽ trả lời.

Thanh Diện Nhân suy nghĩ một hồi rồi hỏi :

- Tại sao Ngô Khả Sinh cứu nương nương rồi lại muốn ám hại nương nương?

Tần nương chưa kịp đáp thì một giọng trong trẻo hách dịch ra về triết lý vang lên :

- Những kẻ độc ác thường là thích nhìn con mồi chết dưới tay mình, hoặc bị hành hạ về tinh thần lẫn thể xác mà chết. Lão đã chủ tâm giết bao nhiêu người, thì có thể nói là kẻ độc ác. Khi bà ta bị tẩu hỏa nhập ma, sắp chết một cách nhanh chóng, thì lão lại mở lòng từ bi là vì muốn chính tay lão hành hạ bà ta. Và bây giờ các người đã thấy, bà ta bị lão chỉ sai đến nỗi không còn võ công nữa. Điều đó đau đớn như thế nào, cả thể xác và tinh thần.

Nghe những lời giải thích mạch lạc như vậy, cả đám người đều giật mình quay lại. Họ thấy trên cành cây gần đó, Bạch Tiểu Kha đang ngồi vắt vẻo, tay cầm một cái đùi heo quay thật lớn.

Tần nương thì há miệng kinh ngạc, không ngờ cô gái nói ra hết tâm trạng của bà.

Thấy mọi người quay lại nhìn mình, Bạch Tiểu Kha giơ đùi heo lên nói :

- Các người có thịt ăn thì ta cũng có thịt ăn. Thịt ta vừa ngon vừa bự hơn thịt gà của các người... hi...hi... hi...

Ngân Thiết lại lẩm bẩm nói :

- Biết quá nhiều không hay. Ăn nhiều quá không tốt.

Hắc Diện Nhân vừa thấy mặt Bạch Tiểu Kha thì lại hùng hổ la lên :

- Lúc trước ta giúp người đánh cuộc với Tô Đằng Không, tại sao lúc ta lâm nạn người lại không tới giúp bọn ta? Người đã đi đâu hử? Hay là người chính là kẻ đứng ngoài giật dây.

Bạch Tiểu Kha lại cười hi hi nói :

- Tại sao không giúp? Không phải các người còn sống nhăn răng đó là gì?

Hắc Diện Nhân nhăn mặt hỏi lại :

- Là do người cứu bọn ta ư?

Bạch Tiểu Kha ngáp ngừng một hồi rồi cười hi hi. Nàng tiếp tục gặm đùi thịt heo quay ăn. Vừa ăn nhồm nhồm đầy miệng, nàng vừa tùm tùm cười, tuyệt nhiên không trả lời câu hỏi của Hắc Diện Nhân.

Thanh Diện Nhân thấy thái độ mập mờ của Bạch Tiểu Kha thì đoán không phải chính tay nàng cứu bọn họ, nhưng có thể nàng bảo ai đó tới cứu. Chàng liền vòng tay, cung kính cúi đầu cảm tạ :

- Bọn tại hạ xin đa tạ ơn cứu mạng của cô nương. Nguyên sẽ có dịp đáp đền.

Không ngờ Bạch Tiểu Kha nhảy qua nhánh cây khác, tránh hướng Thanh Diện Nhân đang cúi đầu. Nàng không nhận cái tạ kia, có nghĩa là từ chối lời cảm tạ.

Không đợi cho mọi người kịp hỏi về hành động của mình, nàng vội nói :

- Thôi ta phải đi rồi.

Bóng ảnh nàng lại biến đi như tàn hình.

Thế đó, nàng đến không ai biết, khi ra đi lúc nào cũng với câu “thôi ta đi”, còn trò chuyện cũng chỉ có mấy câu. Không bao giờ nàng ở lâu. Mỗi lần nàng tới đều có chuyện xảy ra.

Mọi người ngó ngàng một hồi rồi lại quay đầu nhìn về đồng lửa. Ai cũng thầm hỏi lần này sẽ có chuyện gì xảy ra. Họ cũng tính tới chuyện ra khỏi nơi này.

Thật ra nói Bạch Tiểu Kha cứu họ cũng không phải, mà là sư phụ của Bạch Tiểu Kha ra tay cứu thì đúng hơn. Lúc quá bi thương, Tiểu Kê đã rướng cổ hú lên một tràng dài. Ai dè đó là dấu hiệu báo nguy của Tiểu Kê cho các vị sư phụ của nàng tới cứu. Nhưng cũng vì việc này mà gây rắc rối cho nàng không ít. Bởi vì các sư phụ nghi ngờ nàng chưa đủ khả năng bốn tẩu giang hồ.

Sau khi rời bỏ đám người kia, Bạch Tiểu Kha chạy về phía một khu rừng rậm. Nàng đi sâu vào đó, tới một con suối nhỏ. Kế bên suối là một căn nhà lá bầy biện đơn sơ. Bạch Tiểu Kha cất tiếng gọi vang :

- Sư phụ! Sư phụ ở đâu?

Một người đàn ông mặc đồ nông dân, quần xắn ống cao tới đầu gối, vai vác cuốc đi vào.

Ông ta nói :

- Người gọi ta có chuyện gì?

Bạch Tiểu Kha nhăn nhó :

- Đại sư phụ!

Người đàn ông được Tiểu Kha gọi là đại sư phụ, nhướng mày tròn mắt hỏi :

- Chẳng lẽ không phải người gọi ta.

Bạch Tiểu Kha ấp úng :

- Đệ tử... con...

Lại một người đàn ông, cũng ăn mặc theo kiểu nông dân, nhưng người này lại cầm lưới bắt cá.

Người thứ hai vừa xuất hiện lại hỏi :

- Người kêu ta à?

Bạch Tiểu Kha xua tay, ấp úng :

- Không... không... không phải.

Người cầm lưới hỏi vặn lại :

- Chứ người kêu ai?

Rồi từ từ xuất hiện thêm mười mấy người, cả nam lẫn nữ, người nào cũng hỏi có một câu :

- Người kêu ta à?

Bạch Tiểu Kha nhìn vòng vòng, hoảng loạn một hồi rồi la lên :

- Không phải!

Cả đám người cùng nói :

- Người không kêu thì ai kêu?

Bạch Tiểu Kha tức khí la lên :

- Tôi kêu sư phụ của tôi mà.

Đám người lại lao nhao nói :

- Chẳng lẽ ta không phải là sư phụ của người?

Bạch Tiểu Kha ôm đầu hét :

- Phải... phải... tất cả đều là sư phụ của tôi.

Bất chợt nàng lại đứng thẳng lên, nghiêm giọng, vênh mặt nói :

- Nhưng tôi không có kiếm mấy người.

Một người ăn mặc giống thư sinh bật cười vang, tay cầm quạt phẩy phẩy, hỏi :

- Vậy người kiếm sư phụ nào?

Bạch Tiểu Kha nhón chân, chồm người nhìn mặt từng người một hồi rồi buồn bã nói :

- Người đó không có ở đây.

Người ăn mặc theo kiểu thư sinh lại mỉm cười, nheo mắt nói :

- Nếu người đang kiếm Bạch Tịnh Liên thì người đến chậm rồi đó.

Bạch Tiểu Kha hốt hoảng la lên :

- Tại sao lại chậm? Hôm qua người còn ở đây. Có bao giờ sư phụ đi ra ngoài một bước.

Bọn người lại nhao nhao, người nói trước, kẻ nói sau, người nói nhanh, kẻ nói chậm :

- Tại sao ta lại không ra ngoài?

Càng đối đáp với một đám sư phụ, Bạch Tiểu Kha càng nhưc đầu la hét inh ỏi cổ át tiếng nói lao nhao của mười mấy vị sư phụ :

- Không phải.....

Khi những tiếng nói lao nhao kia đã lắng dần xuống, Bạch Tiểu Kha chậm rãi nói từng tiếng :

- Tôi muốn nói đến sư phụ Bạch Tịnh Liên kia. Người có bao giờ đi lại trên giang hồ.

Người vác cuốc trên vai được gọi là Đại sư phụ lên tiếng trầm trầm :

- Tại vì người mà Tịnh Liên phải ra ngoài. Người đã gây chuyện gì ngoài đó? Ta đã bảo người chưa học xong, không nên ra ngoài tìm chuyện. Người nên ở lại đây thì tốt hơn.

Bạch Tiểu Kha gãi đầu, mặt mày nhăn nhó, miệng cười khi khi mấy lượt mà chưa chịu trả lời.

Người ăn mặc theo kiểu thư sinh lại châm chọc :

- Nhất định ngoài giang hồ có một kiếp sát đang xảy ra, người đi tới đâu là có chuyện tới đó.

Bạch Tiểu Kha nghe vậy, cong mồm lên hét lớn :

- Không có...

Vị sư phụ cầm lưới cá hỏi vặn lại :

- Vậy thì người kiếm Tịnh Liên có chuyện gì? Ta chắc người gây chuyện lớn, nên mới về đây cầu cứu Tịnh Liên.

Một người trạc ngũ tuần, tóc điểm bạc muối tiêu ôn hòa nói :

- Kha nhi! Có chuyện gì cứ nói ra, may bọn ta có thể giúp người giải quyết.

Bạch Tiểu Kha lại gãi đầu một hồi rồi mới đáp :

- Là vì một cuốn bí kíp... ờ... không phải, là một cuốn sách quý, đệ tử muốn lấy lại cho sư phụ Tịnh Liên.

Tức thì một đám người đồng loạt quát lên, vang rền cả khu rừng :

- Sách gì?

Bạch Tiểu Kha cười gượng hê hê, rồi lí nhí đáp :

- Tích Khí phần thượng...

Nàng nói mà sợ người khác nghe thấy, nên nói thật khẽ, và còn đưa mắt đảo dác ngó quanh ra vẻ sợ người nghe được.

Nàng ngỡ là bọn sư phụ nghe qua sẽ quát tháo la mắng một trận. Một người la mắng đã nhưc đầu, hướng chỉ ở đây có mười mấy vị, thì làm sao nàng chịu nổi.

Không ngờ cả đám sư phụ của Bạch Tiểu Kha chỉ im lặng nhìn nhau.

Cuối cùng một người mập mạp đầy đặn, cất tiếng ồ ồ nói :

- Người hãy kể hết những gì người biết cho bọn ta nghe.

Lúc đầu Bạch Tiểu Kha còn ngại ngùng vì không có sự cho phép của Bạch Tịnh Liên, nhưng sau nàng nghĩ lại Bạch Tịnh Liên chỉ có một người, ở đây có tới mười sáu người sư phụ thì dĩ nhiên nhiều người có thể che chở cho nàng.

Bạch Tiểu Kha mạnh dạng kể lại tất cả câu chuyện. Từ việc Lục gia trang bị Ngô Đằng Không giờ thủ đoạn thiêu hủy, tới lúc bọn người còn sống của Lục gia trang đi trả thù bị thảm bại. Cuốn bí kíp Tích Khí hiện giờ đang ở trong tay Tô Đằng Không, nhưng nàng không tìm ra lão ta. Nàng lại nói ra những phán đoán nghi vấn của mình một cách cặn kẽ. Nàng cũng không quên kể về Tần nương và thằng bé Tiểu Kê.

Nghe xong đám sư phụ lại im lặng suy nghĩ. Một hồi lâu, người ăn mặc theo kiểu thư sinh lên tiếng :

- Người ra ngoài đi. Bọn ta bàn bạc xong sẽ gọi người vào.

Bạch Tiểu Kha ngoan ngoãn đi ra ngoài bờ suối. Nàng ngồi trên bờ thò chân xuống dọc nước một hồi lâu vẫn không thấy các sư phụ gọi vào.

Thình thoảng nàng lại quay đầu ngó về hướng căn nhà lá. Chẳng một tiếng động vang ra.

Lại càng tò mò, Bạch Tiểu Kha liền rón rén tới sát bên vách, ghé tai nghe lén. Nào ngờ có tiếng ồm ồm từ bên trong hét ra :

- Tiểu Kha, không được nghe lén.

Bạch Tiểu Kha lại hoảng hồn, vùng vằng quay đầu đi lại bờ suối. Nàng bốc một nắm đá dưới đất, nhặt từng viên ném xuống suối. Ném một viên đá nàng lại nói một câu.

- Sư phụ chỉ biết ăn hiếp người ta.

- Cái gì mà phải bí bí mật mật

- Bất quá cũng chỉ là một cuốn sách.

- Sư phụ Tịnh Liên đâu có nghĩ nó là quan trọng.

- Người chỉ nói nó ở ngoài giang hồ sẽ gây nguy hiểm.

- Mà họ có đánh chết nhau hết cũng không có gì mắc mớ tới mình, sao phải lấy sách về.

- Sư phụ có ngon thì ra ngoài đó đánh nhau giật lại cuốn sách, tại sao cả đám chỉ biết rúc đầu rụt cổ ở rừng hoang.

Bất chợt một giọng nói ầm ập vang lên :

- Người đang mắng ai đó?

Bạch Tiểu Kha giật mình quay đầu lại la lên :

- Sư phụ!

Người có giọng ầm ập kia lại hỏi :

- Người mắng ta à?

Bạch Tiểu Kha nũng nịu đáp :

- Không có...

Người có giọng ầm ập đó chính là Bạch Tịnh Liên, tuy được gọi là sư phụ của Bạch Tiểu Kha nhưng người này nhìn còn rất trẻ chỉ khoảng chừng hai mươi một, hai mươi hai. Hai người đứng với nhau chẳng khác nào tỷ muội.

Bạch Tịnh Liên nhìn Tiểu Kha hỏi :

- Người có chuyện khó nghĩ à?

Bạch Tiểu Kha phụng phịu nói :

- Thì cũng tại cuốn Tích Khí gì đó. Đệ tử tìm ra được manh mối, biết người nào giữ nó rồi, nhưng vì trong lúc sơ suất để lão ta chạy mất. Đệ tử tìm đã lâu mà không thấy, không biết phải làm sao, nên mới về đây hỏi ý kiến các sư phụ, nhờ sư phụ mách bảo dùm.

Bạch Tịnh Liên mỉm cười :

- Vậy à?

Bạch Tiểu Kha nũng nịu nói :

- Mấy sư phụ kia nói đệ tử ra ngoài chỉ gây chuyện, học hành chưa thông đã ra giang hồ, nên bắt phải quay về luyện tập võ công tiếp, học thêm kiến văn.

- Còn chuyện cuốn bí kíp thì sao?

Bạch Tiểu Kha nhếch mặt về phía căn nhà lá nói :

- Họ đang ở trong đó bàn bạc kìa, sư phụ thử vào đó xem họ nói gì.

Bạch Tịnh Liên mỉm cười lắc đầu :

- Ta không muốn vào đó nghe chuyện nửa chừng.

Nàng lại từ tốn nói :

- Thật ra, ta phái người ra ngoài tìm bí kíp chỉ là một cách cho người học hỏi thêm kinh nghiệm giang hồ. Ở đây luyện tập võ công, học thêm kiến văn cũng là một cách học. Tuy hai cách học khác nhau nhưng đều cùng một mục đích là muốn tốt cho người thôi.

Nói rồi Bạch Tịnh Liên thở dài nhìn xuống dòng suối :

- Giang hồ nhiều gian hiểm, đầy dẫy thị phi tranh chấp. Bản thân ta không thích ra ngoài đó. Tất cả các sư phụ của người cũng không thích. Bọn ta chỉ muốn cho người thấy rõ điều đó, nên mới sai phái người. Nếu người gặp vấn đề thì tự giải quyết lấy, ngờ đâu người không giải quyết được, mà còn về đây hỏi ý kiến. Một chuyện nhỏ mà người làm không xong, vậy là người học không thông rồi, nên phải học thêm nữa là đúng rồi.

Bạch Tiểu Kha lắc đầu nói :

- Không phải vậy đâu. Ngoài giang hồ cũng có kẻ xấu, kẻ tốt. Đâu có ai xấu hết đâu. Công việc sư phụ giao phó, đệ tử chỉ là không sao tìm ra được cái lão già mắc dịch ấy.

- Lão già nào?

- Tô Đăng Không!

- Chắc ngoài người ra còn có người thứ ai cao siêu hơn truy đuổi cho nên lão không dám lộ mặt chứ gì? Cũng có thể lão đang bẻ quang âm mưu một chuyện gì đó, hay luyện một thứ võ công tà ma gì đó? Nhiều chuyện có thể lắm. Người ráng suy nghĩ đi.

Bạch Tiểu Kha nghe vậy chợt một ý loé lên trong đầu. nàng cười hê hê nói :

- Sư phụ thông minh. Đệ tử đi đây.

Bạch Tịnh Liên cau mày :

- Người không chờ nghe các sư phụ khác nói ra ý kiến sao?

Bạch Tiểu Kha cười hì hì đáp :

- Không cần đâu. Đệ tử đi đây.

Vừa nói Bạch Tiểu Kha vừa phóng người đi, nhưng được nửa chừng thì tui ngưu quay đầu trở lại.

Bạch Tịnh Liên thấy vậy lại mỉm cười, nhẹ nhàng cất tiếng :

- Chào đại sư huynh.

Đứng sau lưng Tiểu Kha, một người đang thông thả đi, trên vai vác chiếc cuốc làm đồng.

Thì ra Tiểu Kha phóng mình chạy đi, chưa được bao xa, đã bị Đại sư phụ chặn đầu bắt quay về.

Người được gọi là Đại sư huynh, trầm giọng trách Bạch Tịnh Liên :

- Người cứ cứng chiu nó đến độ nó không coi ai ra gì.

Bạch Tịnh Liên chỉ đứng nhe răng mỉm cười.

Từ trong nhà các sư phụ khác cũng đi ra.

Một người nhìn Bạch Tiểu Kha nói :

- Người không chờ nghe ý kiến của bọn ta sao?

Bạch Tiểu Kha lại cười hì hì chu mỏ nói :

- Ý kiến gì? Các sư phụ chỉ bắt tôi ở lại đây thôi.

Một nữ sư phụ khác lên tiếng quát :

- Cũng là ý tốt cho người thôi. Người ra ngoài giang hồ lỡ khi bị người ta đánh chết hoặc què quặt thì bọn ta ăn nói sao với cha mẹ người?

Bạch Tiểu Kha hứ lên một tiếng, nhưng không đáp.

Người sư phụ ăn mặc theo kiểu thư sinh tăng hắng lấy giọng rồi nói :

- Tiểu Kha, chúng ta cho người ra ngoài giang hồ tìm bí kíp lần nữa. Nhưng vài người trong bọn ta sẽ theo giám sát người. Khi xong việc người phải quay về đây ngay.

Nghe vậy, mặt Tiểu Kha hớn hở hẳn lên. Nàng reo to :

- Thiệt hả? Như vậy là sư phụ sẽ trở tài đánh đấm cho đệ tử coi chứ gì? Thiệt là hay quá.

Sư phụ ăn mặc theo kiểu thư sinh nghiêm mặt nói :

- Bọn ta không thích đánh đấm. Nhưng mà nghiêm phạt người thì bọn ta có lẽ có hứng thú.

Bạch Tiểu Kha lại xịu mặt, hỏi khẽ :

- Chỉ có như vậy thôi sao?

- Còn nhiều nữa, nhưng bây giờ chỉ có thể thôi.

Bạch Tiểu Kha nháy mắt, nhe miệng cười, hỏi :

- Vậy sư phụ nào sẽ giám sát đệ tử?

Thế đó, cô gái vừa mới xịu mặt, bây giờ lại cười lên ngay.

Vị đại sư phụ gần giọng nói :

- Việc này bọn ta không thể nói cho người biết được. Còn nữa, khi gặp mặt bọn ta người phải giả vờ như là không quen biết nghe chưa?

Bạch Tiểu Kha lại phụng phịu :

- Chuyện gì cũng bí bí mật mật. Hỏi ý kiến nhờ giúp dùm, không giúp thì thôi. Nếu không có gì nói thêm, đệ tử đi đây. Chào tất cả sư phụ.

Nói rồi nàng sử dụng thuật khinh công, thoát biến mất.

Nàng đi rồi, vài người sư phụ đưa mắt nhìn nhau rồi phóng theo. Bóng ảnh họ cũng biến mất trước mắt mọi người.

* * * * *

Lại nói về bọn Lục gia trang, chủ tớ Tô Nguyệt và Tần nương.

Họ hỏi thăm Tần nương thêm vài tin tức của Ngô Khả Sinh, nhưng không có kết quả đành chia tay bỏ đi.

Họ tiếp tục đi tìm kẻ đã thảm hại Lục gia trang.

Còn Tần nương thì thờ dài ngao ngán không biết đi đâu. Tự ái của bà ta quá cao, không chịu núp bóng bọn Lục gia trang. Bây giờ bọn Lục gia trang đi rồi, bà ta lại không có võ công, cũng không biết nên đi về hướng nào, và ngày mai sẽ ra sao.

Tần nương từ từ đứng lên, rồi lững thững bước đi, nhắm hướng trước mặt mà đi. Đi một hồi thì bà lại gặp bọn Lục gia trang đứng ngơ ngác, mặt nghếch ra. Bà ta thấy lạ nhưng cũng làm lơ, vội vàng rẽ hướng khác đi. Chẳng bao lâu, bà cũng quay trở lại chỗ bọn Lục gia trang đang đứng.

Tuy có thấy điều lạ lùng, nhưng Tần nương lại rẽ hướng khác đi tiếp. Ngân Thiết thấy bà ta quá ương bướng thì hét lên :

- Mụ kia, đừng đi nữa, chúng ta đang ở trong một trận đồ.

Tần nương nghe vậy cũng bước đi. Một lần nữa, bà ta đi một vòng quanh quẩn, rồi cuộc lại nhìn thấy bọn Lục gia trang. Đến giờ thì Tần nương mới tin chắc mình đang ở trong một trận đồ.

Bà không dám bước nữa, mà từ từ tiến về phía bọn Lục gia trang đang đứng, cất tiếng hỏi :

- Nơi đây là đâu? Người ở đây có ý gì? Tại sao cứu mạng sống rồi lại giam chúng ta trong trận đồ.

Ngân Thiết bực mình hét lên đáp lại :

- Nếu ta biết còn đứng đây làm gì.

Hai bên lườm lườm nhau căng thẳng, nhưng chẳng ai nói thêm một lời nào.

Họ đứng đó chừng thêm hai tuần trà, khi màn đêm buông xuống, thì có tiếng xe ngựa vang lên lộp cộp, lộp cộp.

Trong bóng tối, một chiếc xe ngựa xuất hiện. Ngồi trên ghế xà ích là hai người đàn ông lực lưỡng.

Chiếc xe ngựa dừng lại trước mặt đám người Lục gia trang.

Một người cất giọng khàn khàn :

- Lên hết đi.

Khả Thanh biết ngay hai người này chính là hai người đã mang họ tới đây. Cô nàng nhanh nhẹn đỡ vị tiểu thư của mình leo lên. Số người còn lại thấy Khả Thanh mạnh dạng lên xe ngựa, không có vẻ gì rụt rè, liền nối bước theo sau.

Khi người cuối cùng lên xe, thì ở dưới đất về mé hữu cũng có một bóng đen nhanh như con cắt luồng xuống dưới sàn xe ngựa, không một tiếng động.

Tiếng vó ngựa vang lên lộp cộp, tiếng cát đá bị bánh xe lăn dạt qua hai bên rào rào.

Xung quanh tối om, thế mà hai kẻ đánh xe lại thấy đường để điều khiển xe ngựa.

Không biết bọn họ ngồi trên đó được bao lâu. Nhưng khi xe ngựa dừng lại, họ kéo màn dòm ra thì thấy xe đang đứng trước một khách điểm còn mở cửa trong Tây Thành.

Một giọng khàn khàn lại vang lên :

- Xuống hết đi.

Bọn họ lại lục tục bước xuống, không đợi ai lên tiếng nói lời tạ ơn. Hai người phu xe cho ngựa chạy lộp cộp vào bóng đêm. Nhìn cỗ xe lăn bánh thật chậm, nhưng thoát đã biến vào màn đêm.

Bọn họ dù có muốn nói lời tạ ơn cũng nói không kịp.

Cái bóng đen lén đi nhờ xe cũng không biết nhảy xuống từ lúc nào.

Được một lúc, thì có tiếng ngựa hí vang lên inh ỏi, và sau đó là tiếng người rú lên thảm thiết.

Trên phố nhà nhà tuy đã đóng kín chuân bị đi ngủ, cũng đều mở tung cửa sổ ra ngơ ngác ngó quanh.

Trong góc phố vắng, có một người rít lên :

- Xem ra bọn người họ Bạch không còn an phận hưởng nhàn được nữa rồi?

Ngân Thiết sau khi nghe tiếng ngựa hí, và tiếng người kêu la thảm thiết chợt nảy sinh tính tò mò, tung người chạy về hướng đó.

Ngoài cổng Tây Thành, trước mắt họ một đám đông đang bu lại dòm ngó xác hai người đàn ông bị nhả nhúm nằm giữa đường. Rõ ràng là kết quả của Hấp lực thần công.

Nhìn bốn con ngựa nằm khuyu bên cỗ xe nghiêng ngã, Ngân Thiết cũng đoán hai cái xác kia là của hai người xa phu vừa mới đưa họ về Tây Thành. Chàng đưa mắt nhìn quanh. Về mé tây chừng hai trượng có một thư sinh nho nhã, dung mạo tuấn tú xuất phàm, đứng khoanh tay cầm quạt gỗ gõ gõ vào bả vai, còn mặt thì cau lại như đang suy nghĩ mông lung.

Ngân Thiết đảo mắt nhìn về hướng khác, khi chàng quay lại thì cái bóng thư sinh nho nhã kia đã biến mất. Ngân Thiết cũng vội cau mày suy nghĩ. Người đó coi bộ võ công rất cao siêu, chỉ trong một cái đảo mắt đã biến mất giữa đám đông như thế.

Qua một hồi xem xét, không khám phá được gì thêm, Ngân Thiết vội vàng quay về khách điểm. Bọn người Lục gia trang vẫn còn đứng bên ngoài. Tần nương cũng chưa bỏ đi.

Hắc Diện Nhân lên tiếng :

- Ai đã bị ám hại?

Ngân Thiết đáp :

- Hai gã xa phu.

Hắc Diện Nhân mắt tròn ngược, kinh ngạc hỏi thêm :

- Có phải là hai người đưa chúng ta về không?

Ngân Thiết gật đầu, rồi chàng quay sang Thanh Diện Nhân hỏi :

- Tại sao chúng ta chưa vào trong thuê phòng nghỉ ngơi.

Thanh Diện Nhân lúng túng vài giây rồi đáp :

- Chúng ta không còn tiền thuê phòng trọ nữa.

Tần nương xì lên một tiếng :

- Ta biết một người bằng hữu của các ngươi, có nhà cao cửa rộng, giường êm nệm ấm đang sống ở đây. Các ngươi có muốn tới thăm bằng hữu hay không?

Ngân Thiết trợn mắt hỏi lại :

- Bằng hữu? Bà muốn nói là Bạch Tiểu Kha à? Nhà đầu đó không phải là bằng hữu của bọn ta.

Tần nương lắc đầu.

Đám Lục gia trang càng thắc mắc, từ trước đến giờ họ chỉ lo việc báo thù, đâu có thời giờ quen biết ai mà có bằng hữu. Ngoại trừ Bạch Tiểu Kha là kẻ hay đến kiếm họ, thì chẳng một ai có thể được gọi là bằng hữu.

Càng nhìn bọn Lục gia trang ngẩn ngơ, thì Tần nương mỉm cười bí ẩn.

Bà ta hỏi lại :

- Các ngươi có muốn đi gặp bằng hữu không?

Nói rồi bà ta quay đầu bỏ đi.

Hắc Diện Nhân thấy mọi người đứng lớ ngớ, chưa chịu quyết định thì hùng hổ quát lên :

- Đi thì đi! Có gì mà sợ.

Tần nương dẫn cả bọn đi vòng vo trên các đường phố, tới một khu vắng vẻ, nằm về phía tây nam Tây Thành. Cuối cùng họ đứng trước một tòa nhà đồ sộ, cổng kín tường cao, Khang trang bề thế.

Trước cửa có đề biển “Kim đại phủ”.

Tần nương giơ tay đập cửa, nhưng công lực bà ta không có tiếng kêu không vang, không ai ra mở cửa.

Hắc Diện Nhân liền bước lên giúp bà ta một tay. Bàn tay của chàng trai mặt đen này chỉ đập một, hai cái nhẹ là cánh cửa sắt muốn đổ ập xuống.

Chẳng bao lâu, một lão già trạc lục tuần, dáng người đậm đà mở cửa nhìn hai người hỏi :

- Đại gia và đại nương muốn kiếm ai?

Tần nương vênh mặt nói :

- Vào bảo chủ nhân của ngươi ra gặp bằng hữu của hần.

Lão già từ tốn hỏi :

- Xin hỏi quý danh tánh của vị bằng hữu.

Tần nương đáp gọn lỏn :

- Cứ nói với chủ ngươi là bằng hữu của hần có những khuôn mặt rất kỳ dị.

Lão già gật đầu, thông thả đi vào trong bẩm báo.

Khoảng một lúc lâu, lão lại trở ra, cúi đầu kính cẩn nói :

- Chủ nhân hôm nay không được khỏe, không thể tiếp khách.

Nghe giọng nói mập mờ về những khuôn mặt kỳ dị của Tần nương, Ngân Thiết thoáng nghi ngờ. Bây giờ nghe lão già kia đi vào thật lâu rồi quay ra nói không tiếp khách, rõ ràng là khinh khi bọn họ, có ý đuổi đi.

Từ trước tới giờ bọn Lục gia trang tuy sống trong cảnh lầm lẩn, trong cảnh bình dân nghèo khổ, cực nhọc vì miếng ăn rất nhiều nhưng ít khi nhờ vả ai, cho nên cũng có ít người khinh rẻ họ. Giờ đây, có người tỏ thái độ khinh khi như vậy, với cái tính bộc trực ngay thẳng của Ngân Thiết lẽ nào chàng lại không giận.

Ngân Thiết lao mình đẩy lão già qua một bên, xông xộc đi vào. Vừa đi chàng vừa hét :

- Cái tên Kim tiểu nhân nào dám đuổi khéo đại gia ta?

Từ bên trong lao ra năm, sáu tên hán tử với thân hình lực lưỡng. Một tên quát lớn :

- Kẻ nào dám xâm nhập Kim đại phủ, ngươi muốn chết sao?

Không đợi cho người ta lên tiếng, bọn đại hán kia vung đao tấn công bất cứ ai xông vào chính sảnh.

Ngân Thiết cũng rút gậy bạc ra quay vù vù đánh bật tung hết đao bén trên tay bọn đại hán. Nhưng đợt này lui lại có đợt khác từ bên trong phóng ra, mỗi đợt là có khoảng chừng năm, sáu hán tử.

Ngân Thiết tuy không muốn gây đả thương bọn tay chân, chỉ muốn vào thóa mạ cái tên chủ nhân dám đuổi khéo bọn người Lục gia trang. Nào ngờ càng đánh máu nóng càng bốc cao. Lúc đầu chỉ đánh bay đao, về sau gặp tên nào đánh đau tên đó, sau nữa thì tên nào có chết cũng không tiếc.

Chẳng ngờ bọn hán tử như những con thiêu thân, cứ lao vào mãi không ngừng.

Thấy cảnh tượng hai bên đụng độ, Tần nương chỉ đứng tùm tùm cười đầy vẻ bí ẩn.

Thanh và Hắc Diện Nhân đứng ngoài cũng thấy nôn nao cả ruột. Một người thì muốn vào ngăn cản Ngân Thiết chớ nên giết người bừa bãi, một người thì muốn nhào vào đánh bọn kia cho đã tay nhưng lại sợ làm phật lòng Ngân Thiết. Cuối cùng, hình như chẳng thể đứng ngoài làm lơ được, cả hai đều nhảy vào trận đấu. Một người thì cố ý đánh dạt bọn hán tử để có thể thanh minh với họ. Còn người kia thì gặp tên hán tử nào thì giơ tay đập mạnh. Tay người đó đụng vào ai thì một là mặt mày sưng vù, máu me chảy bê bết vì dập mũi bầm mắt rách miệng, hai là ôm tay ôm chân kêu oai oái.

Ba nam nhân đang đánh nhau hăng say, hai nữ nhân thì đưa mắt ngó nhìn sợ hãi, đứa nhỏ thì cứ tro tro nhìn vào khoảng không.

Tần nương thấy vậy càng mỉm cười, quay người bỏ đi. Bà ta lẫn mình vào trong bóng đêm lúc nào không hay. Nhưng chỉ có bọn người lớn không biết, chứ có một cái bóng nhỏ xíu loắt choắt bám theo bà ta như cái một cái đuôi.

Cái bóng nhỏ đó là Tiểu Kê. Mắt nó tuy ngó vào khoảng không như thất thần, nhưng mọi cử động của Tần nương đều không qua khỏi mắt nó. Và lại Tần nương bây giờ đã mất hết công lực, đi đứng giống như người bình thường, cho nên càng dễ dàng cho đứa nhỏ bám theo.

Cái thân hình nhỏ bé loắt choắt của đứa nhỏ lại có vẻ nhẹ nhàng như những chú chuột đi ăn đêm, không hề gây ra tiếng động. Tần nương dù có võ công cũng không thể nào phát hiện, huống hồ bà ta hiện nay là một người bình thường.

Bà ta đi vòng ra sau Kim đại phủ, vào một con hẻm nhỏ, nhẹ nhàng rút trong người ra một chiếc chìa khóa nhỏ, tự tay mở cửa bước vào. Chân vừa bước qua khung cửa gỗ, bà ta cũng nhanh tay đóng lại. Tiếng lách cách khẽ vang lên, có lẽ Tần nương đang khóa cửa.

Đứa bé núp nơi bụi cây bên tường, nó đợi một lúc rồi cứ như người tính leo tường vào trong, nhưng vì tường quá cao nó leo không được. Nó cũng không thèm tìm cách khác vào, mà cứ vươn tay đòi nhảy lên bám vào thành tường. Nhảy cú nào lại té rớt xuống bịch bịch cú đó. Có lẽ nó nhẹ quá nên tiếng động rớt xuống cũng không to lắm.

Không leo lên được thế mà nó cứ nhảy hoài, nhảy đến độ không biết mệt. Ai nhìn vào chắc cũng nhưc đầu chóng mặt. Bỗng một tiếng hừ khẽ vang lên, rồi một luồng chưởng kinh lửa tới hất đứa nhỏ bay qua tường rơi vào bên trong.

Đứa bé được luồng chưởng kinh đưa vào bên trong. Cái bàn tọa của nó lại rớt xuống trước, dán chặt trên nền đất. Không tỏ vẻ đau đớn, nó lại lồm cồm bò lên, đưa cặp mắt thất thần nhìn quanh, còn cánh mũi khẽ rung rung như là đang đánh hơi.

Nó nghe mũi lên từ từ bước đi. Thì ra nó đang đi theo cái mùi mồ hôi của Tần nương. Bà ta không có công lực nên khi đi lại một chút là toát mồ hôi đầy mình. Dù bóng ảnh bà ta không còn nhưng cái mùi mồ hôi đó vẫn còn vương vấn trong khoảng không.

Đứa nhỏ lần mò một hồi thì tới một căn biệt phòng bày biện khang trang theo kiểu khuê phòng. Trong phòng không một bóng người. Đứa nhỏ đi một vòng quanh phòng dừng lại trước bàn trang điểm, rồi nó lại đi ra ngoài cửa tiếp tục đến nhà bếp rộng lớn.

Một giọng âm trầm rít lên :

- Người biết ta có mặt ở đây, nên mới sai cái bọn không sợ chết tới phá rối phải không? Người thật là nham hiểm.

Tiếng Tần nương vang lên hoảng sợ :

- Tôi... Người... Ông...

Một tiếng “bốp” vang lên, bóng hình Tần nương bay vèo ra ngoài cửa bếp.

Giọng âm trầm kia lại nói :

- Người hãy chống mắt lên mà xem. Không ai đến cứu người đâu. Cả tên sư phụ của người cũng vậy. Lão ta chắc đang bị người họ Bạch truy lùng đến chết thôi.

Rồi một tràng cười vang lên.

Một tràng cười rùng rợn, kỳ dị.

Khi tràng cười dứt rồi, nhưng người nghe vẫn còn cảm thấy tràng cười đó vang vọng bên tai như chưa hết dứt.

Tần nương ở bên ngoài, lồm cồm bò dậy, đưa tay sờ má phấn sưng vù, chợt mắt bà ta bắt gặp cái bóng nhỏ thó của Tiểu Kê đứng trong bóng tối.

Ba tính mở miệng nói hai tiếng “chạy đi!”, thì có hai bóng người nhào tới xách nách kéo lê bà ta đi.

Tuy bị kéo nhưng Tần nương chưa hề rời mắt khỏi đứa nhỏ, thế nhưng một điều kỳ lạ xảy ra, đó là bóng ảnh của nó biến mất ngay trước mắt bà, khiến bà ta kêu ồ lên một tiếng kinh hãi.

Hai người kéo lê Tần nương đi bất chợt dừng lại, quay người quát hỏi :

- Ai?

Xung quanh họ vắng lặng như tờ, không một bóng người. Một cơn gió cũng không dám thổi qua.

Một người tức mình đá vào người Tần nương nói :

- Mụ đừng có giả trò ma quỷ nữa.

Tần nương bị đá nhưng không biết đau, mắt bà ta vẫn chăm chăm nhìn vào khoảng không trước mặt, cố tìm hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Hồi 9

Rào trước đón sau

Bên ngoài cổng chính của Kim đại phủ, ba người Lục gia trang đang đánh nhau hăng say.

Bất chợt có một người quát lớn :

- Dừng tay!

Bọn đại hán từ từ dạt qua hai bên, nhường lối cho người vừa mới cất lên tiếng quát đó. Trước mặt bọn Lục gia trang là một người đàn ông to béo, mặt mày bóng láng. Trên người lão nơi đâu cũng đầy đặn thịt mỡ.

Tô Nguyệt vừa thấy mặt người đó thì mừng rỡ reo lên :

- Thúc thúc... thì ra thúc thúc ở đây. Thúc thúc có biết cha hiện giờ ở đâu không? Con e rằng cha đã bị con nha đầu họ Bạch kia giết mất rồi.

Vừa nói một tràng, Tô Nguyệt vừa chạy vừa khóc, lao vào ôm chầm lấy người đàn ông mập mạp.

Ông ta vuốt ve an ủi đứa cháu :

- Đừng khóc nữa!

Vẫn đề đứa cháu gái ôm cứng lấy mình, lão mập đưa mắt nhìn bọn Lục gia trang nói :

- Lão cứ ngỡ kẻ thù tìm đến, nên đã có thái độ không hay, mong ba vị tha thứ cho.

Ngân Thiết gầm lên :

- Mất người mù à? Sao thấy bọn ta mà nghĩ là kẻ thù?

Thanh Diện Nhân biết chuyện này do Tần nương gạt họ. Ngân Thiết lại quá nóng nảy, không nghĩ suy rằng chính họ là người lạ mặt gõ cửa nhà người ta. Người ta không tiếp thì lại hùng hổ xông vào đánh gia nhân. Như vậy là lỗi của mình chứ không phải lỗi của chủ nhân tòa đại phủ. Nhưng có một điểm lạ chàng lại nghĩ không ra, đó là tại sao bọn gia nhân cứ thấy người là xông vào tấn công như những con thiêu thân, không hề mở miệng nói lý lẽ. Mà kẻ thù của lão là ai? Nếu lão bị kẻ thù truy tầm thì tại sao lại sống đường bệ trong một ngôi phủ lớn như thế này? Chẳng khác gì chừa mặt ra cho người ta đập.

Thanh Diện Nhân lên tiếng can vị sự đệ của mình :

- Ngân Thiết, đệ chớ nóng nảy.

Chàng lại quay sang người đàn ông mập mạp, nói tiếp :

- Chúng tôi thật làm phiền đại gia quá nhiều, xin đại gia thứ lỗi cho tội đường đột này...

Không đợi Thanh Diện Nhân nói hết, hay quay đầu bỏ đi, lão già mập mạp cất tiếng cười vang nói :

- Các vị không ngại khó khăn, gian nan khổ cực mang cháu gái ta an toàn về đây. Ôn nghĩa này ta còn chưa tạ thì làm sao các vị lại có lỗi.

Ông ta lại quay sang hỏi thăm Tô Nguyệt :

- Tại sao cháu lại đến nông nổi này?

Tô Nguyệt bây giờ nước mắt đã ráo. Nghe thúc thúc của mình hỏi như vậy, bèn cất tiếng lạnh lạnh nói :

- Tất cả đều do nha đầu Bạch Tiểu Kha.

Mọi người đang lúc quay mình bỏ đi chợt nghe nói tới Bạch Tiểu Kha thì ai cũng ngăn người ra, ngay cả Hắc Diện Nhân cũng vậy. Lúc Tô Đăng Không phóng chỉ điểm huyết cũng là lúc Bạch Tiểu Kha chạy vào bên trong phòng. Cũng vì thấy bóng nàng mà trong nhất thời chàng không đề phòng nên mới bị Tô Đăng Không dễ dàng ám toán.

Cô gái họ Bạch này bí ẩn kỳ lạ. Ai ai cũng bị cô ta chọc ghẹo đến tức giận, tuyệt nhiên chưa ai thấy cô ta ra tay đánh thương hay giết một người nào. Thậm chí cô ta còn giúp đỡ bọn Lục gia trang.

Lại thêm cái mặt nhờn nhờn, thái độ cà chớn, nụ cười khanh khách mỉa mai dễ làm cho người bị chọc chuyễn cơn giận thành thù oán. Cái thù vật đó thường làm mờ đi sự sáng suốt trong tâm trí con người. Tô Nguyệt thì rõ ràng đã ghi tạc mối thù chỉ vì một câu nói lúc trước ở Tô gia.

Còn ba người Lục gia trang hiện tại đang bị cái thù vật đó làm sừng sốt, đứng ngơ ra, không biết lời nói của Tô Nguyệt đúng hay sai.

Lão mập thấy mọi người đứng ngơ ngẩn như phỗng, liền bật cười ha hả nói :

- Các vị đã có lòng viếng thăm nhà lão phu, vậy xin mời vào trong uống vài ly rượu để ta có dịp tạ ơn các vị đã đem đứa cháu gái bình an tới nơi này.

Rồi lão nhích người qua một bên, gập lưng đưa tay mời cả bọn vào nhà. Trong lòng bọn Lục gia trang lúc này cũng muốn bỏ đi, nhưng trước thái độ khẩn cầu sốt sắng của lão mập, họ lại từ chối không được. Họ đành nối bước nhau đi vào bên trong đại sảnh của Kim đại phủ.

Bọn Lục gia trang vừa mới quay trở lại Tây Thành sau một cơn thập tử nhất sinh, đã gặp hai sự việc lạ xảy ra, một là hai vị xa phu đưa họ về bị ám toán, hai là việc đánh nhau với bọn võ sĩ của tòa đại phủ rồi lại gặp thúc thúc của tô Nguyệt. Rõ ràng cả hai chuyện đều có nhiều bí ẩn nan giải. Tâm trí ba người Lục gia trang hiện giờ rối loạn bởi nhiều thắc mắc và suy đoán. Họ không nghĩ đến sự vắng mặt của Tần nương và Tiểu Kê. Hoặc là họ nghĩ Tiểu Kê đã được Khả Thanh chăm sóc, và Tần nương đã bỏ đi.

Họ vào bên trong uống rượu, chuyện trò như chưa có việc gì xảy ra.

Lão mập kia có tên là Tô Đăng Giao. Không biết lão có quan hệ ruột thịt gì với Tô Đăng Không hay không. Nhưng họ chỉ biết Tô Nguyệt gọi lão là thúc thúc, có vẻ thân mật lắm.

Lão ngờ ý lưu chân bọn Lục gia trang nơi Kim đại phủ mấy ngày.

Sau một hồi suy nghĩ, Thanh Diện Nhân đưa mắt hỏi hai vị huynh đệ.

Chỉ có Bạch Tiểu Kha vì cuốn thượng của Tích Khí bí kíp nên mới tìm kiếm làm khó họ Tô. Còn bọn người Lục gia trang thì tuyệt nhiên không có hiềm khích gì. Mà lão già họ Tô có thể là một con mồi ngon như Ngô Khả Sinh xuất hiện nữa là khác.

Hắc Diện Nhân lưỡng lự một hồi cũng gật đầu.

Ngân Thiết có vẻ đang buồn vì tình không muốn ở lại, nhưng hai vị sư huynh đã tỏ vẻ đồng ý nên chàng cũng gật đầu theo.

Thay vì ở trong Kim đại phủ, Ngân Thiết lại lang thang khắp nẻo phố của Tây Thành, tìm rượu mua vui. Rủi cho chàng là trong túi lại không có một cắc để mua rượu.

Chàng trai khát đến khô cổ họng, tính rút thanh gậy bạc ra múa vài chiêu mãi võ kiếm tiền uống rượu. Bất chợt chàng nghe có tiếng người rao :

- Trị lạnh kinh niên, trị lạnh kinh niên, uống linh dược vào người sẽ nóng liền.

Ngân Thiết cho đó chỉ là mấy gã bán thuốc dạo, không có gì đáng chú ý.

- Ma tinh yêu quỷ cũng trị được luôn. Nè nè, đại gia! Đại gia hãy chú ý con quỷ đang đi theo sau đại gia đó.

Nghe tiếng rao lần thứ hai thì Ngân Thiết thật sự giật mình. Chàng muốn biết người cất tiếng rao đó là ai. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy nơi một góc phố, có vài người đang đứng bu lại xem chuyện lạ. Ngân Thiết cũng lần mò tới đó.

Trước mặt chàng là một gã thanh niên, ăn mặc quần áo nho sinh rộng thùng thình, đầu đội mũ pháp y. Trước mặt gã thanh niên là một tên công tử mập mạp ục ịch như con heo, đằng sau tên công tử là mấy tên hộ vệ mặt mày hung hăng dữ tợn.

Tên công tử tròn mắt, chỉ vào mặt gã nho sinh quát hỏi :

- Dựa vào đâu mà ngươi nói là ta có quỷ bám theo.

Gã nho sinh vẫn cười hềnh hếch, hỏi :

- Có phải đại gia hay cảm thấy mệt mỏi, và thỉnh thoảng còn khó thở phải không?

Tương tên công tử sẽ nổi cơn thịnh nộ, ai dè hần lại tròn mắt lộ vẻ ngạc nhiên :

- Sao ngươi biết?

Gã nho sinh đáp nhanh :

- Cái đó là triệu chứng của quỷ ám, dĩ nhiên là tôi phải biết.

Ngân Thiết đứng ngoài nghe được suýt phì cười. Chàng biết rõ những tên công tử nhà giàu, ăn cho nhiều lại lười lợm không chịu vận động. Không vận động thì khí trong người không được lưu thông đều đặn. Khí mà bị ứ đọng thì sẽ gây ra mệt mỏi khó thở trong người. Những điều đó, con nhà học võ thì ai cũng đều biết, chứ làm gì có chuyện ma quỷ ám ảnh. Rõ ràng là tên nho sinh kia đang gạt gẫm người ta.

Ngân Thiết không nói ra, mà chàng cứ đứng trố mắt xem chuyện gì sẽ xảy ra kế tiếp. Lúc này tên công tử mới nổi giận, hần gằm lên :

- Ngươi chỉ nói láo. Giữa ban ngày ban mặt, làm gì có ma quỷ?

Gã nho sinh vẫn điềm nhiên hỏi lại :

- Đại gia muốn xem con quỷ đó không?

Tên công tử trố mắt :

- Ta xem mặt quỷ được à?

- Dĩ nhiên! Nhưng phải mất chút đỉnh tiền bạc để chi phí cho giấy bùa giấy phép.

Ngân Thiết nghe đến đây thì biết đích xác là gã nho sinh đang lừa người lấy tiền. Chàng cứ ngỡ là ai cũng đều thấy được điều đó, ngay cả tên công tử cũng chắc chắn cũng phải khám phá ra mình đang bị lừa. Nào ngờ, tên công tử nghe vậy, đưa tay móc một nén bạc trong túi thả lên bàn hỏi :

- Nhiều đó đủ chưa?

Gã nho sinh lắc đầu :

- Chưa đủ! Giấy bùa của ta mắc lắm.

Tên công tử mặc dù hơi khó chịu, nhưng cũng móc thêm một nén bạc nữa lên bàn.

Gã nho sinh nhanh tay quơ lấy hai nén bạc rồi chỉ vào một tấm gương, mà mặt gương lại đối diện với gã nho sinh. Gã nói :

- Người qua đây! Khi ta làm phép thì người hãy cố gắng căng mắt ra nhìn vào gương nghe chưa. Những kẻ còn lại thì đứng im tại chỗ, nếu không bùa sẽ hết linh. Lúc đó, người không thấy được quỷ thì chớ trách ta.

Có nghĩa là chỉ có mình tên công tử mập đó thấy được con quỷ nào đó hiện ra trong tấm gương, chứ người khác tuyệt nhiên không thấy được.

Tên công tử mập cũng ngoan ngoãn làm theo, hấn đi lại đứng gần gã nho sinh, mắt căng ra nhìn vào tấm gương, miệng còn quát tháo bọn thuộc hạ :

- Các người không được nhúc nhích. Ai nhúc nhích sẽ biết tay ta.

Gã nho sinh hỏi :

- Người sẵn sàng chưa?

Tên công tử đáp :

- Sẵn sàng rồi.

Gã nho sinh bắt đầu lầm rầm cái gì đó trong miệng. Bất chợt khói tỏa mù mịt, Ngân Thiết không còn thấy gì trong đó nữa.

Rồi lại có tiếng nói :

- Người mau hiện ra đi? Sao ta dạy hoài mà người không nghe? Người chậm tiêu quá à. Hiện ra đi.

Rõ ràng tiếng nói này là của con gái. Ngân Thiết nghe giọng nói này thì rung động toàn thân. Chàng vừa ngạc nhiên vừa tức giận, bởi vì chàng biết người phát ra giọng nói đó là ai.

Tên công tử vội vàng hỏi :

- Người nói ai chậm tiêu?

Một tiếng bốp vang lên bên đầu tên công tử. Cái giọng của gã nho sinh lúc này lại phát lên :

- Người hãy chú ý nhìn vào gương, đừng phân tán tâm thần.

Bị đánh một cái vào đầu, tên công tử lập tức chú mục vào tấm gương, quả nhiên hấn thấy một khuôn mặt có vằn đỏ như máu, mắt trơ tráo nhìn hấn, mũi hếch, miệng vêu lên trông thật gớm ghiếc. Nếu đó không phải là quỷ thì là gì. Tên công tử lập tức hoảng sợ hét toáng lên.

Hấn vừa hét thì khói cũng biến mất. Mọi việc trở lại như bình thường.

Tên công tử run rẩy lập cập nói :

- Có quỷ... thật có con quỷ đi theo ta.

Gã nho sinh cười khẩy hỏi :

- Người tin ta chưa?

Tên công tử gật gật đầu, lắp bắp :

- Ta tin, ta tin! Làm sao... làm sao mà... mà ta đuổi nó đi được.

Gã nho sinh trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi hỏi lại :

- Con quỷ của người lớn hay nhỏ?

Tên công tử đáp :

- Nhỏ.

Gã nho sinh lại suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu con quỷ nhỏ thì ta có cách tạm thời đuổi nó đi, nhưng phải tốn tiền đó.

Tên công tử càng hốt hoảng :

- Tạm thời ư?

Gã nho sinh trợn mắt lên :

- Còn đỡ hơn là nó theo người suốt đời.

Tên công tử lúc này đã hoảng sợ đến tột cùng, hấn cứ nghĩ đến cái mặt nhìn thấy trong gương thì lại run lên. Hấn vội đáp :

- Vậy... vậy cũng được. Nhưng tốn... tốn bao nhiêu.

Gã nho sinh đáp tỉnh bơ :

- Chỉ năm nén vàng rỗng nữa thôi.

Tên công tử hét lên :

- Năm nén vàng ư?

Gã nho sinh cười đáp :

- Chịu hay không là tùy người.

Gã nho sinh này hỏi tiền một cách trắng trợn, giống như người ta cần hần chứ hần không cần người ta, mà người ta chính là kẻ bỏ tiền ra.

Ngân Thiết lấy làm sinh nghi, chàng mon men lại gần để nhìn rõ mặt gã nho sinh kia là ai.

Chàng nhìn mãi cũng không nhận ra là ai, đành đứng xem tấn tuồng tiếp tục diễn tiến.

Tên công tử sau một lúc suy nghĩ, từ từ đưa tay móc trong mình ra năm nén vàng bỏ lên bàn. Gã nho sinh cũng móc túi lấy ra một viên dược đơn đen thui lui đưa cho hần. Gã chỉ nói một câu ngắn gọn :

- Người hòa viên dược đơn này với rượu mà uống.

Tên công tử sùng sốt, trợn mắt gầm lên :

- Năm nén vàng chỉ mua được có một cục đất thôi sao?

Bất ngờ hần vung tay ra hiệu, tức thì mấy tên hộ vệ mặt mày dữ tợn đứng đằng sau nhào lên nhắm gã nho sinh. Tên công tử cũng vội thò tay lấy năm nén vàng lại. Nhưng tay hần chưa thò tới mặt bàn thì năm nén vàng đã biến đâu mất. Hần ngẩng đầu lên thì cũng thấy mấy tên hộ vệ dáo dác nhìn quanh, mặt lộ rõ vẻ ngần ngại như mấy tên khờ. Tên công tử ngó lại thì không còn thấy gã nho sinh đâu nữa. Không biết hần biến đi bằng cách nào mà nhanh lẹ không tưởng nổi.

Quả thật, sau cơn hoảng sợ, tên công tử mập nọ lại tính giờ thôi cơn đồ, giứt thuốc mà không muốn trả tiền. Chẳng những hần không lấy lại được vàng mà viên thuốc trên tay hần cũng biến mất. Hần tức điên cả người, lồng lộn trút hết sự uất ức lên mấy tên hộ vệ, đánh đấm chúng tơi tả.

Ngân Thiết đứng chứng kiến thấy một màn kịch vui vui thì cũng thấy khoái trá, tùm tùm cười hoài.

Bất chợt chàng nghĩ đến tên nho sinh kia thì vội vã co giò chạy đi tìm. Cái gã nho sinh đó có vẻ nghi ngờ lắm, chàng muốn biết hần là ai. Cái tính tò mò đã làm cho chàng quên cả mục đích mãi võ kiếm tiền của mình, và quên luôn cả sự thèm khát giọt rượu cay.

Nói là đi tìm kiếm người, nhưng chàng đâu biết người đó chạy đi đâu mà tìm mà kiếm. Chàng chỉ chạy vòng vòng một hồi rồi quay lại chỗ cũ.

Bọn công tử nhà giàu kia còn chưa chịu bỏ đi. Tên công tử kia đang đứng kể lể câu chuyện vừa rồi với một gã công tử khác. Gã này nhìn rất bảnh bao và oai phong lắm.

Tên công tử mập nói :

- Đệ quả nhiên nhìn thấy con quý đó, mặt vắn đỏ như máu, mũi hếch, miệng vêu, mắt trợn tròn. Đệ sợ hãi hỏi hần cách đuổi con quý đi, nào ngờ hần lại lấy cả vàng mà không chịu giao thuốc.

Tên công tử bảnh bao hỏi :

- Hình dáng của gã ra sao?

Tên công tử mập đáp :

- Nhỏ con, mảnh mai như những gã nho sinh nghèo, mặc quần áo rộng thùng thình không đúng khổ.

Tên công tử bảnh bao nhìn quanh một hồi rồi chỉ xuống đất nói :

- Có phải đó là viên thuốc hần bán cho người không?

Tên công tử mập ngó người ra một lúc, rồi gật đầu. Không nói không rằng, tên công tử bảnh bao quay người phóng đi thật nhanh.

* * * * *

Tây Thành là một trấn thành rộng lớn, dân cư đông đúc, phố xá lúc nào cũng tấp nập.

Nói đến Tây Thành là phải nói đến kẻ nào giàu nhất, có nhà to nhất, nam nhân nào khôi ngô tuấn tú hào hoa phong nhã nhất, nữ nhân nào là giai nhân tuyệt thế, người nào có võ công cao nhất, kẻ nào có quyền uy nhất.

Hầu hết những yếu tố đó đều hội tụ về một người, đó là Công Tôn Nghĩa. Hần là nam nhân, cho nên hần không phải là một giai nhân tuyệt thế.

Nhưng tất cả yếu tố còn lại hần đều có.

Nhà Công Tôn Nghĩa to nhất Tây Thành, có thể nói là một cung điện hoàng đế của xứ Tây Thành. Đó là Kim đại phủ.

Nhà to dĩ nhiên hần phải giàu và có uy quyền nhất Tây Thành.

Và từ xưa tới nay hần chưa từng gặp đối thủ.

Đã thế hần còn là một mỹ nam tử với một dáng điệu oai phong. Một cái mã bề ngoài mà hầu hết các thiếu nữ tới tuổi dậy thì đều mơ tưởng tới.

Một con người có nhiều ưu điểm thì cũng phải có khuyết điểm.

Công Tôn Nghĩa có một khuyết điểm rất nổi bật đó là tính ưa bình phẩm đàn bà con gái. Già trẻ, lớn bé, hễ ai có chút nhan sắc đều được hần dòm ngó tới, không phải là ngắm nghía sắc đẹp mà là tìm yếu điểm của họ. Tìm ra được yếu điểm thì hần lại giở giọng bình phẩm chê bai.

Có lẽ vì thế, dù hần là một mỹ nam tử nhưng cũng có vẻ cô độc lắm. Tuy cái vẻ bề ngoài của hần có thể cuốn hút hàng trăm, hàng vạn giai nhân.

Con người làm sao mà hoàn hảo được. Ít nhất cũng phải có khuyết điểm gì đó, dù là nhỏ nhưng vẫn phải có.

Ai hần cũng chê. Nếu hần không chê về nhan sắc thì hần cũng chê về dáng đi, hoặc về tính tình. Do đó, dĩ nhiên là hần không thể nào chọn được một cô vừa ý. Hần cô độc là phải.

Hần cũng có những yếu điểm khác, nhưng chắc không ai biết được.

Hiện giờ Công Tôn Nghĩa vừa nghe gã sư đệ nói về vụ lừa thuốc lấy vàng, hần tức tốc lao đi tìm kẻ có lá gan quá lớn kia.

Mất vàng bạc là một chuyện nhỏ, nhưng chuyện lừa gạt người của của dòng họ Công Tôn là chuyện lớn. Hần phải đi tìm người đó để lấy lại thanh danh cho dòng họ Công Tôn.

Hần giở thuật khinh công tuyệt hảo lùng kiếm khắp Tây Thành vẫn không thấy bóng dáng dã nho sinh mãnh mãnh kia.

Bất chợt, phía đông Tây Thành, một vài người khách từ quán ăn đi ra. Họ bàn tán xôn xao về một con quỷ nhỏ, mặt vàng như ngựa đang ngồi ăn với một cô gái trẻ đẹp. Hai người thật tương phản lẫn nhau.

“Con quỷ nhỏ?”

Vừa nghe ba chữ đó, Công Tôn Nghĩa liền sinh nghi. Hần lao nhanh vào quán ăn đó.

Quả nhiên hần gặp một thằng nhóc mặt xấu xí không thể tả được.

Thằng nhóc đang ngồi ăn uống từ tốn. Đối diện với thằng nhóc xấu xí là một cô gái đẹp như tiên giáng trần. Nhưng có một điều làm hần phải cau mày, đó là kiêu ngạo của cô ta.

Tuy là dáng người và vẻ mặt rất đẹp, nhưng cô gái lại ngồi gác chân lên bàn còn hơn bọn phạm phu tục tử, lưng dựa vào tường, mắt lim dim như đang ngủ.

Hần chưa bao giờ thấy thứ gái như thế.

Hần bước lại gần, mà hai mắt dòm trừng trừng không chớp.

Theo cái kiểu cô gái ngồi, và cái hướng hần đang đi tới thì quả thật hần đang dòm cô gái từ dưới dòm lên.

Bất chợt có tiếng nói trong trẻo vang lên :

- Người có dòm rách mắt cũng không thấy gì đâu. Sư phụ luôn căn dặn ta nên mặc hai lớp.

Công Tôn Nghĩa giật mình, mặt hần bỗng đỏ lên hình như là vì thẹn. Không biết hần thẹn vì có người bắt gặp hần trừng mắt dòm gái, hay là vì câu nói của cô ta.

Như bản tính tự nhiên vốn có, gặp nữ nhân nào có chút nhan sắc là hần dò tìm khuyết điểm của người đó mà phê bình. Cô gái này nhan sắc thì không có khuyết điểm nào cả, nhưng dáng điệu và tính tình thì đâu đâu cũng có chỗ để nói.

Công Tôn Nghĩa hỏi :

- Cô nói ra câu đó không thấy thẹn sao? Là con gái phải hiền thực nhu mì chứ?

Cô gái thân nhiên đáp :

- Có sao nói vậy, đâu có gì là thẹn đâu.

Nói ra được câu đầu tiên đủ biết người mặt dày, nói đến câu thứ hai thì rõ ràng là người ương bướng.

“Mày dày” và “ương bướng” thì không bao giờ đi chung với “thực nữ”.

Bất chợt, Công Tôn Nghĩa phát hiện ra những lời phê bình của hần không có tác dụng gì tới nữ nhân đang lim dim mắt như ngủ kia.

Công Tôn Nghĩa mỉm cười hỏi xéo :

- Vậy cô có mặc hai lớp không?

Cô gái vẫn nhắm mắt, miệng đáp :

- Sư phụ nói dĩ nhiên ta phải nghe theo. Người có nghe lời sư phụ của người không?

Chẳng những cô gái không biết ngượng vì câu hỏi của hần, mà còn hỏi vặn lại.

Công Tôn Nghĩa đáp :

- Dĩ nhiên là ta nghe.

Hần lại cười giả lả, nói :

- Trời nóng mà cô mặc hai lớp, không cảm thấy chảy mồ hôi sao?

Cô gái cũng đáp lại :

- Người mặt ba, bốn lớp mà không thấy nóng thì ta làm sao thấy nóng.

Công Tôn Nghĩ giật mình.

Hắn giật mình cũng phải, vì những lời nói của cô ta hình như đã nhìn thấu suốt con người của hắn. Đạo này, Công Tôn Nghĩ lúc nào cũng thấy lạnh, nên thường phải mặc rất nhiều lớp. Có lẽ vì mặc nhiều lớp áo nên hắn mới có được cái dáng vẻ to con, oai vệ. Còn nữa, cô ta nhắm mắt lim dim như thế thì làm sao thấy được hắn mặc đến ba lớp áo.

Cô gái lại nói :

- Người mặc nhiều lớp như vậy, chắc chắn là người bệnh hoạn.

Cô gái nói ra câu nào, Công Tôn Nghĩ giật mình theo câu đó, nhưng hắn cũng gắng gượng nói tránh đi :

- Ta bị bệnh gì cô có biết không?

Cô gái cười hì hì đáp :

- Người mặc nhiều lớp dĩ nhiên là bị lạnh.

Công Tôn Nghĩ bật cười vang, cái giọng điệu nói chuyện huề vốn của cô ta làm hắn bật cười.

Cô gái lại không xem đó là tràng cười giễu cợt ngạo mạn. Cô nàng vẫn tiếp tục cất tiếng trong trẻo thản nhiên như không :

- Ta có cách chữa trị cái bệnh lạnh đó. Người có tin không?

Lần này Công Tôn Nghĩ không còn cười được nữa. Hắn hỏi lại :

- Người có cách nào chữa được bệnh đó?

Công Tôn Nghĩ nói như vậy là hắn tự thừa nhận mình có cái bệnh lạnh.

Cô gái đáp :

- Ta có cách của ta. Miễn sao người khỏi bệnh là được. Nhưng giá cả thì lại không mắc lắm đâu. Người có chịu làm chuyến giao dịch này không?

Công Tôn Nghĩ hừ một tiếng nói :

- Giao dịch với người để rồi bị người lừa gạt chứ gì?

Cô gái chột mồm bừng mắt, hỏi :

- Ta lừa gạt những ai?

Công Tôn Nghĩ trợn mắt đáp lại :

- Chuyện xem quỷ ma ngoài phố vừa rồi chẳng phải là người gạt người hay sao?

Cô gái nghe vậy liền đoán biết gã công tử đã nhận ra mình là gã nho sinh lúc nãy. Cô bật cười ha hả nói :

- Ta đâu có gạt tên mập đó. Hắn đòi bỏ tiền xem quỷ, ta cho hắn xem quỷ. Hắn bỏ tiền mua thuốc, ta cũng bán thuốc. Như vậy là mua bán công bình chứ đâu có lừa gạt ai?

Công Tôn Nghĩ chống chế :

- Nhưng thuốc đó chỉ là loại thuốc trị nhức mỏi, tăng cường đường hô hấp. Không phải là thứ trị ma quỷ. Mà quỷ cũng không phải là quỷ nữa, mà là thằng nhóc đang ngồi chung với cô nương.

Cô gái lại đáp :

- Hắn bị mệt mỏi, khó thở thì ta cho thuốc đó chứ còn thuốc nào khác. Như vậy mà là lừa gạt sao? Còn thấy quỷ hay không là do hắn nói ra, chứ ta đâu có nói.

Công Tôn Nghĩ không còn cách nào cãi lý với cô gái nữa, hắn trở lại về vấn đề của hắn :

- Người muốn gì sau khi chữa được bệnh cho ta?

Cô gái đáp :

- Ta chỉ muốn người dẫn ta đi khắp nơi trong Kim đại phủ mà không ai biết tới.

Công Tôn Nghĩ nhăn mặt :

- Người muốn vào Kim đại phủ để làm gì?

- Ta nghe nói Kim đại phủ rộng lớn, nhiều chỗ hay, ta muốn xem cho biết, nhưng không muốn người khác biết nên mới nhờ người dẫn đi đó mà.

Đi xem phủ mà không muốn cho người ta thấy, dĩ nhiên là người có mưu đồ.

Công Tôn Nghĩ nào dám mở lời đồng ý.

Cô gái lại nói :

- Chịu hay không là tùy người.

Cũng một câu nói đó. Một câu nói ra về người ta cần cô ta chứ cô ta không cần người khác.

Công Tôn Nghĩ đưa mắt liếc nhìn cô gái. Hắn thấy cô ta có quá nhiều ưu điểm mà cũng có quá nhiều khuyết điểm. Chính hắn dù muốn phê bình cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Hắn hỏi :

- Cô có bằng chứng gì để ta tin cô?

Cô gái lắc đầu :

- Người không còn cảm thấy lạnh nữa, đó là một bằng chứng duy nhất ta có thể đảm bảo.

Công Tôn Nghĩa càng tỏ ra ngạc nhiên hơn. Hắn trở mặt hỏi :

- Người chịu chữa trị cho ta trước ư? Người không sợ ta nuốt lời sao?

Cô gái lại mỉm cười khanh khách :

- Ta có cách làm cho người khỏi bệnh, thì ta cũng có cách làm cho người bệnh lại.

Công Tôn Nghĩa không biết trả lời làm sao. Dĩ nhiên hắn phải phân vân, khó xử. Một đằng là được chữa khỏi cái bệnh lạnh quái quỷ, còn đằng kia thì hành động của cô gái có quá nhiều nghi vấn. Những lời cô ta nói ra đều có lý lẽ thẳng thắn, thậm chí còn rất thành thật nữa là khác. Nhưng trong đó cũng ẩn chứa một âm mưu gì đó.

Công Tôn Nghĩa không thể nào quyết định được. Hắn lúng túng không biết nên nói gì.

Thấy Công Tôn Nghĩa không trả lời, cô gái nói :

- Người cứ tự nhiên suy nghĩ.

Nói rồi, cô ta lại quay người nhìn đứa nhỏ nói :

- Chúng ta đi thôi.

Cô gái gọi chủ quầy tới trả tiền, dắt tay đứa nhỏ tính đi ra khỏi quán ăn.

Công Tôn Nghĩa chợt gọi giật lại :

- Khoan đã.

Cô gái quay người, trợn mắt hỏi :

- Người muốn gì nữa?

Bất gặp ánh mắt của cô gái, Công Tôn Nghĩa cảm thấy hết sức lúng túng. Từ xưa tới nay, hắn là một con người hay phê bình, dĩ nhiên là phải bạo miệng. Nhưng hôm nay có lẽ hắn gặp một đối thủ còn bạo miệng hơn hắn. Một con người không sợ bị phê bình. Một kẻ biết cãi lý.

Đâm ra hắn trở thành một kẻ nhu nhược, không có khẩu khí chút nào.

Sau một lúc trấn tĩnh lại tinh thần, Công Tôn Nghĩa hỏi :

- Cô nương có thể cho tôi biết danh tánh được không?

Cô gái khựng người lại một lúc, rồi lại cười khanh khách nói :

- Người cứ gọi ta là “gã nho sinh” được rồi.

Công Tôn Nghĩa kinh ngạc hỏi lại :

- Nhưng cô là một cô gái. Một cô gái thì làm sao là “gã nho sinh” được?

Cô gái nói :

- Tại sao không được? Danh tánh chỉ là để phân biệt người này với người khác. Nếu người gặp ta ngoài phố và lên tiếng gọi “ê, gã nho sinh”, có lẽ ta sẽ quay đầu lại. Như vậy là được rồi.

Và hình như đây là lần đầu tiên cô ta nói chuyện dài dòng với người khác, cho nên hai chân cứ nhấp nhóm muốn bỏ đi.

Công Tôn Nghĩa đâu có dễ gì buông tha. Hắn hỏi danh tánh người không được, thì lại hỏi đến người dạy dỗ :

- Thân pháp của cô lạnh lẽo như vậy, ắt sư phụ phải là người thành danh. Ta rất muốn biết danh tánh của sư phụ cô là gì?

Cô gái muốn bỏ đi, lại gặp một người cứ níu kéo lại nói chuyện, đâm ra cũng khó chịu. Trong lòng thì vậy, nhưng mặt ngoài cô gái lại mở miệng nói chuyện ngang ngược :

- Ta chỉ biết gọi sư phụ là sư phụ. Người là nam nhân mà nhiều chuyện quá. Thôi ta đi đây.

Ba chữ “ta đi đây” vừa dứt thì bóng của cô gái và đứa nhỏ cũng mất.

Lại một lần nữa, Công Tôn Nghĩa từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác. Hắn chưa kịp hỏi hết, thì người đã bỏ đi.

Hắn chỉ biết đứng ngơ ra như phỗng, vì trong lòng biết rõ với kinh công thoát biến cao siêu của cô gái, hắn không thể nào rượt theo kịp. Trong đời hắn chưa bao giờ thấy một người có thân pháp như vậy. Càng nghĩ về cô gái, hắn cảm thấy bản thân chỉ còn một việc phải làm, đó là về nhà suy nghĩ lại chuyện giao dịch mà cô gái đã đề xuất.

Cô gái nắm tay đứa nhỏ biến mất, rồi lại xuất hiện ở giữa phố đông vui.

Hai người thong thả đi ngắm phố phường Tây Thành.

Cô gái thì như tiên giáng trần, giáng điệu thanh tao thoát phàm, còn đứa con nít thì xấu xí như quỷ. Một cặp tương phản như vậy thì ai ai cũng phải quay đầu lại ngó.

Còn đám mây râu lâu lâu mới được ngắm một cô gái đẹp như vậy, nhưng khi nhìn lại đứa bé thì họ lại lộ vẻ ganh tỵ.

Có một tên thanh niên còn dám đi đến gần hai người, chỉ đứa nhỏ nói :

- Người xấu như vậy mà dám nắm tay cô tiên đó à.

Cô gái tròn mắt nhìn người đàn ông đó hỏi lại :

- Nó xấu ở chỗ nào?

Tên thanh niên đó liền đáp :

- Cái gì cũng xấu, mặt mũi tai mắt mồm miệng, cái gì cũng xấu.

Cô gái lại cười nói :

- Ta xem người trắng trẻo khôi ngô như thế mà ngu quá là ngu, ngu hơn những kẻ ngu nhất.

Tên thanh được giai nhân khen đẹp trai thì phấn khởi trong lòng, nhưng lại nghe cô ta nói mình ngu thì tức giận, quát hỏi :

- Ta ngu chỗ nào?

Cô gái mỉm cười nói :

- Này nhé ta có một cái bánh bao trong tay? Nếu người khôn thì có dám ăn bánh bao trong tay ta không?

Tên thanh niên lưỡng lự một hồi rồi hỏi :

- Bánh có độc không?

Cô gái lắc đầu.

Tên thanh niên vẫn còn nghi ngờ. Nếu không ăn thì cô ta sẽ nói mình nhất gan, còn ăn thì sao đây, có dính dáng gì tới ngu hay không ngu? Hắn nghĩ : “Ta là nam nhi đại trượng phu há lại sợ một cái bánh bao sao?”

Nghĩ tới đó, hắn liền lấy tay chụp chiếc bánh bao trong tay cô gái nhai ngấu nghiến.

Ăn xong, hắn hỏi :

- Thế nào?

Cô gái lại mỉm cười nói :

- Ta đã bảo người ngu thì người đúng là ngu mà.

Tên thanh niên lại sùng sộ :

- Sao?

Cô gái thân nhiên quay đầu sang đứa nhỏ hỏi :

- Nếu là người, người có ăn bánh bao không?

Đứa nhỏ từ từ nhích cái đầu, giống như là một cái lắc đầu.

Cô gái bật cười vang :

- Thấy chưa? Nó nhỏ mà còn khôn hơn người.

Tên thanh niên quát hỏi :

- Ta ngu hơn nó chỗ nào?

Cô gái lại tủm tỉm cười :

- Nó không chịu ăn cái bánh bao đó là khôn hơn người rồi. Bởi vì ta lượm chiếc bánh bao đó từ dưới đất lên. Dơ bẩn không thể tưởng tượng được. Thế mà người lại dám nuốt. Người rõ là ngu, nhưng lại có chút ít gan dạ.

Thế đó, đang từ câu chuyện xấu hay không xấu, cô gái kia lái qua ngu hay không ngu. Câu chuyện thoải chiều nào, cô ta cũng có thể đổi qua chiều khác trong nháy mắt.

Mới nhìn vào, ai cũng thấy cô ta dùng cái lý để trêu chọc chửi xéo người khác. Nếu nghĩ lại, thì cô ta đã hai lần khen tặng gã thanh niên kia, lần đầu là đẹp trai, lần thứ hai là gan dạ. Nhưng hai lời khen đó chắc không ai để ý đến, ngoài cái việc anh chàng kia quê quá phải bỏ đi một nước, không dám quay đầu nhìn lại.

Trước mắt mọi người, cô gái là một bông hồng có cái miệng độc. Họ chỉ biết đưa mắt ngắm người đẹp, còn chân thì dạt qua hai bên đường nhường lối. Chứ không ai dám lại gần.

Một cô gái, một đứa con nít dẫn nhau gần tới Kim đại phủ, còn cách khoảng mười trượng, thì dừng lại.

Cô gái béo má nựng đứa nhỏ một cái rồi nói :

- Đây nhé, ta đưa người về với bọn người nhà của người rồi đây. Thôi bây giờ người hãy đi vào trong đó gặp họ, kéo họ lại phát hoảng lên bây giờ.

Nói vừa xong, thì cô ta lại nhăn mặt, thở dài nói tiếp :

- Người làm ta bị lộ diện rồi. Oan gia lúc nào cũng gặp.

Một giọng cười ha hả vang lên :

- Là do cô dẫn xác tới, chứ không phải ai bắt buộc gì cô đâu. Có phải là cô ngu không?

Cô gái cũng cười đáp lại :

- Lần này không phải vì ta ngu, mà là ta quá tốt bụng đó thôi.

Người vừa mới lên tiếng chính là Ngân Thiết. Chàng thanh niên sử dụng cây gậy bạc này đang đi tìm gã nho sinh kỳ lạ, thì lại gặp cô gái đang giở trò chửi gã thanh niên ngu ngay giữa phố. Thế là chàng theo cô ta về tới đây. Nghĩ kỹ lại thì nghệ thuật khinh công của Ngân Thiết cũng khá cao, vì chàng đã theo cô gái tức là Bạch Tiểu Kha một đoạn khá xa, thế mà cho tới bây giờ cô ta mới phát hiện ra.

Ngân Thiết đứng đối diện với Bạch Tiểu Kha, chàng hùng hổ nói :

- Ta đang đi tìm cô lâu lắm rồi. Hôm nay thật may mắn.

Bạch Tiểu Kha cong mồm hỏi lại :

- Người tìm ta làm gì?

- Thanh toán nợ cũ.

Bạch Tiểu Kha cười khanh khách hỏi tiếp :

- Ta nợ người cái gì?

Ngân Thiết suy nghĩ thật lâu rồi nói :

- Bao phen ta bị người chọc tức chết đi được. Người là cái thá gì mà cứ gọi người khác ngu, còn không thì là óc hạt đậu. Nếu người thông minh thì có gan đánh cuộc với ta một ván không.

Bạch Tiểu Kha trả lời ngay :

- Ta không thích đồ đen.

Ngân Thiết nhếch miệng cười chế giễu :

- Người sợ hãi, ta không ngờ người nhát gan đến như thế.

Bạch Tiểu Kha lại mỉm cười nói :

- Ủ, ta nhát gan vậy đó.

Nói rồi nàng ta cứ cười cười, làm cho mặt Ngân Thiết phải đỏ lên. Cái mặt giễu cợt, cái nụ cười bí ẩn làm cho người đối diện có cảm giác là mình không hề có một mảnh vải che thân.

Chàng trai vội quay mặt đi chỗ khác để khỏi nhìn khuôn mặt và nụ cười kia. Sau một lúc thu hết can đảm quay lại, thì Ngân Thiết không còn thấy bóng dáng cô gái đâu nữa.

Ngân Thiết càng nghĩ càng bực mình, vì lần nào cũng bị cô gái lừa học chọc giận. Chàng hét toát lên :

- Tiểu nha đầu, rồi người sẽ biết tay ta!

Hết xong một câu, như muốn giải tỏa hết cơn tức giận, chàng trai lại hậm hực bế xốc đứa nhỏ đi vào Kim đại phủ.

* * * * *

Còn Tiểu Kha sau khi bỏ đi, cô nàng như một vệt khói lượn lờ trên con đường độc đạo dẫn vào một khu rừng rậm.

Nàng đến một ngôi nhà nhỏ, không phải bằng tranh như ngôi nhà lần trước gặp gỡ các vị sư phụ, mà là một ngôi nhà bằng đất.

Bên trong ngôi nhà chứa đầy những lọ, hũ, nôi...

Tất cả những thứ gì dùng để chứa thì nơi đây đều có, mà còn có đủ loại, đủ kiểu, đủ cỡ.

Bạch Tiểu Kha rón rén đi vào trong, đôi mắt đảo đảo nhìn hết góc này tới góc kia như một tên trộm đang tìm kiếm đồ để trộm.

Mắt nàng chợt sáng lên, khi nhìn thấy một chiếc tịnh bình bằng sứ có nước men đỏ rực như lửa. Nàng với tay lấy chiếc tịnh bình, mở nắp, dốc ra tay mình hai viên linh dược cỡ màu đỏ đen như đất sét. Lấy thuốc xong nàng lại rón rén đi ra.

Nhưng tới cửa thì nàng giật mình, đứng thẳng người lên, nhe răng cười toe toét.

Trước mặt nàng là một bà lão khòm lưng, mắt lồi. Bà ta đứng chắn ngay cửa, cho nên nàng không thể nào đi ra ngoài được.

Bạch Tiểu Kha cười hề hề :

- Lão nương nương vẫn mạnh giỏi chứ?

Bà già không nên tiếng, mà cũng không nhúc nhích, vẫn đứng chắn trước cửa.

Bạch Tiểu Kha thấy giọng cười và lời hỏi thăm của mình không có hữu dụng, bèn đổi cách ứng phó, phụng phịu nũng nịu nói :

- Lão nương nương, con chỉ mượn có hai viên linh dược để làm chuyện lớn. Mai mốt xong việc, con sẽ trả lại cho Lão nương nương.

Cái giọng nhõng nhẽo dễ thương kia cũng không làm bà lão nhích động.

Cô gái bèn nhắm mắt cau mày nói tiếp :

- Nếu Lão nương nương cho con ra ngoài thì tháng sau con sẽ tới đây giúp nương nương luyện thuốc trong bảy ngày. Lời hứa danh dự.

Cười câu tài không được, nhõng nhẽo cũng không xong, thì cô gái lại giở trò giao dịch có qua có lại như những tay buôn rành nghề.

Vừa nghe câu nói đó, bà lão khò lưng liền dịch người, nhường lối cho Bạch Tiểu Kha bước ra.

Cô gái liền tung người phóng nhanh ra ngoài, không dám quay đầu lại.

Công Tôn Nghĩa đã suy nghĩ rất lâu. Cả đêm hắn cũng không ngủ được cũng chỉ vì suy nghĩ về lời nói của cô gái lạ kỳ quái kia. Không những lời nói của cô ta cứ văng vẳng bên tai, mà cả khuôn mặt xinh đẹp của cô ta cứ lờn vờn trước mặt hắn.

Hắn hết ngồi rồi lại nằm, hết nằm rồi lại đứng để suy nghĩ. Hắn thờ dài thườn thượt liên tục.

Hắn nghĩ :

“Nếu ta đưa cô ta đi dạo xung quanh Kim đại phủ thì có mất mát gì? Tuy nơi này có nhiều chỗ bí mật, thậm chí có chỗ ta còn chưa dám vào. Nhưng nếu ta không nói thì sao cô ta biết được? Phụ thân cũng đâu cấm ta dẫn bạn vào phủ chơi đâu. Như vậy ta cũng đâu có trái lời người. Bản thân ta cũng không có làm gì sai.”

Hắn lại nghĩ :

“Mà cô ta muốn vào Kim đại phủ là có âm mưu gì. Cô ta đồng ý chữa cái bệnh quái dị này cho ta là chỉ vào đây ngắm cảnh thôi sao? Nhất định phải có âm mưu. Mà âm mưu gì mới được? Lần mò tới những chỗ bí mật của Kim đại phủ ư? Ta không nói chắc cô ta cũng không biết. Như vậy âm mưu của cô ta thành hay không đều là do hành động, lời nói của ta có can trọng hay không khi đưa cô ta vào Kim đại phủ.”

“Nếu ta không nói nhiều, không dẫn tới những nơi bí mật, không tiết lộ điều gì thì chẳng có điều gì hại cả mà còn trị được cái bệnh lạnh quý quái này.”

Nghĩ tới đây Công Tôn Nghĩa đứng dậy, nai nịch gọn gàng rồi lao ra ngoài đi gặp cô gái kỳ quái kia.

Hôm qua cô ta không nói cho hắn biết là họ sẽ gặp ở đâu.

Thế là, Công Tôn Nghĩa chạy đến cái quán ăn ở phía đông Tây Thành ngồi chờ.

Một tuần trà trôi qua...

Rồi hai tuần trà trôi qua...

Hắn vẫn chưa thấy cô gái kỳ quái kia xuất hiện.

Ba tuần trà lại sắp trôi qua. Trời đã bắt đầu lem nhem tối.

Tới cuối tuần trà thứ ba thì một cái bóng người thanh thần nhàn hạ, không yểu điệu nhưng lại thoát phàm bước vào.

Công Tôn Nghĩa nhìn cái dáng điệu đó thì lại sững sờ.

Cô gái đứng trước mặt hắn khác hẳn với cô gái hôm qua hắn đã gặp.

Cô gái hôm qua thì có khuôn mặt đẹp như tiên nữ, nhưng điệu bộ chẳng khác gì một phàm phu tục tử.

Cô gái hôm nay thì lại giống như một tiên nữ, cả sắc đẹp lẫn dáng điệu, còn khoan thai hơn những nàng công chúa trong cung cấm.

Những nàng công chúa trong cung cấm thì khoan thai nhẹ nhàng theo kiểu gò bó ép gượng, nhưng cô gái này rất tự nhiên, giống như là cô ta sinh ra đã như thế.

Cứ như nhìn cái điệu bộ của cô ta bây giờ, Công Tôn Nghĩa hoàn toàn không thể nào tìm ra khuyết điểm của cô ta.

Cô gái bước tới gần hắn mỉm cười hỏi :

- Người đang chờ ta à?

Dáng người thì khác lạ, nhưng cái giọng nói hách dịch, nụ cười khiêu khích chọc người thì vẫn không đổi.

Công Tôn Nghĩa ngó ra một hồi rồi gật đầu nói :

- Ta chờ cô nương ở đây đã lâu.

Cô gái lại cười khanh khách, hỏi :

- Vậy người có đồng ý làm một chuyến giao dịch với ta không?

Công Tôn Nghĩa gật đầu.

Cô gái tùm tùm cười ra vẻ bí ẩn, thò tay móc lấy một viên linh dược màu đỏ đen như màu đất sét đưa cho hắn.

Nàng nói :

- Như vậy mới ngoạn chứ. Chúng ta đi!

Công Tôn Nghĩa trợn mắt lên hỏi lại :

- Ngay bây giờ ư?

Cô gái lắc đầu :

- Người thử được đơn xem có hết lạnh hay không. Sau đó thì dẫn ta vào Kim đại phủ cũng chưa muộn.

Công Tôn Nghĩa như một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời người mẹ hiền, bỏ viên linh dược vào miệng nuốt chửng. Hắn còn uống thêm một ngụm rượu để cho viên linh dược trôi nhanh vào bụng. Chẳng bao lâu hắn cảm thấy một luồng nhiệt khí từ đan điền tỏa khắp châu thân. Tiếp sau đó hắn cảm thấy trong người cảm thấy nóng muốn chảy mồ hôi.

Công Tôn Nghĩa nhăn mặt :

- Ta hết lạnh lại cảm thấy nóng. Như vậy có nghĩa là sao?

Cô gái mỉm cười nói :

- Người mặc ba bốn lớp, cảm thấy nóng là phải?

Công Tôn Nghĩa ngượng ngùng.

Hắn đứng lên nói khẽ :

- Chúng ta đi!

Cô gái gật đầu, lặng lẽ đi sau lưng hắn.

Chẳng bao lâu hai người đến Đại kim phủ, họ đi vào ngõ sau để tránh người trong phủ dòm ngó. Công Tôn Nghĩa về phòng thay y phục, chỉ là một lớp thôi. Bây giờ, hắn cảm thấy thoải mái hơn trước nhiều.

Hắn tươi cười nhìn cô gái hỏi :

- Bây giờ cô muốn đến chỗ nào trước?

Cô gái đáp :

- Chỗ nào cũng được.

Công Tôn Nghĩa lại ngăn người ra. Hắn không ngờ hôm nay cô ta lại ngoan ngoãn như thế.

Công Tôn Nghĩa hứng khởi hẳn lên, ưỡn ngực ra vẻ ta, huyền thuyên nói :

- Trong Kim đại phủ chia ra làm bốn phía, Đông, Tây, Nam, Bắc. Biệt phòng của anh em tại hạ nằm về phía Đông. Biệt phòng của phụ thân ta thì lại ở phía Tây. Phía Bắc thì lại đại sảnh. Còn phía Nam là nhà bếp, và cũng là nơi dành cho người hầu kẻ ở. Chính giữa là vườn hoa. Vậy người muốn đi phía nào trước?

Cô gái đáp liền :

- Hướng Nam.

Công Tôn Nghĩa nhíu mày hỏi :

- Tại sao?

Cô gái điềm đạm giải thích :

- Hướng Đông và Tây là biệt phòng của nam nhân, ta là nữ nhân vào đó xem làm gì. Còn hướng Bắc là đại sảnh. Mà đại sảnh chỉ là một nơi tiếp khách, ngoài mấy cái bàn cái ghế ra, thì chẳng có gì đáng coi. Chỉ còn lại khu phía Nam là có vẻ hấp dẫn nhất.

Công Tôn Nghĩa lại phân vân không muốn nhắc chân đi về hướng đó.

Hắn lưỡng lự đứng đó thật lâu.

Cô gái nhoẻn miệng cười nói :

- Sao? Người tính nuốt lời à?

Công Tôn Nghĩa thở dài một tiếng đáp :

- Ta không muốn nuốt lời. Nhưng ta thật sự không muốn người đi tới những chỗ đó. Bởi nơi ở của kẻ hầu người hạ có gì đâu mà coi.

Cô gái tỉnh bơ nói :

- Ta vốn sinh ra không phải là kẻ giàu có. Người bản cùng nhiều khi còn có nhiều điều lý thú để xem hơn là những kẻ giàu sang.

Cô ta lại triết lý. Công Tôn Nghĩa lại ngăn người.

Hắn không biết phải từ chối như thế nào, liền chậm rãi đưa cô gái về khu phủ phía Nam. Ở đó quả thật không được sáng sủa như những khu phủ ở nơi khác, phòng ốc có vẻ cũ kỹ hơn. Tuy vậy nhìn cũng rất gọn gàng và giản dị.

Cô gái cứ bình thản đi ngắm hết bên này tới bên nọ, cái dáng điệu của cô ta nhẹ nhàng thanh thản, giống như đang được tình nhân dẫn đi chơi. Nhưng thật ra vị nam nhân kề bên cô ta thì lại đang lo lắng đến chảy mồ hôi, mặc dù hắn không cảm thấy nóng, ngược lại còn hơi lạnh lạnh nữa là khác.

Công Tôn Nghĩa dẫn cô gái đi sắp hết khu nhà phía Nam thì vội lên tiếng nói :

- Chúng ta hãy nên quay lại, nơi đây không còn gì để coi.

Bất chợt có tiếng chó sủa vang lên âm ỉ, khi hai người vừa xuất hiện thì chúng nhảy chồm lên chùng như muốn xông vào cắn xé. May là nhờ đồng xích dây cộm kéo chân lại. Nước dãi từ miệng lũ chó nhỏ tong tong, trông rất hung dữ đến lạnh người.

Cô gái vội reo lên :

- A! Ở bên kia có mấy con chó giữ nhà kìa...mà sao chúng nhìn dữ tợn vậy.

Công Tôn Nghĩa vội nắm tay cô gái kéo ra ngoài, vừa đi hần vừa nói :

- Cô không nên tới đó.

Cô gái hỏi :

- Tại sao?

Công Tôn Nghĩa đáp ứng :
- Những con chó đó rất dữ, có thể cắn chết người.

Cô gái trở mặt, lộ vẻ ngạc nhiên :

- Thật vậy ư? Người cũng sợ chó à?

Công Tôn Nghĩa cố nặn ra một nụ cười gượng gạo. Hần nói :

- Chó nào thì ta không sợ chứ những con chó đó thì ta sợ.

Cô gái lắc đầu khó hiểu :

- Sao kỳ vậy? Chó người người không sợ, nhưng lại sợ chó nhà mình. Súc vật thường rất thân thiện với những người cho nó ăn. Người không cho chúng ăn à?

Công Tôn Nghĩa lắc đầu.

Cô gái lại hỏi :

- Kim đại phủ lớn như vậy mà sao không nghe người nhắc đến nhà giam.

Công Tôn Nghĩa đáp :

- Ở đây không có nhà giam.

Cô gái lại cười :

- Vậy những con chó kia canh gác những gì?

Công Tôn Nghĩa lắc đầu :

- Ta không biết.

Cô gái chợt bật cười ha hả :

- Nhà người mà người không biết.

Công Tôn Nghĩa không trả lời.

Cô gái kia cũng không hỏi thêm, chỉ nhí nhảnh bước theo sau Công Tôn Nghĩa, nhưng cặp mắt thì đảo dác nhìn như là mọi thứ ở đây có nhiều điều lạ lắm.

Điều lạ? Dĩ nhiên là ở đây có nhiều.

Họ đi dạo ra đến ngoài khu vườn, xeo xéo về hướng Tây. Bất chợt có tiếng chó sủa lên âm ỉ một lần nữa. Nhưng lần này tiếng chó sủa không phải phát ra từ hướng Nam, mà là phát ra từ hướng Tây.

Cô ta lại chỉ về khu phủ phía Tây nói :

- Í... Bên kia cũng có chó canh trước cửa phòng. Chẳng lẽ cha người không dùng người mà lại dùng chó canh cửa à.

Công Tôn Nghĩa không đáp, chỉ kéo nàng ta đi nơi khác.

Hần không nói, cô gái cũng không hỏi thêm.

Họ đi qua khu phủ phía Đông. Một bên nơi ở của anh em nhà Công Tôn Nghĩa, còn một bên là nhà khách của Kim đại phủ.

Hình như cô gái không còn hứng thú như lúc đầu nữa, cặp mắt cô ta cứ mơ màng ngó đâu đâu, chưa tới cô ta đã không muốn đi tiếp.

Ngờ là cô gái đang giận mình, Công Tôn Nghĩa thở dài một hơi, rồi lên tiếng phá bầu không khí im lặng giữa hai người :

- Cô đang giận tôi à? Thú thật, đây là nơi tôi ở từ nhỏ đến lớn. Tôi bảo đảm với cô là không có điều gì kỳ lạ để xem đâu.

Chẳng ngờ cô gái lại mỉm cười như đã làm hòa từ lâu. Nàng đổi đề tài, hỏi đến chuyện khác :

- Người bị cái bệnh lạnh từ bao giờ?

Không ngờ cô ta lại lên tiếng quan tâm tới mình, Công Tôn Nghĩa ngó người một hồi rồi mới đáp ứng nói :

- Cách đây độ ba tháng mà thôi.

Cô gái lại cau mày hỏi tiếp :

- Tòa đại phủ này có tên là “Kim đại phủ”, chẳng lẽ người họ Kim?

Công Tôn Nghĩa lắc đầu nói :

- Ta họ Công Tôn. Từ lúc ta sinh ra, tòa nhà này vốn được gọi là “Kim đại phủ”. Ta chưa bao giờ nghe nói tới một cái tên khác.

Cô gái lại hỏi :

- Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi ba.

Nghe xong, cô gái lại nheo một nụ cười tươi, nói :

- Vậy đủ rồi. Ngươi có thể đưa ta ra ngoài.

Bất ngờ cô ta đòi đi, Công Tôn Nghĩa lại ngó người. Cô gái nào khác cười thì không sao, nhưng cô gái này cười thì hần lại thấy nghi ngờ. Hần cảm thấy tự nhiên sao hôm nay Kim đại phủ yên ắng đến kỳ lạ, ít người qua lại. Bọn họ đi khơi khơi từ này đến giờ vẫn không gặp mặt ai. Đưa cô ta ra ngoài mà hần cứ dăm chiêu suy nghĩ. Bao nhiêu câu hỏi trong đầu vẫn không sao giải thích nổi.

Cuối cùng hần không nhịn nổi, cất tiếng hỏi :

- Cô đang bày mưu tính kế gì vậy? Tại sao này giờ tôi không thấy bóng một ai?

Cô gái tròn tròn mắt hỏi lại :

- Ta đang bày mưu tính kế gì? Nhà của ngươi, ngươi không biết thì làm sao ta biết được?

Hần còn lúng túng, chưa biết trả lời ra sao, cô gái lại bô bô cái miệng :

- Ngươi đó nha! Đi xem nhà mình với một người đẹp như ta mà còn nghi ngờ. Thiệt là con người đa nghi.

Ngươi cô độc là phải.

Nói xong, cô ta vùng vằng bỏ đi ra về giận dữ lắm.

Công Tôn Nghĩa lại ngó người, hần không biết cô ta nói như thế có nghĩa là gì. Cô ta yêu hần chăng?

Cô ta vừa đi thì một tràng cười khanh khách ngạo mạn vang lên. Giọng cười đó phát ra từ bốn phương tám hướng, không rõ xuất phát từ đâu. Giọng cười đó như đang xoáy vào óc Công Tôn Nghĩa, như đang khiêu khích giễu cợt hần.

Công Tôn Nghĩa liền lắc đầu.

Hần đã rõ. Không bao giờ cô gái đó nhỏ một chút yêu thương cho hần.

Con người như cô ta chỉ biết trêu chọc người khác, chứ làm sao biết yêu ai.

Hần lại thở dài, tiếc rẻ, ngao ngán lắc đầu lần nữa.

Tại sao trên đời lại có thứ người thích giỡn hớt như thế? Và cũng lạ lùng như thế?

Ngược lại, hần đang bị cô ta đùa như một món đồ chơi, thế mà hần lại không cảm thấy tức.

Hần càng nghĩ về cô gái thì cảm thấy lạ lùng, mà càng lạ lùng bao nhiêu thì lại kích thích hần muốn tìm ra những điểm mà hần chưa được thấy.

Mới ngày hôm qua thôi, cô ta hành động lỗ mãng hơn những kẻ phạm phu tục tử, mặt dày mày lố, không biết e thẹn là gì.

Nhưng hôm nay thì lại khác, cô ta đi đứng nhàn hạ, như những vị cô nương, ăn nói dịu dàng, phần nhiều chỉ hỏi như những cô gái ngây thơ không biết gì. Cô ta còn lên tiếng hỏi thăm về chính bản thân hần, chẳng khác gì đang quan tâm lo lắng cho hần. Quả thật vừa rồi cô ta và hần chẳng khác gì một đôi tình nhân đạo phủ ngấm trăng.

Nhưng khi đi rồi thì cái giọng điệu giễu cợt, chọc người lại nổi lên.

Cô ta lợi dụng hần ư? Chính hần tự dẫm đầu vào kia mà. Chính hần đã tự mình đồng ý làm một chuyến giao dịch với cô ta.

Có phải trong nhất thời hần bị một viên linh dược và sắc đẹp của cô gái cuốn hút mà trở thành si dại, bất cần hay không?

Hần càng nghĩ lại càng cảm thấy mình đang lạc vào một nơi tối tăm, không có chút ánh sáng.

Hần tự đặt câu hỏi, rồi tự trả lời, nhưng cũng không tìm ra được một câu trả lời thích đáng.

Cô gái đi rồi, Công Tôn Nghĩa mang nhiều tâm trạng, rảo bước đi về phía cổng chính của Đại kim phủ.

Tới đại sảnh thì hần lại ngăn người ra lần nữa.

Ở đây mọi người đang ăn uống vui vẻ, hầu hết các nhân vật sinh sống ở đây, từ chủ tới tớ đều có mặt.

Thì ra họ ở đây nên hần không thấy bóng ai ở những khu phủ khác.

Nhưng tại sao nhà có tiệc mà hần không biết.

Một nghi vấn được giải thích thì một nghi vấn khác lại nổi lên.

Công Tôn Nghĩa đang đứng ngơ ngác ngó mọi người ăn uống vui vẻ thì cha hần vẫy tay, cất giọng lè nhè gọi lớn :

- Nghĩa nhi! Vào đây! Vào đây!

Cha hắn đã say rồi!

Công Tôn Nghĩa lại giật mình vì từ nhỏ tới lớn hắn chưa bao giờ thấy cha hắn say. Cha hắn là một con người điều độ, biết chừng biết mực. Không bao giờ ông ta để cho mình say, và nhất là say trước đám khách, và gia nhân.

Công Tôn Nghĩa hết từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, hết sự nghĩ ngợi này đến nghĩ ngợi khác. Cuối cùng hắn không hiểu gì cả, hoàn toàn mù tịt.

Qua vài lần hỏi thăm bọn gia nhân, Công Tôn Nghĩa mới biết là hôm nay đám khách rời bỏ Kim đại phủ, nên cha hắn mới mở tiệc khao đãi.

Hắn cũng không ngờ đám người làm khách nơi Kim đại phủ, đám người mà hắn xem thường đến không muốn nhìn mặt kia lại được cha hắn trọng đãi đến như vậy.

Lại thêm một nghi vấn nảy lên trong đầu hắn.

Tiệc nào rồi cũng tàn. Có hợp cũng phải có chia.

Đám khách cũng bỏ đi.

* * * * *

Khi Công Tôn Nghĩa đi đến đại sảnh của Kim đại phủ thì nơi cổng sau cũng có hai bóng người như ma quỷ, ẩn mình trên nóc phủ ngó chăm chăm về hướng Nam.

Hai người đó cứ đứng yên, ngó mãi.

Bất chợt mấy con chó gầm gừ như đang đánh hơi được mùi lạ.

Lúc đầu chúng gầm gừ, rồi lại đưa mắt nhìn về hướng bóng người kia đang ẩn nấp.

Hai cái bóng liền nhảy đến chỗ khác ẩn nấp. Họ chọn chỗ ngược chiều gió, và ngược hướng trăng soi.

Lập tức con những con chó điên dại kia không còn gầm gừ nữa.

Một tiếng nói khe khẽ vang lên :

- Sư phụ! Lũ chó này có thể đánh hơi được mùi người lạ. Hình như chúng được dùng để đối phó với thứ khinh công của họ Bạch chúng ta.

Người thứ hai lên một tiếng trầm trầm khẽ hỏi :

- Người có biết tại sao chúng ta đứng xa như thế này mà chúng vẫn đánh hơi được không?

Người thứ nhất cười hì hì trả lời :

- Loại chó này có cái mũi rất nhạy cảm, dĩ nhiên là chúng ngửi được mùi trong gió. Nếu chúng ta đứng đầu hướng gió thì chúng ngửi được. Nếu trúng ta tránh được hướng gió thì chúng sẽ không ngửi được. Để vậy mà sư phụ cũng hỏi.

Người thứ hai chỉ hừ một tiếng không đáp.

Một hồi lâu, người thứ nhất mới lên tiếng hỏi :

- Đệ tử muốn xem những con chó điên kia canh gác những gì?

Người thứ hai sau một hồi nghĩ ngợi liền nói :

- Người thử thả một miếng thịt tươi cho chúng xem.

Cái bóng thứ nhất từ từ di động, lẩn mò tới khu phủ phía Nam.

“Vèo”, một miếng thịt đỏ hồng bay đến trước mặt lũ chó. Nhưng tuyệt nhiên chúng không đụng tới, mà còn gầm gừ thêm. Cái bóng thứ nhất vội giật mạnh tay thì miếng thịt cũng biến mất nhanh như lúc bay đến.

Lũ chó vùng lên nhào theo miếng thịt sủa lên inh ỏi.

Cái bóng đen thứ nhất biến mất rồi lại xuất hiện kế bên cái bóng thứ hai chỉ trong tích tắc.

Bóng thứ hai lại điềm đạm nói :

- Có người tới, hình như là chủ nhân của lũ chó. Người này võ công không cao siêu lắm. Bước chân còn hơi nặng.

Cái bóng thứ nhất lại cười hì hì nói :

- Sư phụ giỏi.

Thiệt là lạ! Trên đời này chỉ có thầy khen trò, làm gì có chuyện trò khen thầy. Đã vậy trò cười tít mắt còn thầy thì không quở mắng.

Cái bóng thứ hai chỉ hừ lên một tiếng.

Người chưa tới mà đã đoán ra được, người đoán tất nhiên phải có thính nhĩ rất nhạy bén, hoặc đã tu luyện được một nội công cao siêu.

Quả nhiên, một thoáng sau có một gã võ sĩ lao đến. Hắn đưa mắt nhìn theo hướng mắt của lũ chó.

Hắn không thấy ai thì liền đưa mắt nhìn quanh.

Bốn bề vắng lặng như tờ. Thậm chí tiếng ào rào của lá dừa trong đêm cũng không có, bởi vì gió không thổi qua. Bóng trắng chênh chếch trên đầu, soi bóng cây, mái ngói của Kim đại phủ xuống nền đất.

Không có một cái bóng người nào được trăng soi xuống.

Tên võ sĩ nhìn mãi không thấy ai, cũng gầm gừ chửi rủa bọn chó :

- Các người bệnh hết rồi hả? Sao sủa càn như thế?

Lũ chó riu ríu cụp tai, rúc mặt vào hai chân trước.

Tên võ sĩ cũng hậm hực bỏ đi.

Bấy giờ, cái bóng người được gọi là sư phụ lại hừ một tiếng, nói :

- Chó dữ cũng là chó nuôi. Bấy giờ người đã thấy đủ rồi đó. Muốn biết trong đó có những gì thì ráng suy nghĩ tìm cách vào đi.

Cái bóng kia cũng hỏi khẽ :

- Sư phụ! Họ Bạch chúng ta có kẻ thù không?

Cái bóng thứ hai đáp gọn :

- Không.

Cái bóng thứ nhất lại hỏi :

- Thế tại sao có người lại muốn giết người nhà của chúng ta? Có phải là do cuốn Tích Khí không?

Cái bóng thứ hai chột thờ dài một tiếng rồi đáp :

- Xưa nay chúng ta vốn không phải là người giang hồ. Không ai biết tên tuổi của nhà họ Bạch. Họ Bạch cũng không gây thù oán với ai thì làm sao có kẻ thù.

Cái bóng thứ hai suy nghĩ tư lự một lúc rồi lại tiếp :

- Đám người này lại biết dùng chó đánh hơi để phát hiện ra chúng ta. Thật ra chúng biết về họ Bạch khá nhiều rồi đó. Người hãy cẩn thận. Phát hiện ra điều gì thì nói lại cho ta biết. Ta đợi người ở tử lâu phía nam Tây Thành.

Nói đi là đi, cái bóng thứ hai thoát đã biến mất.

Cái bóng thứ nhất ngồi bệch xuống, vừa ngắm trăng vừa rung đùi ra vẻ ta đây đang suy nghĩ.

Cái bóng đó chẳng ai khác hơn là Bạch Tiểu Kha. Nàng cùng một vị sư phụ tới đây thám thính.

Qua cách họ nói chuyện và hành xử việc, thì vị sư phụ kia có vẻ đang dạy Bạch Tiểu Kha cách suy nghĩ khi hành sự thì đúng hơn là thám thính.

Bạch Tiểu Kha khẽ lẩm bẩm :

- Nhiều cách quá, không biết sử dụng cách nào cho ổn. Không biết sư phụ muốn biết tin nhanh hay chậm? Hừ, sư phụ không nói gì hết, vậy ta cứ từ từ mà làm, cần gì phải vội.

Nói rồi nàng lại móc trong túi vải khoát trên vai ra miếng thịt lúc nãy ngắm nghía một hồi, rồi chắc lưỡi nói một mình :

- Chà, miếng thịt ngon như vậy mà lũ chó điên kia không thèm. Ta cũng không muốn bỏ phí, chỉ tiếc là không có lửa để nướng. Ăn sống như vậy thì đâu có ngon.

Rồi nàng lại nhét miếng thịt vào túi, móc hai cái bánh bao ra ngồi ăn.

Nàng ăn xong rồi lại lăn ra ngủ. Ngủ xong thức dậy lại ăn với uống.

Ăn uống xong lại ngủ, ngủ xong lại ăn uống.

Cứ thế một ngày trôi qua.

Cuối cùng, nàng đứng lên vươn vai nói :

- Đã đến giờ làm việc rồi.

Nàng đưa ngón tay chấm đầu lưỡi thấm nước miếng, rồi lại đưa cao lên khoảng không đoán hướng gió. Xong xuôi nàng lại chọn cho mình một chỗ đứng thật kín đáo.

Vừa chọn chỗ đứng xong, thì cũng là lúc một gã võ sĩ đem mấy miếng thịt tươi, màu còn đỏ hồng lại cho những con chó ăn.

Thoắt một cái, Bạch Tiểu Kha biến mất. Chỉ trong tích tắc, nàng lại hiện ra nơi ẩn núp, đứng cười hi hí ra vẻ thích thú lắm.

Nàng lại lẩm bẩm nói một mình :

- Coi các người còn dữ tợn nữa không? Các người dù gì cũng là súc vật, làm sao biết suy nghĩ được. Ta chạy tới không đúng hướng gió thì các người làm sao đánh hơi ra ta... hi... hi... hi...

Tên võ sĩ mang đồ ăn tới cho chó chính là tên võ sĩ hôm qua chạy ra khi nghe tiếng chó sủa vang.

Thịt vừa ngon vừa tươi nhưng lại ít, những con chó dữ cứ liếm mép liên tục, rồi nguẩy đuôi đòi thêm.

Nhưng dù chúng có nguẩy đuôi, làm trò bao nhiêu thì cũng chỉ ăn được có nhiều đó. Và mỗi ngày chỉ có một bữa. Chó càng đói thì càng dữ, chúng thấy người lạ có mùi thịt tức sẽ nhào vô cắn xé.

Cho chó ăn xong, tên võ sĩ thu dọn mâm khay rồi bỏ đi thẳng.

Mấy con chó thấy người quen bỏ đi, thì tiu ngu rít lên rí rí như khóc, sau đó chúng lại nằm dài ra, ép bụng vào nền đất cho đỡ đói.

Chúng cũng chẳng ngờ là một khi nằm dài xuống rồi thì sẽ ngủ một giấc ngủ dài.

Khi bọn chúng nhắm mắt lại, mũi không còn hoạt động tinh nhạy nữa thì có một người trở thuật khinh công tuyệt diệu, vượt qua người bọn chúng vào bên trong căn nhà đá mà chúng đang canh giữ.

Người đó đi vòng vo trong đường hầm đen ngòm một hồi, thì thoang thoang thấy có hai bóng người đầu tóc rối bù ngồi thù lù như hai đồng rơm trong hai căn nhà giam.

Người đó định thần nhìn thật kỹ, rồi bỗng kêu lên kinh ngạc :

- Tần nương, bà ở đây sao?

Rồi tiếng nói đó lại kêu lên một lần nữa :

- Kim Diện Nhân nữa à? Sao hai người ở đây.

Người được gọi là Tần nương và Kim Diện Nhân nghe có người tới vội vàng chồm lên, lần lượt la lớn :

- Người là ai? Hãy cứu ta! Cứu ta ra khỏi nơi này.

Không có tiếng đáp lại.

Họ cứ ngỡ là đang mơ, liền buồn bã ngồi phịch xuống như hai đồng giẻ rách như cũ.

Bỗng cái giọng hồi nãy lại vang lên :

- Tại sao hai người lại bị giam trong này? Hai người có tội gì? Ai đã giam hai người.

Người lên tiếng hỏi đó chắc chắn là người ngoài cuộc. Không biết cho nên mới hỏi, mà giọng hỏi có vẻ ngạc nhiên lắm, rõ ràng là không giả dối. Và lại là giọng nữ nhân chứ không phải là giọng nam nhân.

Tần nương là người giàu kinh nghiệm giang hồ, bà ta lên tiếng hỏi :

- Cô nương là ai? Sao lại vào được nơi này?

Cái giọng đó lại cười khanh khách hỏi lại :

- Tại sao ta lại không vào được?

Nghe cái giọng nói đùa giỡn kia, Kim Diện Nhân chột kêu lên :

- Bạch Tiểu Kha?

Chàng tuy gặp cô gái chỉ có một lần, nhưng cái giọng cười đùa hay giễu cợt đó thì không thể nào nhầm lẫn được.

Tần nương cũng lăm bắm :

- Họ Bạch à?

Tần nương tuy đã gặp qua cô gái có cái giọng giễu cợt kia trước cửa hang động cách đây không lâu. Nhưng bà ta không hề biết tên cô ta. Bây giờ nghe Kim Diện Nhân kêu cô ta là Bạch Tiểu Kha, một người có cái họ Bạch, thì bà ta trở nên hoảng hốt.

Vì lý do gì Tần nương hoảng hốt thì chỉ có mình bà ta biết.

Không đợi hai người kia nói thêm, Bạch Tiểu Kha lập lại câu hỏi lúc nãy :

- Tại sao hai người lại ở nơi này? Ai đã bắt giam hai người?

Tần nương thở dài :

- Cô nương hỏi làm gì cho mang họa vào thân?

Bạch Tiểu Kha hỏi :

- Tại sao mang họa?

Tần nương đáp :

- Những ai dính tới người này đều mang họa. Cô nương cũng vậy, đừng nên dính tới.

Người ta nói đừng thì cô gái lại tò mò muốn biết.

Bạch Tiểu Kha hỏi :

- Người đó là ai?

Tần nương chỉ đáp :

- Có lẽ cô nương đã gặp qua người đó.

Không có tiếng trả lời.

Có thể cô ta đang ngẫm nghĩ tới lời nói của Tần nương.

Một lúc sau cũng không có tiếng động gì cả.

Tần nương hốt hoảng la lên :

- Bạch cô nương, cô nương còn ở đây không?

Cũng không có tiếng trả lời.

Tần nương thở dài sườn sượt. Hy vọng của bà coi như đã hết, nhưng bà còn lo ngại cô gái trẻ kia có thể đã bị người của đại phủ phát hiện ra.

Bất chợt bà ta lên tiếng than, giọng bi thương não nùng :

- Thế là hết, ta sống như thế này thà chết cho xong.

Một tiếng cười khanh khách vang lên :

- Bà muốn chết à? Tại sao phải như vậy?

Tần nương giật mình. Không biết bà ta giật mình vì câu nói của cô gái hay là giật mình vì cô ta vẫn còn ở đó.

Tần nương vội hỏi :

- Cô nương còn ở đó à? Hãy thả chúng ta ra.

Không có tiếng trả lời.

Tần nương lên tiếng gọi lần nữa.

Vẫn không có tiếng trả lời.

Bà ta lại thở dài.

Không biết cô gái đang giờ trò gì. Nhưng chỉ mới tiếp xúc và đối đáp với cô gái vài câu, bà đã cảm thấy đầu óc mệt mỏi quá sức.

Quả thật, Bạch Tiểu Kha đã bỏ đi rồi. Cô tính cứu hai người họ ra, nhưng khổ nỗi cả hai đã mất hết công lực. Chạy không được nhanh, mà khi thoát ra thì có thể bị bắt lại dễ như trở bàn tay. Chỉ một lần thoát ra ngoài cũng sinh lòng nghi ngờ cho kẻ đã bắt giam họ.

Hai người là những kẻ không còn công lực, nếu có muốn giết thì cũng chẳng khó khăn gì. Kẻ nào đó không muốn giết mà chỉ bắt giam dĩ nhiên là có mục đích. Còn dùng được là còn có cơ hội sống. Có lẽ họ ở đây thì tốt hơn. Khi mọi việc yên ổn, nàng sẽ quay trở lại cứu họ ra.

Có một điều Bạch Tiểu Kha không thể đoán ra là hai người đó có công dụng gì đối với kẻ bắt giam họ.

Một canh giờ đã qua, thuốc mê sắp hết tác dụng. Lũ chó dữ dần sẽ thức tỉnh.

Cô gái phải nhanh chân chạy ra ngoài.

Cô lững thững về khách sạn ngủ một giấc thật ngon để ngày mai đi gặp vị sư phụ bẩm báo tin tức mình mới khám phá.

Thắng mà thua

Bọn Lục gia trang tuy từ giã Tô Đăng Giao nhưng họ không hề rời bỏ Tây Thành.

Sau mấy ngày ở trong Kim đại phủ, họ chẳng thấy bóng Tô Đăng Không ở đâu. Như vậy con mối như Ngô Khả Sinh của họ không có ở đây, nên họ quyết định bỏ đi để khỏi làm phiền chủ nhân Kim đại phủ. Lúc đầu họ có chủ ý ra đi thật, nhưng sau khi thấy Bạch Tiểu Kha cứ lảng vảng trong Tây Thành, họ lại đổi ý định.

Họ muốn dò xét xem cô gái kia vẫn còn ở đây là có ý gì. Nhưng mấy ngày gần đây, sau khi cái lần đưa Tiểu Kê về đến gặp họ ở Kim đại phủ thì họ cũng không thấy bóng dáng của cô ta.

Họ đi kiếm vòng vo trong Tây Thành. Tây Thành rộng lớn, mà họ kiếm cả hai ngày rồi chưa gặp được Bạch Tiểu Kha. Và cũng nhờ số vàng Tiểu Kê mang về, có lẽ là số vàng do Bạch Tiểu Kha lừa gạt được của gã công tử mập kia, họ có đủ tiền thuê mướn một phòng trọ để nghỉ ngơi.

Hôm nay họ cũng đi vòng quanh Tây Thành cốt tìm kiếm Bạch Tiểu Kha.

Bất chợt họ thấy cô gái đang ngồi nhờn nhờ uống rượu trong một tửu lâu ở phía nam Tây Thành.

Ngân Thiết hùng hổ chạy vào quát :

- Tiểu nha đầu kia, ta bắt gặp ngươi rồi đấy nhé.

Bạch Tiểu Kha ngẩng đầu nhìn hắn, rồi phang cho một câu :

- Bắt gặp ta thì được gì?

Hắc và Thanh Diện Nhân cũng vừa bước vào. Họ lên tiếng chào :

- Không ngờ lại gặp Bạch cô nương ở đây.

Bạch Tiểu Kha không thèm chú ý đến bọn người Lục gia trang, tiếp tục ngồi uống rượu.

Ngân Thiết tức giận, quát lên :

- Ngươi khinh người tới cỡ đó thôi chứ?

Bạch Tiểu Kha hờ hững :

- Chào! Mời ngồi!

Bất chợt Ngân Thiết cất tiếng cười khiêu khích hỏi :

- Hôm nay ngươi không được vui, nên không còn giờ trò đùa cợt hả?

Bạch Tiểu Kha nghe vậy liền mỉm cười, trả đũa lại :

- Tại sao không? Bọn các ngươi ngốc quá, có giờ trò cũng không vui.

Hắc Diện Nhân tức quá la lên :

- Ngươi...

Thanh Diện Nhân không nói gì. Ngân Thiết sau khi một thoáng suy nghĩ, bèn cất tiếng nói :

- Ngươi cho bọn ta là ngu ngốc, vậy con người khôn ngoan như ngươi có dám đánh một ván cờ với ta không?

Bạch Tiểu Kha chỉ mỉm cười không đáp. Thật ra, mảnh khoe gì nàng cũng có thể nghĩ ra, nhưng cái vụ đánh cờ bài bại thì nàng chưa bao giờ thử qua, mà các sư phụ của nàng cũng chưa từng chỉ qua. Do đó nàng không biết, nên nàng không dám hó hé.

Ngân Thiết bật cười lên ha hả :

- Một con người khôn ngoan lại không biết đánh cờ.

Mặc kệ cho Ngân Thiết chửi xéo, nàng cứ ngồi cười, làm mặt lì.

Ngân Thiết được nước làm tới :

- Bây giờ thì ngươi nghĩ coi, ai ngu ai khôn? Có phải là ngươi ngu không?

Bạch Tiểu Kha vẫn không trả lời, ngồi im cười cười.

Hắc và Thanh Diện Nhân nghe Ngân Thiết chửi bới người ta, cũng thấy ngại ngần dùm cho cho cô gái họ Bạch. Nhưng cái miệng Ngân Thiết cứ bô bô làm hai người không xen vào được một lời nào.

Vừa lúc đó, ngoài cửa tửu lâu có một nho sinh thanh nhã bước vào. Mặt mũi người đó trông thật khôi ngô tuấn tú, nhưng không phải kiểu tuấn tú như những gã công tử con nhà giàu.

Da người đó không trắng trẻo như các vị công tử đẹp trai mà người ta vẫn thường gặp, mà có pha chút sắc màu nâu như sạm nắng. Khuôn mặt có vẻ phong sương, nhưng lại là của một kẻ trí thức, mũi cao, đôi mày lười kiếm. Nhất là đôi mắt sáng như sao. Ai nhìn qua cũng phải kính nể.

Ngân Thiết đã gặp qua người này một lần. Nhưng bây giờ chàng trai đang lo đối chất với Bạch Tiểu Kha nên không để ý.

Bạch Tiểu Kha thì lại khác. Nàng vừa thấy người đó thì một ý niệm chợt lóe lên trong đầu. Chẳng lẽ ngôi cho người ta chửi hoài sao? Kể nào lên tiếng chửi bới thì đáng bị đánh đòn.

Đột nhiên, nàng quay mặt lại nhìn Ngân Thiết nói :

- Chơi với người một ván cũng được.

Ngân Thiết ngó người một thoáng, rồi cười lên ha hả, đáp :

- Được! Nếu ta thắng thì người phải làm ngựa cho ta cưỡi trong bảy ngày khắp phố phường.

Bạch Tiểu Kha cũng vênh mặt lên nói :

- Còn ta thắng thì người phải nghe lời ta trong bảy ngày.

Rồi nàng lại cười cười có vẻ bí ẩn.

Ngân Thiết cảm thấy ngờ ngợ, có cảm giác như cô nàng họ Bạch này đang có một âm mưu gì.

Nhưng cũng cứng miệng đáp được :

- Được! Đề ta đi kiếm bàn cờ đem lại đây.

Chàng nói rồi chạy đi ngay.

Một lúc sau quay lại với một bàn cờ vẩy trên tay.

Ngân Thiết suy nghĩ rất kỹ, loại cờ vẩy này chỉ có những đạo tăng, đạo nhân mới thường chơi. Còn người giang hồ bình thường lại rất ít chơi. Chàng tính xa một nước, là nếu Bạch Tiểu Kha có biết chơi cờ cũng không thể nào chơi rành loại cờ này. Mà loại cờ này thì chàng chơi cũng khá khá, vì vậy nhất định phải có chín mươi phần trăm cơ hội thắng sẽ về tay chàng.

Ngân Thiết hí hửng mang bàn cờ vào và chuẩn bị chơi.

Bạch Tiểu Kha mỉm cười, điềm đạm nói :

- Ta không biết chơi loại cờ này.

Nghe vậy thì Ngân Thiết lại càng thích thú. Con số chín mươi phần trăm, bây giờ có thể lên tới một trăm phần trăm. Nhưng chàng cũng giả bộ làm người tử tế nói :

- Ta sẽ chỉ người cách chơi.

Bạch Tiểu Kha hứ một tiếng nói :

- Không cần! Ta đi kêu sư phụ ta dạy.

Ngân Thiết trố mắt hỏi lại :

- Sư phụ của người có mặt ở đây à.

Bạch Tiểu Kha đáp :

- Ta phải đi tìm.

Nói xong nàng đảo mắt nhìn quanh khắp tiểu lâu, hết nhìn trên rồi lại nhìn dưới. Nàng cúi xuống bàn gọi :

- Sư phụ! Sư phụ ơi!

Hết dưới bàn, nàng lại nhắc ghế lên như là sư phụ của nàng núp đâu dưới đó. Nàng vừa tìm vừa gọi :

- Sư phụ ơi! Sư phụ ở đâu!

Hết kiếm dưới ghế nàng lại bò lồm cồm, vạch đất ra tìm :

- Sư phụ! Sư phụ ơi! Sư phụ ở đâu.

Ngân Thiết thấy vậy bật cười ha hả, nói :

- Người đang làm cái gì vậy? Chứ bộ sư phụ của người là con sâu con kiến hay sao mà người bò lồm cồm tìm dưới đất như thế?

Ngân Thiết chưa nói hết câu, đã nghe “bốp” một tiếng, đầu đau ê ẩm, còn mắt muốn nổ đom đóm.

Bạch Tiểu Kha thì lại cười khi khi, vừa cười vừa la :

- Ấy ấy, người đừng nói xấu sư phụ của ta...nếu không thì...

Nàng biết là chuyện gì đã xảy ra, vì chính nàng làm cho Ngân Thiết vô tình chửi xéo sư phụ của mình. Bất cứ vị sư phụ nào của nàng đang có mặt trong tử lâu đều phải ra tay trừng phạt kẻ đã chửi xéo. Nàng lại giả vờ như không biết :

- Nếu không thì đừng trách ta... thấy chưa, ta đã nói mà...

Hắc Diện Nhân thấy Ngân Thiết ôm đầu, mặt nhăn nhó như đau đớn vô cùng, miệng mấp máy muốn nói nhưng lại nói không được. Lại nghe cái giọng điềm vênh vào của Bạch Tiểu Kha thì hùng hổ la lên :

- Sư phụ của người là cái thá gì mà...

“Bốp” thêm một tiếng, Hắc Diện Nhân cũng đứng ôm đầu nhăn nhó như Ngân Thiết.

Còn lại Thanh Diện Nhân đứng há hốc mồm ngạc nhiên, chàng không hiểu nhân vật nào đã ra tay nhanh không thể tưởng như vậy. Ngay chính cả chàng đã cố chú mục nhìn khắp căn tửu lâu vẫn không thấy hai vị huynh đệ bị đánh làm sao, và ai đã ra tay.

Bạch Tiểu Kha thì lại cười khì khì nói :

- Người đợi ta đi tìm sư phụ chỉ dạy rồi quay lại đánh cờ với người.

Rồi nàng lại bò lồm cồm dưới đất ngó từng góc bàn, cạnh ghế. Thực ra thì nàng đang khẽ nói chuyện với vị sư phụ vừa mới vào. Nàng nói :

- Sư phụ! Giúp đệ tử cái coi.

Vị sư phụ thân nhiên đáp :

- Người không biết chơi mà đi đồng ý với người ta, người ráng tự mình lo liệu đi. Đừng làm phiền tới ta.

Bạch Tiểu Kha hứ lên một tiếng nói :

- Được! Đệ tử sẽ chơi. Chơi cho thua để rồi ê danh họ Bạch ra. Sư phụ cũng ráng chịu trách nhiệm đó. Đó là lỗi của sư phụ, chỉ dạy đệ tử không đến nơi đến chốn.

Nàng nói rồi tính đứng lên quay trở lại bàn đánh cờ với Ngân Thiết.

Hình như nàng đã nói trúng tim đen của vị sư phụ kia, vị sư phụ vội lên tiếng :

- Được rồi, được rồi! Ta chỉ cho người cách chơi, nhưng phải có điều kiện.

Bạch Tiểu Kha hỏi :

- Điều kiện gì?

Vị sư phụ nói :

- Người thay ta giúp Lão nương nương luyện thuốc vào tháng tới. Thế nào, người có chấp nhận không?

Bạch Tiểu Kha nghe vậy khẽ chớp mắt mấy cái.

Chợt nàng cười toe toét miệng đáp lại :

- Được, được! Chuyện nhỏ mà.

Vị sư phụ gật đầu bảo :

- Người cứ quay lại chỗ ngồi đầu với hấn, đi nước nào ta mách bảo nước đó cho.

Bạch Tiểu Kha bèn đứng thẳng người lên, quay về bàn ngồi đối diện với Ngân Thiết. Ngân Thiết nhăn nhó mặt mày hỏi :

- Sao? Người kiếm ra sư phụ chưa?

Bạch Tiểu Kha lắc đầu nói :

- Chưa.

Ngân Thiết trố mắt nói :

- Vậy thì người chờ đến bao giờ mới chịu chơi?

Bạch Tiểu Kha nói :

- Ta không chơi nữa. Chơi với người ta lỗ vốn, ta không chơi nữa.

Ngân Thiết kinh ngạc la lên :

- Sao? Người nuốt lời ư?

Bạch Tiểu Kha điềm nhiên :

- Có thể. Nếu người cho ta thay đổi điều kiện thì ta sẽ chơi, với lý do rất đơn giản, ta chưa chơi thứ cờ này lần nào dĩ nhiên là yếu thế hơn người.

Ngân Thiết hỏi :

- Người muốn đổi điều kiện ra sao?

Bạch Tiểu Kha đáp :

- Ta thua ta sẽ làm trâu làm ngựa cho người cười bảy ngày, nhưng người thua người phải nghe lời ta nói trong mười bốn ngày. Như vậy người có chịu không?

Thì ra Bạch Tiểu Kha đã tính nhâm trong đầu. Lần trước lúc lấy trộm thuốc, nàng đã hứa với Lão nương nương là giúp bà ta luyện thuốc trong bảy ngày, cộng thêm với phần của sư phụ nữa là mười bốn ngày tất cả. Nàng biết tài năng của vị sư phụ tướng tá nho nhã kia như thế nào, chắc chắn là nàng sẽ thắng. Mà nếu thắng thì Ngân Thiết phải nghe lời nàng. Có nghĩa là Ngân Thiết phải thay nàng đi giúp Lão nương nương luyện thuốc trong mười bốn ngày. Như vậy tính đi tính lại, nàng không mất mát gì cả mà lại chu toàn cả hai lời hứa với sư phụ và Lão nương nương.

Còn về phần Ngân Thiết. Chàng, nhìn cái tướng lỗ ngó, cứ tìm cách tránh né của cô gái họ Bạch kia thì đoán chắc là cô nàng không biết chơi cờ. Cơ hội thắng đã nắm chắc trong tay, Ngân Thiết nào dám bỏ qua. Chàng gật đầu ngay :

- Được! Cứ như vậy đi.

- Người thề đi.

Ngân Thiết lại trở mắt lên lần nữa, quát lớn :

- Cái gì?

Bạch Tiểu Kha cũng trở mắt nhìn lại :

- Người thề đi, để không thể nuốt lời.

Ngân Thiết hỏi :

- Thề bằng cách nào?

Bạch Tiểu Kha nói :

- Xứ của người thề bằng cách nào thì người thề bằng cách đó.

Từ trước đến giờ, Ngân Thiết lẫn lộn trong giang hồ, mà người trong giang hồ thì lại có kiểu “cắt máu ăn thề”. Có nghĩa là chích ba giọt máu vào trong chén rượu, rồi lấy chén rượu đó uống để “ăn thề”.

Thế là, chàng trai rút dao ra cắt một vết nhỏ trên đầu ngón tay, rồi nhỏ ba giọt vào chén rượu trước mặt. Chàng bưng chén rượu đó lên uống sạch. Uống xong, Ngân Thiết hất mặt hỏi Bạch Tiểu Kha :

- Còn người, người cũng thề đi.

Bạch Tiểu Kha liền lấy ngón tay trở ấn vào đầu lưỡi cho thấm nước, rồi lại quẹt lên mặt bàn một cái.

Nàng làm xong lại đưa mắt dừng dừng nhìn Ngân Thiết.

Ngân Thiết la lớn :

- Sao? Người không chịu thề à?

Bạch Tiểu Kha điềm nhiên đáp :

- Ta vừa mới thề xong. Xứ ta thề như thế đó. Không có trích máu như xứ người.

Hắc Diện Nhân thấy Bạch Tiểu Kha láu cá quá sức tưởng tượng, liền gầm lên :

- Cái xứ mọi rợ của người ở đâu hử?

Bạch Tiểu Kha tỉnh như không, đưa tay chỉ ra ngoài, nói :

- Xứ của ta ở đó. Người đừng nói xấu xứ ta, coi chừng có chuyện không hay xảy ra với người, lúc đó thì đừng có trách ta không báo trước.

Lúc này cũng với một câu cảnh cáo, mà bị ai đó đánh vào đầu thật đau. Bây giờ nghe nàng cảnh cáo thêm một lần nữa, Hắc Diện Nhân vội ngậm miệng lại, chưa dám hó hé thêm lời nào.

Ngân Thiết thì lại sợ Bạch Tiểu Kha hết mượn cớ này tới cớ khác để rút lời hứa chơi cờ với chàng, liền gật đầu nói :

- Được rồi! Như vậy cũng được. Chúng ta bắt đầu được chưa?

Bạch Tiểu Kha gật đầu.

Ngân Thiết lại hỏi :

- Ai đi trước?

Bạch Tiểu Kha đáp :

- Người!

Ngân Thiết cười ha hả nói :

- Cô không biết chơi. Tôi nhường cho cô đi trước.

Bạch Tiểu Kha cũng đáp lại :

- Ta nhường cho người đi trước bởi vì một câu: “Kính lão đắc thọ”

Rồi nàng lại cười hi hi.

Ngân Thiết biết nàng chọc quê mình, một phần cũng hơi tức, một phần thì mừng vì rõ ràng là cô ta không biết chơi cờ, tính giờ cái trò “chàng đi thế nào nàng đi thế đó”.

Quả nhiên đúng y như lời Ngân Thiết phỏng đoán. Ngân Thiết đặt một con bên phải. Bạch Tiểu Kha cũng đặt một con bên phải của nàng.

Chàng đi thế nào, nàng đi thế đó.

Bỗng một tiếng vo ve như muỗi vang lên bên tai Bạch Tiểu Kha :

- Tiểu nha đầu, sao người khờ quá vậy. Hẳn đi dở như vậy mà người cũng bắt chước theo à? Đặt một con bên trái. Hẳn phải đi lên trên để mở đường. Lúc đó người lại đặt thêm một con bên phải để vây hãm lại.

Bạch Tiểu Kha liền đi theo lời sư phụ vừa mách bảo.

Ngân Thiết thấy nước cờ nàng đi thật cao minh, kinh ngạc đến tột độ. Một người không biết chơi thì làm sao biết cách đi như vậy được? Chàng sinh nghi, đưa mắt ngó quanh.

Bây giờ khách trong tửu lâu đang từ từ đứng bu xung quanh hai người để xem họ đánh cờ.

Ngân Thiết lên tiếng hỏi :

- Phải có người mách bảo cho người không?

Bạch Tiểu Kha cau mày làm ra vẻ ngạc nhiên :

- Ai mách bảo cho ta?

Ngân Thiết chưa kịp trả lời, thì Bạch Tiểu Kha đã lên tiếng quát vang khắp cả tử lâu :

- Ai đã mách bảo cho ta? Lên tiếng mau.

Không có tiếng trả lời.

Bạch Tiểu Kha lại quay qua đứng đưng nói với Ngân Thiết :

- Thấy chưa! Đâu có ai mách bảo đâu.

Nói rồi nàng lại đưa tay xua đuổi những người đứng xem đánh cờ xung quanh :

- Thôi, các người đi đi, không thôi hẳn lại nói ta ăn gian.

Khách bu lại thì sẽ che mất tâm mắt của sư phụ nàng, do đó nàng kiếm có đuổi họ đi để vị sư phụ có thể nhìn được bàn cờ mà mách bảo cho nàng.

Càng đánh thì Ngân Thiết càng lúng túng, rồi cuối cùng bị vây hãm không có đường đi.

Chàng đành chịu thua.

Trong lúc Ngân Thiết đánh cờ thì Thanh Diện Nhân đã chú ý tới một nho sinh cốt cách, đang ngồi bình thần uống rượu. Mắt người đó không hề quay về phía bàn nơi Bạch Tiểu Kha và Ngân Thiết đang đánh cờ. Cho dù Thanh Diện Nhân có sinh lòng nghi ngờ cũng không thể nào tìm ra được làm sao người đó có thể giúp cô gái trẻ đánh cờ.

Tới lúc người đó quay đầu nhìn Thanh Diện Nhân và mỉm cười một cái, thì Ngân Thiết đã bị thua.

Còn Thanh Diện Nhân lại chột dạ, không biết người đó là ai, sao lại mỉm cười với mình?

Bạch Tiểu Kha cười hi hi, nói :

- Người thua rồi. Nhớ phải nghe lời ta trong mười bốn ngày đó nhé. Người đã thề là không nuốt lời được.

Ngân Thiết tiu nghỉu hỏi :

- Người muốn ta làm chuyện gì.

Bạch Tiểu Kha xua tay, lên giọng phách lối :

- Bây giờ chưa tới lúc. Lúc cần ta sẽ tới gặp các người. Còn bây giờ các người đi hết đi, cho ta uống vài chén rượu chiến thắng mới được.

Nói xong nàng lại cười hi hi, nhắc lại :

- Đi đi!

Hắc Diện Nhân gầm lên :

- Người đừng có lên mặt phách lối.

Bạch Tiểu Kha vẫn cười tủm tỉm.

Ngân Thiết lẩm bẩm :

- Ấ không biết chơi cờ mà lại thắng, rõ ràng ta đã bị nữ nhân lừa gạt mà không biết.

Hắc Diện Nhân bị người lên tiếng đuổi xua, tuy đã hét trả một câu, nhưng trong lòng còn âm ức, tính giơ tay đánh vào người Bạch Tiểu Kha cho bỏ tức. Thanh Diện Nhân vội đưa tay cản lại.

Người thắng thì lúc nào cũng có một cái uy lực vô hình sai khiến kẻ thua. Nghe cái giọng phách lối của Bạch Tiểu Kha, bọn người Lục gia trang tức tối lắm, nhưng cũng đành nể đuôi nhau đi ra ngoài. Mọi khi Ngân Thiết bạo miệng lắm, bình thường thì chàng sẽ hét toáng lên. Nhưng hôm nay chính chàng là người thua cuộc. Đang nắm phần thắng chắc trong tay mà lại bị thua thì buồn không thể nào tả nổi, nên chàng không còn tâm hồn đâu mà hết la phàn đối người khác.

Cả bọn đi ra tới bên ngoài, bất chợt Thanh Diện Nhân lên tiếng hỏi :

- Ngân Thiết, đệ có nhận ra gã nho sinh ngồi trong góc lầu không?

Ngân Thiết từ từ đưa mắt nhìn Thanh Diện Nhân hỏi :

- Gã nho sinh nào?

Thanh Diện Nhân từ tốn nói :

- Gã nho sinh ngồi xéo đằng sau Bạch Tiểu Kha đó? Đệ không thấy sao? Ta thấy gã có nhiều nghi ngờ lắm. Ví dụ như khi mọi người bu lại xem cờ thì gã cứ ngồi im như không có chuyện gì xảy ra.

Ngân Thiết cau mày để kiểm soát trong trí nhớ xem mình có thấy người ngoài trong góc tử lâu hay không?

Hắc Diện Nhân thì lại cau gắt nói với Thanh Diện Nhân :

- Có gì đâu mà khó hiểu. Người ta không thích nhiều chuyện, thì không tới xem nào nhiệt. Chỉ có vậy thôi mà người sinh lòng nghi ngờ sao?

Thanh Diện Nhân lắc đầu đáp :

- Lúc đầu thì không. Nhưng lúc cô gái họ Bạch thắng thì gã lại quay đầu nhìn đệ mỉm cười, như là gã đã biết trước ai thắng ai thua.

Ngân Thiết nghe hai vị sư huynh lời qua tiếng lại, thì tức tốc quay người chạy vào trong tử lâu.

Nhưng chàng không nhìn thấy Bạch Tiểu Kha hay một gã nho sinh nào cả.

Trong khi bọn Lục gia trang đi ra ngoài, thì vị nho sinh cùng Bạch Tiểu Kha cũng lặng lẽ phóng ra ngoài.

Khinh công của họ quá cao siêu, nên không một ai phát giác ra được, kể cả bọn Lục gia trang.

Bạch Tiểu Kha vừa đi vừa kể cho vị sư phụ của mình nghe những điều đã khám phá được trong Kim đại phủ.

Vị nho sinh nghe xong liền hỏi lại :

- À Tần nương nói gì?

Bạch Tiểu Kha nói :

- Bà ta nói, đệ tử có thể biết kẻ giam giữ bà ta.

Rồi nàng hỏi :

- Có phải bà ta muốn nói Ngô Khả Sinh không?

Vị nho sinh lắc đầu :

- Ta nghĩ không phải. Vì lúc đó ta nghe người đó nói với Tần nương rằng: "... Cả tên sư phụ của ngươi cũng vậy. Lão bây giờ chắc bị bọn họ Bạch đuổi giết...". Sư phụ của Tần nương là Ngô Khả Sinh. Mà người đó lại muốn bọn ta đuổi giết Ngô Khả Sinh. Dĩ nhiên không phải là Ngô Khả Sinh.

Thì ra người phát chương hát Tiểu Khê qua bức tường phía sau Kim đại phủ là vị sư phụ này. Người này còn dùng môn khinh công tuyệt kỹ khiến đứa bé biến đi trước mặt Tần nương, làm bà ta tưởng là có ma.

Sau đó thì vị sư phụ này giao Tiểu Khê cho Bạch Tiểu Kha dẫn về với người nhà của nó, và còn dặn nàng đi dò xét Kim đại phủ, bởi vậy mới có chuyện ồn ào ngoài phố.

Bạch Tiểu Kha hỏi :

- Vậy có người giết người họ Bạch chúng ta rồi vu cho Ngô Khả Sinh?

Vị nho sinh gật đầu :

- Đúng thế!

Bạch Tiểu Kha lại hỏi :

- Vậy chúng ta phải làm sao?

Vị nho sinh hỏi :

- Trong vụ này ngươi đã quen biết những ai?

Bạch Tiểu Kha kể hết bọn Lục gia trang, Ngô Khả Sinh, Tần nương, Tô Nguyệt, Khả Thanh và Tô Đăng Không.

Vị nho sinh suy nghĩ một hồi lại nói :

- Ta sẽ đem chuyện này bàn luận với mọi người trong nhà họ Bạch rồi sẽ quyết định sau. Bây giờ ngươi hãy giám sát Kim đại phủ thật kỹ lưỡng cho ta. Tìm xem căn phòng kia dành cho ai mà có chó canh giữ. Họ không dùng người mà dùng chó, hình như là để đối đầu với loại khinh công Dị Hành bộ pháp của chúng ta. Và đừng gây chuyện với bọn Lục gia trang nữa.

Nói rồi vị nho sinh quay đầu tính bước đi, bất chợt ông ta quay đầu lại nói :

- Tiểu Kha, ngươi vẫn nhớ lời hứa thay ta giúp Lão nương luyện thuốc chứ!

Bạch Tiểu Kha mỉm cười nói :

- Được mà! Đệ tử nhớ mà! Không quên đâu!

Vị nho sinh cười vang :

- Ngươi tưởng ta không biết rõ ý đồ của ngươi ư?

Bạch Tiểu Kha vờ ngây thơ hỏi lại :

- Sư phụ biết rồi à?

Vị nho sinh cười nói :

- Sao ta lại không biết. Ngươi đã tính lầm một nước rồi đó.

Rồi ông ta từ từ kể :

- Tam muội của ta đang mang thai khó chịu trong người, cho nên tháng sau ta phải gánh thêm một phần của Tam muội, tức là mười ngày chứ không phải là bảy ngày như ngươi tưởng đâu.

Nói xong, vị nho sinh vừa trở thuật khinh công bỏ đi, vừa cười ha hả không ngớt.

Còn Bạch Tiểu Kha ở lại, nàng tức giận đưa chân đá cây cỏ lung tung.

Từ trước đến giờ, nàng đi lừa người ta chứ có ai lừa được nàng. Bây giờ chỉ trong nhất thời vô ý không hỏi kỹ, nàng lại bị sư phụ của mình gạt.

Vị sư phụ kia phải giúp Lão nương nương luyện thuốc trong mười ngày, và nàng vì lời hứa phải làm thay cho sư phụ, như vậy nàng phải ở phòng thuốc tổng cộng là mười bảy ngày chứ không phải mười bốn ngày như nàng đã đánh cược với Ngân Thiết. Vậy là ván cờ vừa rồi, nàng không huề vốn, mà lỗ mất ba ngày. Nàng tức quá, đá tung cây cỏ đất cát lên. Nhưng vẫn chưa đủ, nàng còn lấy hết hơi hét lên một tiếng lạnh.

Trở về Lục gia trang

Bọn người Lục gia trang ở lại Tây Thành thêm vài ngày nhưng họ lại không thấy bóng Bạch Tiểu Kha. Cô gái không có ở đó có nghĩa là đã đi đến một nơi nào đó.

Thế là mọi đầu mối đi tìm kẻ thù một lần nữa lại bế tắc. Họ cũng không biết làm sao tìm được manh mối của kẻ thù.

Mục tiêu bị mất, con người cảm thấy lạc lõng, không biết về đâu đi đâu.

Bốn người bọn họ ngồi trong tửu lâu, kể cả đứa nhỏ, nhìn ra ngoài trời mưa tầm tã. Nhìn trời mưa với những đám mây đen trên cao, họ lại nghĩ về Ngô Khả Sinh.

Rồi họ lại nghĩ đến cái ngày đầu tiên tới Tây Thành, trời đầy mây đen, nhưng lại không có mưa. Cũng trong ngày đó, bọn họ còn bị Ngô Khả Sinh đánh cho nửa sống nửa chết, và nhờ có người cứu giúp cho nên mới sống được cho tới ngày nay.

Bây giờ càng nhìn trời mưa thì họ lại nghĩ đến lão Tổng quản đã đốt Lục gia trang năm xưa, kẻ thù mà cả cuộc đời họ phải truy tìm để trả thù cho hơn năm trăm mạng.

Rồi họ lại nghĩ tới lời nói của Lục phu nhân đã nói trước khi chết, là bỏ hết hận thù. Lục phu nhân còn mong ước được gặp lại con và cháu trước khi chết, nhưng nguyện ước của ba ta không bao giờ thực hiện được, bởi vì cái chết đã đến trước.

Đã hai mươi mấy năm họ lang bạc cổ truy lùng kẻ thù để trả thù cho những người đã nằm xuống của Lục gia trang, tuy không thành công nhưng họ vẫn cố công gắng sức. Cũng trong hai mươi mấy năm đó, Lục gia trang cũng bị bỏ hoang tàn, không người chăm sóc.

Ngân Thiết lên tiếng thở dài nói :

- Chúng ta nên về xây dựng lại Lục gia trang, các huynh nghĩ thế nào.

Hắc Diện Nhân hòa theo :

- Lục gia trang lâu nay đã không còn. Chúng ta lại không có manh mối về kẻ thù.

Thanh Diện Nhân gật gù đồng ý :

- Có lẽ mục đích của kẻ thù là muốn phá hủy Lục gia trang. Nếu như vậy, Ngô Khả Sinh có lẽ đã thành công trong hai mươi mấy năm qua. Bây giờ chúng ta về xây dựng lại Lục gia trang, chắc lão già đó sẽ phải tức tối và tự động xuất hiện. Lúc đó thì chúng ta trả thù cũng chưa muộn.

Ngân Thiết ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Phải rồi, lão ta còn nói gì về tiểu thư của họ Lục vẫn còn sống, đã có chồng con rồi. Không biết hiện giờ họ đang ở đâu?

Một lần nữa họ lại rơi vào tình trạng khó nghĩ.

Đi kiếm những giọt máu của họ Lục trước hay là xây dựng lại Lục gia trang trước.

Cuối cùng Thanh Diện Nhân lên tiếng :

- Chỉ có lão Ngô Khả Sinh biết họ ở đâu. Chúng ta tìm được lão ta ắt hẳn biết được tung tích. Nhưng lão ta thì không để lại một dấu vết gì. Chỉ bằng bây giờ quay trở lại Lục gia trang lúc trước, xây dựng lại rồi tìm cách đi kiếm lão ta sau, hay hỏi thăm dân quanh vùng xem có ai biết gì về tung tích của Lục tiểu thư.

Cả hai người kia đều gật gù đầu đồng ý.

Họ đợi cho trời hết mưa rồi bắt đầu xuất hành.

* * * * *

Trong Kim đại phủ, nơi một biệt phòng ở phía Tây.

Một lão già tóc bạc muối tiêu, đứng chấp tay sau lưng, ngắm bức họa phong thủy trên tường.

Giữa phòng có một võ sĩ đang cúi đầu nghe lệnh.

Lão già lên tiếng hỏi :

- Thế nào? Tên què Ngô Khả Sinh còn sống hay đã bị bọn họ Bạch đánh chết rồi?

Tên võ sĩ cúi đầu cung kính bẩm :

- Thưa Trang chủ, tên họ Ngô vẫn còn sống. Bọn người họ Bạch không truy đuổi lão ta mà cũng không thấy họ xuất đầu lộ diện thường xuyên. Chúng còn đối thế trận xung quanh khu sơn trang nơi chúng ở. Những người được phái đi ra ngoài buôn bán thì lại có võ công quá cao siêu. Bọn tại hạ không làm gì được.

Lão già hừ lên một tiếng :

- Đồi thế trận thì sao các ngươi không nghĩ cách phá trận.

Tên võ sĩ lại cúi đầu thấp hơn bầm báo :

- Bầm Trang chủ, bọn chúng đổi liên tục, không theo một chu kỳ nhất định. Bọn tại hạ nghĩ ra cách phá trận này thì chúng đã đổi ra trận thế khác.

Lão già bất ngờ cười vang.

Lão trầm giọng nói :

- Bọn họ Bạch quả thật thông minh. Chúng nhất định không xen vào chuyện giang hồ. Hừ, một lũ chết nhất. Chúng không chịu làm cái chuyện giết người kia cho ta, thì tự tay ta sẽ ra tay diệt khẩu cho xong.

Rồi lão lại hỏi :

- Ngô Khả Sinh hiện đang ở đâu?

- Bầm Trang chủ, tên họ Ngô đang ở trong một hang động, nơi khu rừng cạnh Lục gia trang lúc trước.

Lão già cười nhạt một tiếng :

- Lục gia trang! Lại là Lục gia trang! Các ngươi hãy dắt một đàn chó tới Lục gia trang cho ta. Chúng ta sẽ gặp nhau ở đó.

Gã võ sĩ lộ rõ vẻ thắc mắc trên mặt. Hắn không nhìn được vội hỏi :

- Lũ chó chỉ dùng để đánh hơi sự xuất hiện của bọn người họ Bạch, chúng ta đem chúng đến đó làm gì.

Lão già cười vang.

Lão ngắt tràng cười bằng một chất giọng âm trầm :

- Bọn họ Bạch tuy bề ngoài không xen vào chuyện giang hồ, nhưng chúng rất có thể đổi ý. Ta phải cẩn thận một chút.

Lão lại ra lệnh :

- Ngươi mau đưa tên Công Tôn Giao tới đây cho ta.

Tên võ sĩ dạ ran một tiếng, rồi quay đầu bước ra ngoài.

Chẳng bao lâu, lão già tự xưng là Tô Đăng Giao trước mặt bọn Lục gia trang bước vào. Nhưng hiện bây giờ lão không còn là Tô Đăng Giao nữa, mà là Công Tôn Giao.

Lão già chấp tay sau lưng vẫn không quay mặt ra, lên tiếng hỏi :

- Nghĩa đệ! Đệ vẫn khỏe chứ.

Công Tôn Giao nuốt nước miếng đáp :

- Khoe... khỏe. Nghĩa huynh muốn gặp đệ có chuyện gì không?

Lão già chấp tay sau lưng vẫn ôn tồn nói :

- Nghĩa đệ! Con trai của đệ hết bệnh chưa?

Công Tôn Giao đáp :

- Đa tạ nghĩa huynh có lòng quan tâm, nó... nó vẫn bị lạnh như thường.

Lão già hỏi :

- Nó có uống thuốc của huynh đưa cho hay không?

- Co.. có...

- Vậy thì tốt.

Trầm ngâm một hồi, lão già lại hỏi :

- Đạo này đệ hành xử công việc hơi bề bộn đó! Đệ có biết vậy không?

Công Tôn Giao run rẩy, hốt hoảng hỏi :

- Có chuyện gì xảy ra à?

- Thứ nhất, đệ để cho ả Tàn nương tự tiện ra vào phủ mà không canh chừng. Thứ hai, đệ có biết mấy ngày trước có người xâm nhập vào phủ thám thính không?

Công Tôn Giao ngớ ngẩn, lắp bắp đáp :

- Nhưng... Tàn nương... là... là...

Lão già kia đáp :

- Á không là gì hết... đệ phải nên biết điều đó?

Công Tôn Giao cúi gập đầu, lí nhí đáp :

- Đệ biết rồi. Nếu Tàn nương xuất hiện, đệ sẽ cho người đuổi bà ta đi.

- Không cần đâu. Á bị ta giam lại rồi. Cũng bởi vì có kẻ lạ mặt xâm nhập phủ ta mới không rảnh tay giết ả mà thôi.

Công Tôn Giao run lên từng hồi, miệng lắp bắp nhưng không phát ra được tiếng nào.

Sau cơn run, Công Tôn Giao lên tiếng phân minh :

- Đệ nghe theo lời nghĩa huynh dặn, tiếp đãi bọn Lục gia trang trong một thời gian ngắn, nhưng tuyệt nhiên không cho chúng đi dạo trong phủ.

Lão già chấp tay sau lưng khẽ lắc đầu nói :

- Không phải chúng đâu. Là người nhà của đệ dẫn kẻ lạ vào. Đệ mau mau điều tra rõ vụ này, trừng trị thẳng tay kẻ phản bội. Còn không thì đừng trách ta vô tình.

Rồi lão phát tay như xua đuổi :

- Đệ đi lo việc đi! Ta sẽ vắng mặt vài ngày. Đệ hãy thay ta chăm sóc cho Nguyệt Nhi

Công Tôn Giao lại dạ lên một tiếng, rồi lui ra ngoài.

Khi Công Tôn Giao đi rồi, lão già chấp tay sau lưng cũng phóng người ra ngoài.

Lão ra ngoài Kim đại phủ thì cũng có một vết khói trắng tà tà theo sau.

* * * * *

Cũng trong lúc này trên con độc đạo dẫn lên Tam Linh am, một vết trắng mờ mờ như sương khói đang uốn lượn.

Chẳng mấy chốc vết trắng đó đến trước cửa am, từ từ một nữ nhân hiện ra đứng ngó chằm chằm vào cánh cửa gỗ thông đóng im ỉm của Tam Linh am.

Nữ nhân tiến tới gõ vào cánh cửa.

Một ni cô vào khoảng trung niên hiện ra. Vị ni cô đưa cặp mắt thiện từ nhìn nữ nhân nọ một lúc rồi hỏi :

- Xin hỏi nữ thí chủ muốn kiếm ai.

Một chất giọng ấm áp từ tốn cất lên :

- Tiệm nữ là Bạch Tịnh Liên, muốn xin được gặp mặt Tô phu nhân.

Vị ni cô nghe vậy chợt nhắm mắt lại, thở dài một tiếng, rồi đáp :

- Tô phu nhân đã chết từ lâu.

Bạch Tịnh Liên thoáng giật mình, nhưng sau đó lại hỏi :

- Vậy thì xin cho tiệm nữ được gặp Băng Tâm ni cô

Vị ni cô nghe vậy liền thoáng nhìn Bạch Tịnh Liên một lúc như muốn nhận định nàng là thù hay bạn. Vị ni cô chấp tay cung kính đáp :

- Thiện tai, xin thí chủ chờ một lát.

Một lát trôi qua, quả nhiên vị ni cô lúc nãy bước ra mở toang cánh cửa :

- Mời nữ thí chủ vào trong tề xá.

Bạch Tịnh Liên thanh thân bước vào một căn phòng nhỏ, bày biện đơn sơ, chỉ có bàn ghế, ngoài ra không có gì cả.

Một vị ni cô khoảng tam tuần đã chờ sẵn trong đó. Ni cô vừa thấy bóng Bạch Tịnh Liên liền đứng dậy, cúi đầu chào :

- Chẳng hay Bạch thí chủ kiếm bản ni có chuyện gì?

Bạch Tịnh Liên cúi đầu đáp lễ, rồi thở dài lẩm bẩm than :

- Tiệm nữ lấy chữ Tịnh làm tên. Nhưng tâm ít khi được thanh tịnh, bởi có nhiều việc phải nghĩ đến.

Vị ni cô ngăn người không biết Bạch Tịnh Liên muốn nói gì.

Bạch Tịnh Liên vẫn với cái giọng ấm áp, nói tiếp :

- Tô phu nhân, Tịnh Liên tới đây là vì Tô đại nhân. Mong Tô phu nhân đừng chối từ.

Bạch Tịnh Liên gọi Băng Tâm là Tô phu nhân là muốn nhấn mạnh chuyện mình tới đây có liên quan tới Tô phu nhân trong quá khứ, chứ không phải là Băng Tâm ni cô bây giờ.

Băng Tâm ni cô nhắm mắt đáp lại :

- Tô phu nhân đã chết từ lâu.

Bạch Tịnh Liên cũng mơ màng hỏi lại :

- Tô phu nhân đã chết có nghĩa là vĩnh viễn từ bỏ đứa con ruột của mình rồi phải không?

Đôi mắt của vị ni cô chợt rướm nước mắt.

Bạch Tịnh Liên thở dài nhìn vị ni cô.

Đợi cho vị ni cô ráo nước mắt phần nào, Bạch Tịnh Liên đi thẳng vào vấn đề :

- Tịnh Liên biết Tô phu nhân vì buồn chuyện gia đình nên khoác áo tu xám. Nhưng liệu như vậy có giải quyết được vấn đề hay không? Phu nhân có thể xóa bỏ đi tất cả trong quá khứ được không? Phu nhân được cha mẹ sinh thành, lớn lên lấy chồng rồi lại sanh con. Mẹ của Tô phu nhân lê tấm thân già khắp giang hồ hơn hai mươi năm đi tìm con, trước khi chết vẫn mong ước được gặp lại con và cháu. Nhưng người con thì lo đi ẩn núp dưới màu áo tu xám. Còn cháu thì ngay tại đó, nhưng lại không nhìn mặt được,

bởi vì con không chịu lộ diện nói ra. Cho dù cửa phật có thứ lỗi cho người chối cha mẹ, bỏ con, thử hỏi lòng của phu nhân có thứ lỗi cho mình không?

Vị ni cô nghe Bạch Tịnh Liên nói như vậy, trong lòng quả thật cảm thấy nặng trĩu. Bà buồn bã hỏi :

- Mẫu thân ta còn sống và đi tìm ta à?

Bạch Tịnh Liên sửa lại :

- Lục phu nhân đã tìm kiếm và chết cách đây không lâu.

Vị ni cô hỏi :

- Mẫu thân ta lâm bệnh mà chết ư?

Bạch Tịnh Liên lắc đầu :

- Lục phu nhân bị Ngô Khả Sinh đánh chết.

Vị ni cô nghe xong, mắt lại rướm lệ.

Bạch Tịnh Liên thở dài nói :

- Dù nước mắt có chảy thành sông cũng không giúp được gì. Tịnh Liên chỉ xin phu nhân lộ diện ngăn cản một người làm chuyện bại hoại. Tịnh Liên thành thật khẩn cầu, và rất mong được phu nhân đáp lời.

Vị ni cô lắc đầu nói :

- Ta làm sao ngăn cản Ngô Khả Sinh được.

Bạch Tịnh Liên cũng lắc đầu nói :

- Người đó không phải là Ngô Khả Sinh, mà là lệnh phu.

Lời nói của Bạch Tịnh Liên không vòng vo, nói câu nào là đi thẳng vào vấn đề câu đó. Tuy ngôn ngữ có sắc bén như dao, nhưng giọng nói nàng lại âm áp và lời nói rất đúng với sự thật. Khiến người nghe tuy bị áp đảo nhưng cũng phải đồng tai lắng nghe.

Băng Tâm hay là Lục Băng Tâm nghe qua, dù có phân vân nhưng cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng để quyết định.

Sau một hồi suy nghĩ :

- Liệu ông ta có nghe lời tôi không?

Bạch Tịnh Liên đáp :

- Điểm yếu của ông ta chính là phu nhân.

Băng Tâm thoáng giật mình.

Khoảng chiều tối thì có hai bóng người bước ra từ Tam Linh am nhắm Lục gia trang dần bước.

* * * * *

Ba người đàn ông và một đứa nhỏ đứng trước Lục gia trang đồ nát hoang tàn. Kế bên là khu rừng xanh.

Bầu trời âm đạm, không biết là do bóng đêm hay mưa đang kéo tới. Quán trọ gần nhất cũng còn xa.

Ngân Thiết thở dài nói :

- Chúng ta hãy tạm vào hang động trong rừng trú qua đêm.

Hai vị sư huynh Hắc - Thanh Diện Nhân gật đầu.

Cả bọn lững thững bước về khu rừng. Cũng chính ở nơi đây hai mươi mấy năm về trước, bốn đứa trẻ đã trú ẩn mà thoát được nạn hỏa hoạn năm xưa, cho nên còn sống sót tới bây giờ.

Đi được một đoạn, bỗng Tiểu Kê khịt khịt mũi rồi không chịu đi tiếp nữa. Cả ba người đàn ông thấy lạ.

Hắc Diện Nhân cúi gắt hỏi :

- Người gì trò gì thế?

Thanh Diện Nhân nhìn thái độ của đứa nhỏ một hồi rồi nói :

- Hình như phía trước có chuyện. Chúng ta hãy nên cẩn thận.

Nói rồi chàng bế xốc đứa bé lên, cả ba cùng từ từ tiến tới hang động trong khu rừng.

Không có chuyện gì xảy ra với họ.

Hắc Diện Nhân hừ lên một tiếng định nạt nộ đứa bé.

Chàng chưa kịp mở miệng thì có một tràng cười vang lên. Tràng cười âm trầm ghê rợn.

Cả bọn liền giật mình đánh thót một cái. Họ cứ ngỡ là có người phát hiện ra họ. Nhưng khi đưa mắt nhìn quanh vẫn không thấy có ai xuất hiện.

Họ lại đồng tai nghe ngóng xem tiếng cười đó phát ra từ hướng nào. Rồi họ rón rén đi vòng qua hang động.

Khu hang động này không phải do núi cao tạo nên, mà do một ụ đá to lớn chồi lên ngay giữa rừng. Ở dưới bị khoét hỏm vào một lỗ như cái động vừa nhỏ vừa nông, giống như một căn thạch thất thì đúng hơn. Nhưng không phải ụ đá bị khoét hỏm vào một hướng, mà là hai hướng đối diện nhau.

Do cấu trúc kỳ quái này mà bọn trẻ của Lục gia trang lúc trước thường ra đây chơi và ngủ đêm tại đây.

Bọn Lục gia trang vào hang động phía tây thì bên phía Đông cũng có một hang động.

Sau khi đi lần về phía bên kia ụ đá, họ phát giác ra có hai bóng người đang đứng đối diện nhau. Một trong hai người bị què một giò từ đầu gối trở xuống.

Ngân Thiết thoáng thấy người què giò thì hùng hổ nhảy ra.

Nào ngờ Thanh Diện Nhân kéo lại, đưa tay chỉ người thứ hai.

Định thần nhìn kỹ lại, thì Ngân Thiết không khỏi ngạc nhiên. Kẻ thứ hai đang đứng đối diện với Ngô Khả Sinh không ai khác hơn là Tô Đăng Không. Ông ta mới là người đang cất lên tràng cười.

Trên đất rải rác mấy mảnh vải rách nát. Vài tên Hình nhân đã bị hủy diệt.

Vừa dứt tràng cười ngạo nghễ, Tô Đăng Không nói :

- Ngô Tổng quản, người còn nhớ ta không?

Ngô Khả Sinh trở mặt nhìn một hồi, rồi giở cái giọng khách sáo ra hỏi lại :

- Thì ra là Tô trang chủ, lão Trang chủ đã khỏi bệnh rồi ư?

Tô Đăng Không cười ha hả đáp :

- Quả thật ta vì trúng kế của người mà mắc bệnh một thời gian. Nhưng cái mớ độc dược của người có làm gì được ta.

Ngô Khả Sinh thở dài :

- Là do Tô trang chủ không giữ đúng lời hứa nên tôi phải giở thủ đoạn mà thôi.

Tô Đăng Không lại cười ha hả :

- Ta chỉ nói người giết có vài người, người lại đi giết toàn bộ gia trang nhà người ta.

Rồi lão hừ lên một tiếng :

- Nhưng người còn để lọt mấy tên.

Ngô Khả Sinh rít lên :

- Vì thế mà Trang chủ nuốt lời hứa ư? Vì ta không làm theo ý của Trang chủ nên Trang chủ có dã tâm chiếm luôn mỹ nhân và bí kíp ư?

Tô Đăng Không vẫn cười cười đáp lại :

- Đúng thế! Người không làm đúng theo lời ta dặn thì đâu có đáng nhận lấy bí kíp.

Nghe đến đây bọn Lục gia trang chột hiểu. Vụ đột Lục gia trang năm xưa là do Tô Đăng Không đứng sau chủ trì, để cướp người và bí kíp. Theo sự giao hẹn thì Tô Đăng Không lấy mỹ nhân còn Ngô Khả Sinh được bí kíp.

Nhưng Ngô Khả Sinh lại xuống tay giết trọn Lục gia trang. Tô Đăng Không vịn vào lý do đó đoạt luôn cả bí kíp lẫn mỹ nhân. Ngô Khả Sinh không chịu yếu thế bèn lập mưu chuốc độc dược vào Tô Đăng Không, làm lão ta bị bệnh chết dở sống dở rồi từ từ hành hạ nhằm đoạt lại cuốn bí kíp.

Bí kíp tức nhiên là cuốn Tích Khí phần thượng mà Bạch Tiểu Kha đang muốn thu hồi. Còn mỹ nhân là ai? Chẳng lẽ lại là Lục Băng Tâm, Lục thiếu thư của họ?

Ba người Lục gia trang nghe được câu chuyện thì tức giận tột độ. Họ hùng hổ xông ra quyết sống chết với hai lão họ Tô và Ngô. Nhưng chân ba người lại không nhấc lên được. Không những hai chân không thôi, mà toàn thân không cử động được. Không biết người nào có thân thủ rất cao đã điểm huyết họ.

Bên tai họ lại có tiếng nói vo ve :

- Các người chớ hồ đồ.

Bên ngoài Ngô Khả Sinh lên tiếng hỏi :

- Lão Trang chủ đến đây chỉ để nhắc lại những chuyện này thôi sao?

Tô Đăng Không lắc đầu :

- Đáng lý ra là đám người họ Bạch đến tìm người. Nhưng có lẽ bọn chúng quá nhát gan, chỉ thích chui rúc trong rừng sâu chứ không muốn chém giết, xen vào chuyện giang hồ.

Ngô Khả Sinh ngạc nhiên :

- Người họ Bạch?

Tô Đăng Không gật đầu :

- Đúng! Thật ra Tích Khí bí kíp của Lục gia trang là do một người họ Bạch tặng cho Lục trang chủ.

Ngô Khả Sinh không hiểu gì hết, từ trước đến giờ lão chưa bao giờ nghe nói một nhân vật giang hồ nổi tiếng nào có cái họ Bạch. Thế tại sao bí kíp cao siêu như Tích Khí lại xuất phát từ nhà họ Bạch.

Tô Đăng Không thấy vẻ mặt ngơ ngẩn của Ngô Khả Sinh thì càng cười to hơn.

- Người không biết gì hết! Bọn họ Bạch không bao giờ bôn tẩu giang hồ, nhưng võ công của chúng lại rất cao siêu. Người tưởng ngày trước chỉ có Lục trang chủ có võ công cao thôi sao? Võ quit đầy có móng tay nhọn. Núi cao còn có núi cao hơn. Người có biết cái lý lẽ đó không?

Ngô Khả Sinh thở dài :

- Bọn họ Bạch không tới kiểm ta thì lão Trang chủ phải đích thân tới. Ngô Khả Sinh này thật quá hân hạnh.

Tô Đăng Không nhếch mép đáp :

- Đúng rồi! Vì khi ta ra tay, người không có cảm giác đau đớn gì đâu.

Không đợi cho Ngô Khả Sinh lên tiếng, Tô Đăng Không đưa tay phát một cái trông rất nhẹ nhàng. Một luồng chưởng phong ôn nhu bay ra, nhắm vào Ngô Khả Sinh thốc tới.

Từ đầu Ngô Khả Sinh đã sớm đề phòng, chớp thấy Tô Đăng Không nhích động tay, lão đã lượn người tránh né.

Ra chiêu đầu không lấy được mạng đối phương, Tô Đăng Không chẳng những không bực tức mà còn cười vang :

- Khá lắm! Xem người tránh được bao lâu.

Ngô Khả Sinh chợt thấy một vệt đen trên mặt đất hiện ra sau khi luồng chưởng phong của Tô Đăng Không bay qua. Lão quay đầu ngó lại thì bỗng giật mình, miệng kêu hoảng hốt :

- Hấp lực thần công.

Thì ra Ngô Khả Sinh thấy cây cối vốn xanh tươi đằng sau lão đã bị khô úa như là bị ai đó bần gốc, cắt mất nguồn sinh lực.

Hấp lực thần công của lão họ Tô là hấp hết tức cả chứ không phải tùy thuộc vào loại nào, thể nào. Luồng phong do lão phát ra gặp bất cứ cái gì là hút lực của cái đó. Người, vật và cây cỏ đều như nhau.

Tô Đăng Không bật cười :

- Phải, ta đâu cần những thứ hình nộm kia làm gì.

Ngô Khả Sinh biết mình khó tránh khỏi cái chết, lão đứng vận nội công, kéo đám mây đen đến phủ dày đặc trên đầu.

Tô Đăng Không lại cười lên ha hả :

- Thiên Lô của ngươi cũng không làm gì được, một khi ta rút hết sinh khí của ngươi.

Rồi lão ta lại phát tay về phía Ngô Khả Sinh.

Biết là không thể nào đỡ thẳng cái ác khi từ tay Tô Đăng Không phát ra, lão Tổng quản chỉ biết lách người né tránh.

Lão Tổng quản họ Ngô tránh hướng nào thì Tô Đăng Không lại vẫy tay về hướng đó. Do đó họ Ngô không có thời gian rảnh để huy động đám sét đánh xuống đầu họ Tô.

Bất chợt có tiếng chó sủa lên dữ dội, không những là sủa mà còn rít lên.

Tô Đăng Không chợt dừng tay lại :

- Dị Hành pháp, bọn họ Bạch quả nhiên đã tới.

Lão dừng tay, cất tiếng quát vang :

- Các ngươi đã tới thì cứ việc lộ diện, không cần phải lén lút lút đâu.

Lão vừa nói xong, quả nhiên có hai bóng người hiện ra, một là một gã thư sinh khôi ngô tuấn tú, còn người kia thì lại cục mịch như một tên nhà nông nhưng các thớ thịt trên người lại rắn chắc như sắt.

Tô Đăng Không thấy chỉ có hai người xuất hiện thì thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ là một thoáng.

Lão trấn tĩnh lại ngay, và còn cất tiếng cười vang dội cả khu rừng :

- Chỉ có hai tên thôi ư? Các ngươi đến thật đúng lúc. Chính là do Hấp lực thần công của lão họ Ngô kia đã giết người nhà các ngươi. Các ngươi còn đứng đó làm gì, hãy mau ra tay báo thù đi.

Gã thư sinh nghe xong bật lên cười điên dại. Còn người cục mịch thì lại đứng trơ trơ như tượng, ra vẻ không nghe thấy gì, không nghe gì.

Gã thư sinh dứt tràng cười lại nói :

- Ngươi già cái đầu mà không biết xấu hổ, nói láo không hề chớp mắt.

Thật ra, Tô Đăng Không vừa nghe tiếng chó sủa liền nghĩ rằng bọn người họ Bạch vừa mới đến, chưa nghe chưa thấy những gì lão đã nói và đã làm. Lão định ninh họ đến đây để truy tìm Ngô Khả Sinh chứ không phải lão ta.

Nhưng lão có ngờ đâu là bọn người họ Bạch đã phán đoán ra mưu đồ của lão từ lâu.

Họ Bạch không bao giờ hành động riêng rẽ. Ngay cả việc dạy dỗ cho Bạch Tiểu Kha cũng có tới mười mấy người. Huống hồ cái việc quan trọng như là người nhà của họ bị chết một cách vô cớ.

Mọi việc từ nhỏ tới lớn họ đều bàn bạc với nhau thật kỹ lưỡng rồi mới hành sự. Nhiều cái đầu tất nhiên phải thông minh sáng suốt hơn một cái đầu.

Sau cái chết của hai xa phu, họ lại phát hiện có nhiều bóng người đang đem lên vào Bạch sơn trang.

Vì có trận đồ bảo vệ xung quanh, bọn người đó không vào sâu được, đành rút lui về Kim đại phủ.

Thế là người họ Bạch cũng mò tới Kim đại phủ dò xét, nhưng họ chỉ vào được vòng ngoài, tức là khu nhà bếp ở hậu viện Kim đại phủ là còn thấy bọn người lạ mặt đáng nghi ngờ kia lảng vảng một vài tên. Nhưng sau khi vào sâu thêm vào trong, thì mọi sinh hoạt đều có vẻ bình thường như một đại phủ mà thôi, còn bọn người họ muốn theo dõi thì như có phép tàng hình cao siêu hơn cả khinh công của họ Bạch. Chúng biến đi hết không để lại một vết tích.

Người họ Bạch càng sinh nghi, nhưng dò xét mãi cũng không được kết quả gì, mới sai Bạch Tiểu Kha bày mưu nhờ Công Tôn Nghĩa dẫn vào bên trong phủ để điều tra.

Bạch Tiểu Kha phát giác ra được trong Kim đại phủ có nuôi chó dữ. Mà những con chó này lại đánh hơi rất nhạy, người chưa xuất hiện mà chúng đã phát giác ra. Chúng có thể ngửi mùi gió mà phán đoán có người. Do đó những người họ Bạch đi thám thính lúc trước đều bị chó đánh hơi, báo động cho đám võ sĩ của Ngô Khả Sinh. Chúng lần trốn đi hết, không để lại một dấu vết gì, nhờ đó mà không bị người họ Bạch phát hiện ra bọn họ sớm hơn.

Bạch Tiểu Kha lại còn vào được hầm đá giam giữ Tần nương, nhờ bà ta tiết lộ một chút manh mối.

Tương kế tựu kế, bọn người họ Bạch án binh bất động. Họ nghĩ rằng người đó vu oan cho Ngô Khả Sinh là muốn dùng dao giết người với mục đích loại trừ lão họ Ngô. Nhưng dao không động thì chính người chủ mưu phải động và xuất đầu lộ diện.

Không những thế họ xem xét quá khứ lai lịch của từng người mà Bạch Tiểu Kha kể ra. Họ nghi ngờ là Tô Đằng Không bày mưu. Tuy chỉ là nghi ngờ nhưng họ cũng phái Bạch Tịnh Liên tới Tam Linh am mời Tô phu nhân lộ diện để tránh một cuộc đâm máu xảy ra.

Mặt khác họ còn chọn hai người có võ công cao siêu và tài trí hơn người để đi đối phó với Tô Đằng Không. Nhưng đó chỉ là nước cờ cuối cùng họ phải sử dụng.

Mọi việc xảy ra đúng như dự đoán của đám người họ Bạch. Tô Đằng Không quả nhiên xuất hiện, vì nôn nóng diệt khẩu.

Bọn họ Bạch bây giờ đã biết đích xác ai là chủ mưu, nhưng họ vốn là đám người biết cân nhắc kỹ lưỡng, phán đoán mọi tình huống trước khi hành động. Họ cứ đứng chờ xem thái độ cuối cùng của Tô Đằng Không ra sao rồi mới ra tay.

Họ tin tưởng với võ công và tài trí của họ. Dù tình huống thế nào đi nữa, họ đều có thể diệt trừ lão ta bằng cách này hay cách khác.

Vả lại họ còn có một quy luật riêng từ ngàn xưa tới nay là không xen vào chuyện giang hồ.

Cũng chỉ vì cái quy luật này, mà nhiều người trong nhà họ Bạch không luyện tập võ công tới mức cao siêu, họ chỉ luyện vài chiêu căn bản cho thân thể cường tráng khỏe mạnh, bởi vì họ cho rằng sẽ không bao giờ dùng đến.

Những người mà Tô Đằng Không giết được cũng là những người không luyện tập võ công đúng mức này. Còn số người luyện tới mức cao siêu cũng không ít trong đám họ Bạch. Những người này cũng vì say mê võ công mà luyện thôi, chứ thực ra họ cũng ít khi sử dụng tới.

Cũng bởi vì võ công của những người này quá cao siêu, khó ai có thể địch nổi, nên họ sinh ra cái tính tự phụ. Mỗi khi xuất hiện ngoài giang hồ, họ đều có cái giọng của kẻ cả.

Cũng như trong tình huống hiện nay.

So về tuổi tác thì Tô Đằng Không lớn hơn gã thư sinh kia rất nhiều. Gã chỉ khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm là cao. Còn Tô Đằng Không thì râu tóc đã bạc. Nhưng cách ăn nói trịch thượng của gã thư sinh có vẻ không coi Tô Đằng Không ra gì.

Tô Đằng Không chẳng những không tức giận bởi câu chửi xéo của gã thư sinh, lão còn bật tiếng cười ha hả, rồi nói :

- Vậy các ngươi đến đây làm gì? Chẳng lẽ cùng ta giao chiến.

Gã thư sinh đáp :

- Người đã chết rồi, có báo thù cũng không mang lại lợi ích gì. Vả lại, chúng ta không thích đánh nhau, chỉ tới đây xem náo nhiệt, không ngờ bị người phát giác đành phải lộ diện.

Tô Đằng Không cao giọng hỏi :

- Có thù không báo, chẳng lẽ các ngươi không sợ người giang hồ khinh chê là những kẻ yếu nhược hay sao?

Gã thư sinh vẫn với cái giọng đều đều đáp lại :

- Chúng ta không phải là người giang hồ, nên cũng không cần biết người giang hồ nói gì.

Nghe cái giọng điệu ngang tàng của gã thư sinh họ Bạch kia, bất chợt bốn người Lục gia trang liền nghi ngờ gã là sư phụ của Bạch Tiểu Kha. Thầy như thế nào thì trò như thế đó. Gã thư sinh và cô gái họ Bạch kia có cách nói chuyện không khác nhau lắm. Gã không cười đùa như Bạch Tiểu Kha nhưng lại có cái giọng đều đều làm người nghe dễ sinh lòng đổ kỵ.

Càng nghe gã nói, bốn người Lục gia trang càng tức. Tức vì bốn người họ Bạch thờ ơ, không ra tay giúp đỡ mà còn điểm huyệt họ, tức vì kẻ thù đứng trước mắt mà họ không làm gì được.

Họ càng tức thì mạch máu càng chạy rần rần trong người. Họ gồng người cố gắng nhào vào đánh chết kẻ thù. Cũng chính vì thế mà các kinh mạch vốn bế tắc vì bị điểm huyệt, sau một thời gian lại được đả thông. Người có võ công cao mà cách điểm huyệt dở như vậy sao? Dĩ nhiên là bốn người họ Bạch có ý đồ riêng của họ.

Ba bóng người vùng lên, bay ra khỏi chỗ núp, cùng xông vào tấn công Tô Đăng Không.

Ngân Thiết là người lao tới đầu tiên.

Tô Đăng Không cười lên ha hả, vẫy tay nhắm vào hướng Ngân Thiết đánh ra một chưởng. Chàng trai cảm giác có một luồng kinh phong nhẹ nhàng bay về hướng mình liền xoay tít cây gậy bạc chống đỡ. Ánh bạc phát ra chói lòa.

Khi gậy đụng phải luồng chưởng phong ôn nhu kia, Ngân Thiết cảm thấy mình yếu đi, phải lùi mấy bước. Cây gậy bạc trong tay cũng xoay chậm lại. Chàng cảm thấy mình đã già đi cả mười tuổi.

Tô Đăng Không cũng trợn mắt ngạc nhiên, vì lão phát Hấp lực chưởng đánh tới mà không thấy cái xác nào té xuống, có nghĩa là lão chưa rút được hết sinh lực của chàng trai.

Sau một thoáng cau mày suy nghĩ, lão họ Tô chợt hiểu ra là do ánh sáng bạc đã giảm bớt phần nào công lực của Hấp lực chưởng của lão. Lão bật cười ha hả, rồi nói :

- Hay cho cây Ngân bông! Bọn tép riu các ngươi tự xưng là người của Lục gia trang, nhưng lại không tôn trọng những bậc tôn trưởng của Lục gia trang.

Bốn người Lục gia trang tuy không hiểu lão nói vậy là có ẩn ý gì, nhưng vì sự tức giận đang dâng trào, họ không thèm bỏ thời gian ra truy xét.

Họ cứ tiếp tục nhào lên tấn công như những con thiêu thân, không sợ chết, mà quyết tâm trả thù cho bằng được.

Lão họ Tô thấy bốn Lục gia trang liều mạng quá sức tưởng tượng, coi nhẹ cái chết. Lão liền nghĩ ra một cách.

Lão chỉ chú trọng tới Ngân Thiết, nhằm tiêu diệt kẻ có khả năng chống lại Hấp lực thần công của lão trước.

Mặt khác lão nhích động thân hình thoăn thoắt để tránh né những độc chiêu do Hắc -Thanh Diện Nhân công tới.

Ngô Khả Sinh đứng ngoài quan sát. Lão tự biết mình không phải là đối thủ của Tô Đăng Không.

Trong đầu lão đã cân nhắc kỹ lưỡng, trốn đi lúc này chưa chắc gì thoát thân, vì những tay chân lẫn chó dữ của Tô Đăng Không đang vây ở vòng ngoài.

Ngô Khả Sinh nghĩ, nếu để họ Tô sống thì chắc chắn lão phải đi châu diêm vương sớm, chỉ bằng hợp tác với bốn Lục gia trang chống lại họ Tô. Nếu may mắn diệt được lão Tô Đăng Không, thì dù có bị ba thanh niên kia đuổi giết, cơ hội sống vẫn còn cao hơn.

Nghĩ tới đó, Ngô Khả Sinh bỗng hét vang :

- Hãy xem Thiên Lôi của ta.

Nói rồi lão huy động những lần sét sáng lòa đánh vào Tô Đăng Không.

Bị người đánh lén, Tô Đăng Không tức giận, tay phải phẩy chưởng về Ngân Thiết, còn tay kia phẩy thêm một chưởng về Ngô Khả Sinh.

Ngân Thiết thấy lão họ Tô cứ nhắm vào mình mà phẩy tay. Sau một lần đụng chưởng, chàng cũng hiểu được công lực của cái phẩy tay kia như thế nào, chàng không dám đỡ thẳng mà cứ nhảy người né tránh.

Còn Ngô Khả Sinh do nghĩ lão họ Tô lo chú trọng đến Ngân Thiết, và lo tránh né những chiêu công của Hắc -Thanh Diện Nhân và những lần sét của lão, thì không còn rảnh tay đánh ra thêm một chưởng nào nữa. Trong nhất thời lão chưa kịp đề phòng, liền bị Hấp lực chưởng từ cánh tay trái của Tô Đăng Không đánh trúng.

Ngô Khả Sinh loạng choạng lùi mấy bước, rồi như người mất gần hết sinh khí, tay chân bủn rủn. Lão ngồi bệch xuống đất thở hồng hộc, há miệng cố hít vào những luồng thanh khí từ bên ngoài. Những đám mây đen trên đầu lão cũng tan hết, lộ ra một bầu trời đêm đầy sao.

Từ đầu trận chiến tới giờ, hai người họ Bạch tuyệt nhiên đứng ngoài bàng quan lược trận, không hề động chân động tay ngăn cản. Không rõ họ chống ai, và ủng hộ ai.

Không thấy người họ Bạch nhúng tay vào, và Ngô Khả Sinh đã kiệt lực, Tô Đằng Không thích chí. Lão bèn đổi cách đánh. Lão bắt đầu phát chiêu đánh vào Hắc - Thanh Diện Nhân, đồng thời di chuyển thân hình tránh né những đường gậy bạc do Ngân Thiết phóng tới.

Hắc Diện Nhân có nước da đen thui, hòa lẫn vào với màn đêm, nên không được thấy rõ lắm. Còn Thanh Diện Nhân thì lại có khuôn mặt trắng xanh, nhìn như con ma chơi trong bóng đêm.

Tô Đằng Không không cần nghĩ ngợi, liền phát chiêu đánh về Thanh Diện Nhân liên tục. Dầu chàng trai có tránh né cũng không kịp.

Vào lúc thập tử nhất sinh thì có một tiếng tụng kinh vang lên :

- Thiện tai, thiện tai. Ông vẫn còn hung hăng như xưa ư?

Nghe được tiếng nói ấy, Tô Đằng Không dừng tay lại ngay, ngơ ngác đưa mắt đảo đảo nhìn quanh.

Hắc Diện Nhân thấy lão ta không đề phòng liền đánh vào một quyền thật mạnh, khiến người lão bay ra xa một trượng.

Tô Đằng Không lồm cồm bò dậy, đưa mắt nhìn một vị ni cô đang đứng chung với đám người họ Bạch, lúc này còn có thêm một nữ nhân nữa.

Tô Đằng Không thấy vị ni cô đó liền lắp bắp nói :

- Nàng... nàng tới đây từ bao giờ?

Vị ni cô thở dài :

- Đã lâu rồi. Tôi đã nghe và đã thấy hết mọi chuyện. Lục gia trang có tội tình gì, sao ông lại muốn tận diệt những kẻ còn sống sót.

Tô Đằng Không lắc đầu nói :

- Ta không muốn diệt họ, chỉ là họ muốn diệt ta.

Bọn Lục gia trang lúc bấy giờ họ cũng quay đầu lại, nhận thấy vị ni cô kia có vẻ giống Lục tiểu thư của họ ngày xưa. Lúc trước khi Lục gia trang bị thiêu hủy, họ còn nhỏ nên không nhớ rõ vị tiểu thư họ Lục lắm. Họ ngờ ngợ, họ thắc mắc không biết phải nghĩ thế nào, lại thấy thái độ của Tô Đằng Không thay đổi bất ngờ, cho nên cả ba người đều đứng ngó chằm chằm mà quên cả việc giao chiến với lão họ Tô.

Vị ni cô thở dài thườn thượt nói :

- Dĩ nhiên họ muốn tiêu diệt ông, chỉ vì ông đã tiêu diệt Lục gia trang.

Tô Đằng Không liền bật cười ha hả :

- Ha... ha... ha! Tiêu diệt Lục gia trang là do tên Tổng quản họ Ngô kia gây ra. Đâu phải do ta.

Vị ni cô lại lắc đầu nói :

- Nếu ông không mua chuộc dụ dỗ thì lão ta đâu có dã tâm đó.

Tô Đằng Không đột nhiên giận dữ, quắc mắt hỏi :

- Bây giờ nàng đi bệnh lão ta à? Nàng có biết chính lão ta đã giết mẫu thân của nàng không?

Ni cô đáp :

- Tôi biết.

Tô Đằng Không lại cười điên dại, nhưng giọng cười của lão ta không phải là giọng cười của kẻ đắc ý, mà có vẻ bị thương oán hận.

Cắt ngang tràng cười đột ngột, lão trầm giọng nói :

- Ta cũng vì nàng mà làm bao chuyện xấu. Cha nàng không chịu gã nàng cho ta, buộc ta phải bày mưu tính kế, dùng bí kíp để mua chuộc tên Tổng quản họ Ngô kia. Nào ngờ tên Tổng quản lại ra tay tàn sát cả Lục gia trang. Sau khi lấy được nàng, có Nguyệt Nhi, ta tưởng nàng sẽ rộng lòng tha thứ mà sống chung với ta suốt đời. Không ngờ nàng lại bỏ đi khoát cái áo tu xám hôi hám kia. Nàng bỏ ta, bỏ con, mặc xác hai cha con chúng ta bị người khác hành hạ.

Bất ngờ giọng nói của Tô Đằng Không thay đổi đột ngột, lão rít lên như đang rên rỉ :

- Nàng ác lắm. Nàng ác hơn ta nhiều.

Bằng Tâm ni cô khẽ cúi đầu, che giấu giọt lệ đang từ từ chảy ra nơi khóe mắt. Nàng thật không ngờ cũng vì mình mà bao nhiêu người chết oan, dù nàng có chết đi cũng không đền hết tội được.

Cả bọn người có mặt tại hiện trường lại một lần nữa bị bất ngờ, họ không thể nào tưởng tượng nổi con người đầy thủ đoạn mưu mô như Tô Đằng Không lại là một kẻ si tình nhất đời. Lão chỉ vì một người đàn bà mà làm bao nhiêu chuyện ác.

Bọn Lục gia trang bây giờ mới hiểu ra vị ni cô kia chính là Lục Băng Tâm, tiểu thư của Lục gia trang hai mươi mấy năm về trước, không ngờ nàng lưu lạc rồi lại đi lấy kẻ đứng đằng sau, âm mưu ám hại Lục gia trang cũng vì một chữ tình.

Một người trong lòng mang đầy bi thương như Lục Băng Tâm gặp phải kẻ có miệng lưỡi, dụ dỗ ngon ngọt, đương nhiên nàng dễ dàng bị ngã lòng.

Sau khi có con với lão thì nàng khám phá ra được chuyện ngày xưa. Buồn lòng nàng bỏ đi tu, chối chồng bỏ con, mong có được một chút thanh thân.

Băng Tâm bắt chợt để cho dòng lệ chảy dài trên má, ngược mặt nhìn Tô Đằng Không nói :

- Nếu tôi về với ông, ông có từ bỏ hết mọi thứ không?

Tô Đằng Không chớp mắt mấy lượt.

Lão quay sang nhìn bọn người họ Bạch nói :

- Liệu họ có bỏ qua cho ta hay không? Ta đã cho người giết người nhà của họ.

Lục Băng Tâm gật đầu :

- Họ sẽ bỏ qua.

Gã thư sinh cũng gật đầu nói :

- Bọn ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu người đồng ý trao lại cuốn Tích Khí phản thượng, và phế bỏ hết võ công. Cũng chỉ vì những thứ đó vốn không thuộc về người.

Tô Đằng Không cười ha hả đáp :

- Sao lại không thuộc về ta. Cuốn bí kíp đó là của Lục gia trang, ta lấy giọt máu của Lục trang chủ, có nghĩa là nó thuộc về ta.

Thế mới biết, kẻ si tình cũng là kẻ tham không đáy. Được tình rồi vẫn còn ham báu vật.

Gã thư sinh vẫn cái giọng đều đều nói :

- Cuốn bí kíp đó vốn cũng không phải của Lục trang chủ.

Tô Đằng Không gật gù nói :

- Họ Bạch các người đã tặng cho Lục trang chủ, có nghĩa là cho rồi, sao còn đòi lại?

Gã thư sinh lặng im không đáp.

Bọn người họ Bạch đang lâm vào tình huống khó nói, mà chỗ khó nói cũng chính là nguyên nhân tại sao người đời trước của họ Bạch đem tặng cuốn bí kíp đó. Họ phân vân không biết có nên nói ra hay không?

Sau một hồi im lặng thật lâu, Bạch Tịnh Liên thở dài một tiếng, cất giọng âm áp lý giải :

- Tích Khí bí kíp có hai cuốn, chúng lúc nào cũng nên đi chung với nhau mới được vẹn toàn. Năm xưa người họ Bạch đem tặng một cuốn để đính ước thâm tình giữa Lục trang chủ và một người họ Bạch. Không ngờ chuyện không thành, thiết nghĩ người được tặng cũng nên hoàn trả lại cho chủ cũ.

Nói xong Bạch Tịnh Liên lại đưa mắt nhìn Lục Băng Tâm, như thăm nói hậu nhân của họ Lục nên quyết định.

Lục Băng Tâm thở dài, đưa đôi mắt buồn nhìn Tô Đằng Không nói :

- Như vậy dù có tôi hay không, ông cũng vẫn là ông. Nếu Tô trang chủ từ chối lời thỉnh cầu của tôi, thì chúng ta không còn gì để nói nữa.

Bất ngờ Lục Băng Tâm đổi cách xưng hô, có nghĩa là nếu Tô Đằng Không không chịu trao ra cuốn bí kíp thì bà ta cũng chối bỏ ông ta.

Tô Đằng Không cười lớn :

- Gái lấy chồng phải theo chồng, nàng đã không nghe theo ta mà còn hòa đồng với cái bọn họ Bạch để bức ép ta.

Như thế, Tô Đằng Không đã tỏ rõ thái độ. Lão nhất quyết không chịu trao trả cuốn bí kíp Tích Khí phản thượng. Có lẽ lão biết một khi chấp nhận điều kiện của Lục Băng Tâm thì lão sẽ yếu thế, trở thành một khúc thịt biết di động mà thôi. Mà người yếu thế thường hay bị người khác bức hiếp, giống như lúc lão bị thầy trò Ngô Khả Sinh bức hiếp khi trước, mà cho tới bây giờ lão vẫn còn uất hận.

Bất chợt một tiếng cười khanh khách, và một giọng trong trẻo vang lên :

- Lão không trao ra thì sư phụ của ta cũng có cách lấy. Lão nên ngoan ngoãn nghe theo đi để được bà vợ yêu chiều.

Gã thư sinh và Bạch Tịnh Liên đồng trợn mắt quát :

- Tiểu Kha...

Còn những người còn lại liền quay mặt về hướng vừa phát ra tiếng nói đó.

Họ thấy một cô gái trẻ đẹp như tiên giáng trần đang ngồi vắt vẻo trên cây cách đó hai trượng với một đứa bé xấu như quỷ nơi a tỳ.

Cái giọng điệu của cô gái làm người bị cô ta nói móc nói xỏ phải tức điên lên.

Tô Đăng Không cười ha hả nói :

- Các vị có cách gì bắt ta trao ra bí kíp hử?

Miệng lão thì hỏi ba người họ Bạch để đánh lạc hướng, nhưng tay thì phát lên nhắm hướng Tiểu Kha đang ngồi.

Lão dùng kế dương Đông kích Tây chỉ nhằm hạ thủ một nữ nhi và một đứa con nít chưa đầy sáu tuổi. Quả thật gã là người thâm độc vô cùng.

Bọn người họ Bạch chưa kịp phản ứng thì thân cây to lớn, cành lá xum xuê nơi Bạch Tiểu Kha và Tiểu Kê vừa ngồi biến thành một màu vàng úa của màu cây chết.

Bóng dáng Bạch Tiểu Kha và Tiểu Kê cũng không thấy đâu.

Con người cục mịch từ nãy đến giờ đứng im như tượng, không hề lên tiếng, bỗng gầm lên :

- Người dám...

Tiếng gầm còn vang vọng trong rừng thì cái bóng của con người cục mịch đó xoay tròn như cơn lốc. Một lớp khí hàn bạc hiện ra bao bọc lấy thân của người ấy. Cái màu bạc của lớp khí đó còn sáng hơn màu khí của cây gậy bạc của Ngân Thiết.

Cơn lốc tiến dần về phía Tô Đăng Không.

Tô Đăng thấy khí thế hùng dũng của cơn lốc bạc cũng hoảng sợ, chân lùi dần ra sau, còn tay thì không ngừng vung lên đẩy chưởng phong về phía cơn lốc bạc kia.

Cơn lốc bạc do người họ Bạch cục mịch xoay thân mình tạo ra không hề ngừng lại trước những luồng chưởng phong của Hấp lực thần công, mà còn áp lại gần họ Tô mỗi lúc một nhanh.

“Bốp” một tiếng, Tô Đăng Không ngã lăn ra đất. Trên thiên linh cái còn in dấu một bàn tay đỏ chót.

Cơn lốc bạc cũng dừng lại, con người cục mịch kia hiện ra và từ từ cúi xuống lục người của Tô Đăng Không lấy ra một cuốn sách mỏng.

Mọi sự việc xảy ra quá nhanh, hai người họ Bạch còn lại còn chưa kịp chạy tới xem đệ tử của mình còn sống hay đã chết, thì cái bóng cục mịch đã đánh ngã Tô Đăng Không.

Bạch Tịnh Liên sau một lúc sững sờ, vội co giò chạy lại gốc cây vừa bị Tô Đăng Không hút hết sinh lực.

Nàng thấy Bạch Tiểu Kha đang ngồi ôm Tiểu Kê run lên bần bật.

Xoay một hồi xem xét, không thấy đệ tử của mình bị thương tích gì, chỉ bị khủng hoảng vì sợ mà thôi.

Bạch Tịnh Liên mỉm cười, cất lên cái giọng ám áp hỏi :

- Người cũng biết sợ à?

Bạch Tiểu Kha gật đầu.

Nhìn thấy nụ cười hiền hòa của vị nữ sư phụ, Tiểu Kha từ từ trấn tĩnh thần lại, vì nàng biết mình không việc gì.

Tất cả những người họ Bạch lúc bấy giờ cũng kéo tới đứng xung quanh Bạch Tiểu Kha, để chính mắt họ nhìn thấy nàng vẫn an toàn, không bị sức mẽ một chỗ nào.

Thì ra lúc thấy Tô Đăng Không phẩy tay phóng chưởng về hướng mình, Bạch Tiểu Kha luống cuống xách Tiểu Kê tính nhảy qua cây khác, nhưng không ngờ lại vướn chân vào nhánh cây, rồi toàn thân cùng đứa bé rớt xuống đằng sau gốc cây. Còn chưa kịp lom còm bò dậy thì cả thân cây to lớn bị úa vàng trong nháy mắt, Bạch Tiểu Kha tưởng mình cũng bị trúng chưởng phong nên đã hoảng hốt còn hoảng hốt hơn. Nàng tưởng mình sắp chết, hay bị già đi giống như thân cây kia. Trong khi còn đang run vì sợ mình trở thành kẻ xấu xí già nua và vì tức lão họ Tô đánh lén, thì Bạch Tịnh Liên lại xuất hiện nên thấy hết sắc diện run sợ của nàng.

Ba người đàn ông của Lục gia trang cũng tò mò chạy lại, Ngân Thiết lên tiếng hỏi han :

- Người có sao không?

Nghe tiếng nói kia, Bạch Tiểu Kha liền vành mặt đáp :

- Chưởng phong của lão họ Tô đâu có làm gì được ta.

Thanh Diện Nhân lại quay sang đám người họ Bạch trách :

- Với võ công cao siêu như các vị, tại sao các vị không chịu thu hồi bí kíp từ đầu, mà lại đợi tới bây giờ mới thu hồi. Để cho Lục gia trang bị thiêu hủy, Lục tiểu thư lâm vào cảnh khó xử.

Đối với họ Tô phu nhân vẫn là Lục tiểu thư ngày xưa. Quả thật, chuyện cũ ít người khó quên.

Gã thư sinh đáp với cái giọng đều đều :

- Như Tô Đăng Không đã nói, người họ Bạch chúng ta đã tặng sách thì cũng coi như là cho đi rồi, làm sao mà thu hồi lại được chứ.

Thanh Diện Nhân lại hỏi :

- Nhưng tại sao bây giờ lại thu hồi? Có phải các vị vì chuyện của Lục trang chủ bội ước mà nhắm mắt làm ngơ khi Lục gia trang bị thiêu hủy ư?

Gã thư sinh đáp :

- Sau chuyện đáng tiếc của Lục gia trang xảy ra, bọn ta không muốn thấy một cảnh Lục gia trang bị thiêu hủy lần thứ hai mới có ý thu hồi. Còn chuyện của Lục trang chủ và của một người họ Bạch đời trước chỉ là chuyện của cá nhân một người họ Bạch, không thể nào gán ghép cho cả bọn người họ Bạch của chúng ta.

Cả đám người họ Bạch kéo Bạch Tiểu Kha bỏ đi.

Họ bỏ đi có nghĩa là họ tránh né những câu hỏi của Thanh Diện Nhân, họ tránh né những việc đã do họ gây ra.

Thanh Diện Nhân nói cũng có lý một phần nào. Sau khi Lục gia trang bị thảm hại, họ Bạch không hề đi thu hồi bí kíp ngay sau đó, mà đợi đến hai mươi mấy năm mới sai một nữ đệ tử, tuổi đời chưa được bao nhiêu đi thu hồi về. Nhưng họ có hành động như vậy chỉ sau khi Bạch sơn trang bị người tới phá đám, chứ không phải vì không muốn thấy một thảm cảnh như Lục gia trang xảy ra như đã nói. Tóm lại, họ cũng chỉ vì cái quy luật không xen vào chuyện giang hồ. Khi có người động tới họ, họ mới ra tay.

Cũng như vừa rồi họ thờ ơ đứng lờ trợn, không hề động tay nhắc chân. Chỉ tới khi lão Tô Đăng Không tuy biết cái quy luật của họ, nhưng trong nhất thời bị cái dáng điệu của Bạch Tiểu Kha làm tức giận mà mất khôn, vung chưởng đánh lên cô gái họ Bạch nọ, cho nên người họ Bạch mới ra tay trừng trị lão.

Còn về việc Tô Đăng Không biết về người họ Bạch cũng chỉ vì bút tích của người họ Bạch đời xưa để lại trong cuốn Tích Khí phần thượng. Lão nghĩ người họ Bạch đem một phần thượng tạng, thì tức nhiên phải giữ luôn phần hạ. Bao nhiêu năm ngấm ngầm điều tra, lão tìm ra chỗ ở của bọn người họ Bạch mà tới dò la. Cũng vì muốn được hết toàn bộ bí kíp Tích Khí, năm lần bảy lượt lão dụ dỗ Ngô Khả Sinh lên lút tới ám toán những người họ Bạch.

Hồi 13 (chương kết)

Lão nương nương

Tô Đăng Không tuy là một kẻ mưu mô xảo quyệt, đã từng làm chuyện ác, nhưng dù sao ông ta cũng là chồng của mình, Lục Băng Tâm đâu thể nhẫn tâm bỏ đi. Nàng chạy lại xem xét, thì phát hiện Tô Đăng Không chưa chết mà chỉ bị mất hết công lực như bọn người họ Bạch đã nói.

Người họ Bạch nói sao làm vậy. Họ thu hồi sách và hủy diệt võ công do chính cuốn sách đó hướng dẫn luyện tập mà có. Họ dùng lời lẽ không thuyết phục được, nên mới phải ra tay.

Họ Bạch đi rồi, chỉ còn lại đám người Lục gia trang và Ngô Khả Sinh.

Lão ta mặt mũi nhăn nhó, bây giờ nhìn lão chỉ còn da bọc xương. Da nhăn nheo, như người bị bệnh sắp chết.

Lục Băng Tâm đưa mắt nhìn lão họ Ngô một cái rồi thở dài.

Nàng quay sang nhìn ba người đàn ông và đứa trẻ xấu xí với vẻ buồn rầu, mập mờ nói :

- Tất cả đều do ta gây ra. Các người hãy thay thế ta chăm sóc những gì còn lại của Lục gia trang.

Nói rồi nàng đỡ Tô Đăng Không chạy đi thật nhanh.

Bọn Lục gia trang còn đang ngơ ngẩn nhìn theo bóng Lục Băng Tâm biến mất sau đám cây. Họ không hiểu nàng nói hay dặn những gì. Lục gia trang đã tàn rụi hết sạch, còn gì đâu mà chăm sóc.

Thanh Diện Nhân thở dài :

- Có lẽ Lục tiểu thư nói chúng ta chăm sóc cho Tô Nguyệt. Dầu gì nàng cũng do Lục tiểu thư sinh ra.

Ngân Thiết chớp mắt nhìn Thanh Diện Nhân một cái. Chàng không nói, mà chỉ bước tới bế xốc Tiểu Kê phóng đi.

Hắc - Thanh Diện Nhân cũng phóng theo. Họ bỏ mặc cho Ngô Khả Sinh sống chết giữa rừng.

Họ trở về Kim đại phủ tìm Tô Nguyệt.

Lũ chó và đám tay chân của Tô Đăng Không cũng biến đi đâu hết.

Nàng tiểu thư họ Tô được Công Tôn Giao nể trọng, chăm sóc rất mực chu đáo cũng chỉ vì lão sợ oai khí của Tô Đăng Không.

Sau khi nghe kể lại câu chuyện trong khu rừng bên cạnh Lục gia trang, Tô Nguyệt bật khóc nức nở :

- Cha ta lại là người giết hại nhà mẹ ta ư? Tại sao trên đời lại có chuyện oan trái như thế.

Ngân Thiết muốn lên tiếng an ủi, nhưng chàng chỉ nhấp chân bước tới một bước thì lùi lại, đưa mắt nhìn Thanh Diện Nhân.

Ngân Thiết vốn là người có sao nói vậy, không nhiều lời khách sáo. Trong trường hợp này, những lời nói của chàng có lẽ không có tác dụng gì, mà có thể làm cho nàng thêm đau lòng. Chàng nhường cái công việc đó cho Thanh Diện Nhân rồi quay đầu bỏ đi.

Chân cứ bước nhưng không định hướng. Cho tới khi trước mặt chàng là Lục gia trang năm xưa. Vẫn một cái cảnh đồ nát hoang tàn.

Chàng cúi xuống lượm lên một viên gạch đặt vào chỗ tòa đại sảnh của Lục trang chủ ngày trước.

Chàng muốn dựng lại Lục gia trang, xây lại những gì đã bị bỏ phế từ lâu.

Nhưng liệu Lục gia trang có còn như Lục gia trang ngày xưa hay không. Một việc rất rõ ràng trước mắt, là hiện giờ họ Lục đã mất.

Chàng mở miệng than :

- Mất là hết, không còn gì nữa.

Tâm trạng của chàng bây giờ cảm thấy có một cái gì đó đã bị mất mát.

Nhưng sự mất mát trong lòng chàng không phải là thấy, rõ được như Lục gia trang, mà là một cái gì đó vô hình, vô tướng. Khi mất đi thì lòng lại quặn đau, chàng buột miệng lẩm bầm than thêm một lần nữa :

- Mất hết rồi, không còn gì nữa.

Ngân Thiết lại tàn nhẫn đứng thẳng người lên, lúng túng, phân vân...

Bao nhiêu tâm trạng buồn vui lẫn lộn.

Chàng lại lững thững bỏ đi.

Một mình trên quang lộ, không người tâm sự, chàng cảm thấy mình thật cô đơn.

Những chuyện trong mấy tháng qua như là một giấc mộng chợt ập đến rồi lại tan đi.

Một đứa nhỏ và một cô gái hiện ra mờ mờ trước mắt chàng.

Ngân Thiết chợt nghĩ tới Bạch Tiểu Kha và Tiểu Kê. Chàng nhếch miệng mỉm cười, trong thâm tâm tự hỏi hai con người tương phản đó tại sao lại cứ thích đi với nhau. Kề xấu, người đẹp. Kề cả ngày không nói một tiếng, người thì bô bô suốt ngày.

Chàng không hiểu đứa nhỏ có cái gì mà làm cho cô gái tinh nghịch kia thích. Mà cô gái kia có cái gì để cho đứa bé cứ bám đuôi theo hoài.

Hai cái bóng kia dần dần hiện rõ ra, không còn lơ mờ như trước nữa.

Lúc này, Ngân Thiết mới biết là mình không tưởng tượng. Hai người đó thật sự đang đi về hướng chàng.

Ngân Thiết vội bước tới hỏi :

- Hai người làm gì ở đây?

Bạch Tiểu Kha chỉ đứa nhỏ nói :

- Nó đi theo người, còn ta thì tìm người đòi nợ.

Ngân Thiết ngăn người ra. Chàng chợt nhớ lại ván cờ vây ở tử lâu.

Ngân Thiết hỏi :

- Người muốn ta làm gì? Trâu ngựa cho người cỡi ư?

Bạch Tiểu Kha lắc đầu :

- Ta chỉ muốn người thay ta tới giúp Lão nương nương luyện thuốc mà thôi.

Ngân Thiết trợn mắt hỏi lại :

- Có thể thôi ư?

Bạch Tiểu Kha gật đầu :

- Có thể thôi.

Ngân Thiết cũng gật đầu :

- Vậy thì người đi trước dẫn đường đi.

Ba người nhắm hướng Tây Thành lao đi.

Bạch sơn trang nằm ngoài Tây Thành không xa lắm. Những người trong này tuy không xen vào chuyện giang hồ nhưng họ cũng phải kiếm kế sinh nhai như những người bình thường khác.

Kế sinh nhai của họ là nghề bán thuốc, do đó họ mới ở gần một nơi tập nập dân cư đông đúc như Tây Thành.

Không những họ làm thuốc đem bán, mà còn trồng tất cả những dược cỏ hiện có trên thế gian.

Người chủ của khu trồng và luyện thuốc là một lão bà lưng khòm, mắt to, da nhăn nheo đến dễ sợ.

Người đó tên gì không còn ai nhớ được, họ Bạch chỉ gọi bà ta là Lão nương nương.

Lão nương nương năm nay được bao nhiêu niên kỷ cũng không ai biết được.

Bà ta có võ công hay không cũng không ai rõ.

Tất cả những người trong họ Bạch cũng không bao giờ dụng võ với bà ta, nên họ không biết.

Họ chỉ biết mỗi gia đình tới kỳ hạn phải phái những người dẻo dai khỏe mạnh tới giúp bà ta luyện thuốc.

Khi tới đó, mỗi người có một nhiệm vụ khác nhau. Người này cắt thuốc, người kia trông nồi thuốc, người nọ chăm sóc khu vườn thuốc.

Còn nhiệm vụ chính của Lão nương nương thì không ai rõ, chỉ biết bà ta thấy ai làm sai thì cứ đập người đó một cái thật đau ở bất cứ nơi nào trên thân thể.

Xui thì bị bà ta đánh trúng đầu. Hên thì bị bà ta đánh trúng lưng.

Nhưng thường thường bà ta chỉ nhằm vào đầu mà đánh. Bất quá cái đánh đầu không được bà ta mới đánh vào mình.

Ai ai cũng bị đánh. già trẻ lớn bé, thiếu nữ yếu đuối, thanh niên lực lưỡng gì cũng bị bà ta phang cho như thân, bởi chẳng ai làm đúng được như ý muốn của bà ta.

Dù bị đánh đau nhưng không ai dám đánh trả lại hay than vãn một lời. Người có võ công cao, dù những cú đánh của bà ta không nhằm nhò gì, cũng bị đau vì thẹn.

Bà ta chỉ đánh, không bao giờ mở miệng nói một lời.

Không một ai, kể cả những người thân tín nhất, biết được bà ta bị cầm hay là không muốn nói.

Bạch Tiểu Kha dẫn Ngân Thiết tới gặp Lão nương nương.

Chàng chợt nhận ra Lão nương nương chính là người đang bà mang thuốc tới cứu sống họ trong khu thạch thất hôm nào.

Bà ta đưa tay chỉ vào cánh đồng xanh mượt, rộng mênh mông. Cây cỏ xanh non vừa thấp lè tè, không có một bóng cây cao.

Bà ta không nói, chỉ đưa tay chỉ.

Ngân Thiết lớ ngớ không biết đi tới đâu, nên đứng ở đâu và phải làm gì giữa cánh đồng trồng thuốc rộng mênh mông.

Ngân Thiết không đi, Lão nương nương lập tức giơ nhánh cây khô đập vào trán chàng một cái thật mình. Bị đánh bất ngờ, chàng trai kêu á một tiếng rồi nhảy lùi ra sau thủ thế.

Bạch Tiểu Kha đứng cười hì hì.

Lão nương nương vẫn đưa tay chỉ ra ngoài đồng.

Ngân Thiết ngạc nhiên, nhưng cũng lững thững đi ra ngoài đó.

Bạch Tiểu Kha lớn tiếng nói với theo :

- Người nên nghe theo lời Lão nương nương. Người mà giở trò là bị ăn đòn nát thân đó.

Ngân Thiết ra giữa cánh đồng, đứng dưới trời nắng chang chang.

Đứng lớ ngớ ở đó, còn chưa biết phải làm gì, bất ngờ một viên đá từ đâu bay vào tới đập một cái “bốp” vào ngay giữa trán Ngân Thiết.

Một lần nữa chàng lại nhảy dựng người, kêu “ối” lên một tiếng.

Rồi lại có một giọng cười hì hì vang lên :

- Người ngu quá à! Mấy cây nhỏ nhỏ dưới chân người là thuốc đó. Người lo nhỏ mấy củ đại đi. Kéo Lão nương nương lại ném đá cho người ù đầu súc trán, cho đến khi người cúi được người xuống thì thôi.

Xung quanh không một bóng người, một thân cây to cũng không có, như vậy thì Tiểu Kha ẩn núp ở đâu mà có thể thấy được chàng đang làm gì.

Chàng chưa kịp nghe lời thì một viên đá nữa từ đâu bay vào tới, lướt qua đầu chàng làm chàng phải hạ thấp người xuống.

Một viên đá bay tới nữa, chàng lại thấp người xuống nữa...

Một viên nữa...

Rồi một viên nữa...

Cuối cùng chàng vì sợ những viên đá đó đập trúng trán mà phải hạ thấp người, thấp đến nỗi phải ngồi bịch xuống đất, sắp đè lên các cây thuốc xanh mơn mơn.

Tức thì từ đâu một bóng người hiện ra phang vào đít chàng một cái thật mạnh.

Ngân Thiết lại nhảy chồm lên kêu la oai oái.

Tiếng cười ha hả của Bạch Tiểu Kha từ đâu lại vang lên.

Một tiếng nói vo ve như muỗi vang lên :

- Người còn chưa chịu nghe lời ta ư? Li lợm là ăn đòn thêm nữa cho coi.

Bây giờ Ngân Thiết mới hiểu ra trả nợ cho Bạch Tiểu Kha còn hơn làm trâu làm ngựa cho nàng cỡi chạy khắp phố.

Nhưng chàng có biết đâu hôm nay Bạch Tiểu Kha cười ha hả giễu cợt chàng, nhưng sau mười bốn ngày thì cũng tới phiên nàng bị giống y như chàng bây giờ.

Và cũng vì thế bọn người họ Bạch rất ngán những lần tới đây giúp Lão nương nương luyện thuốc.